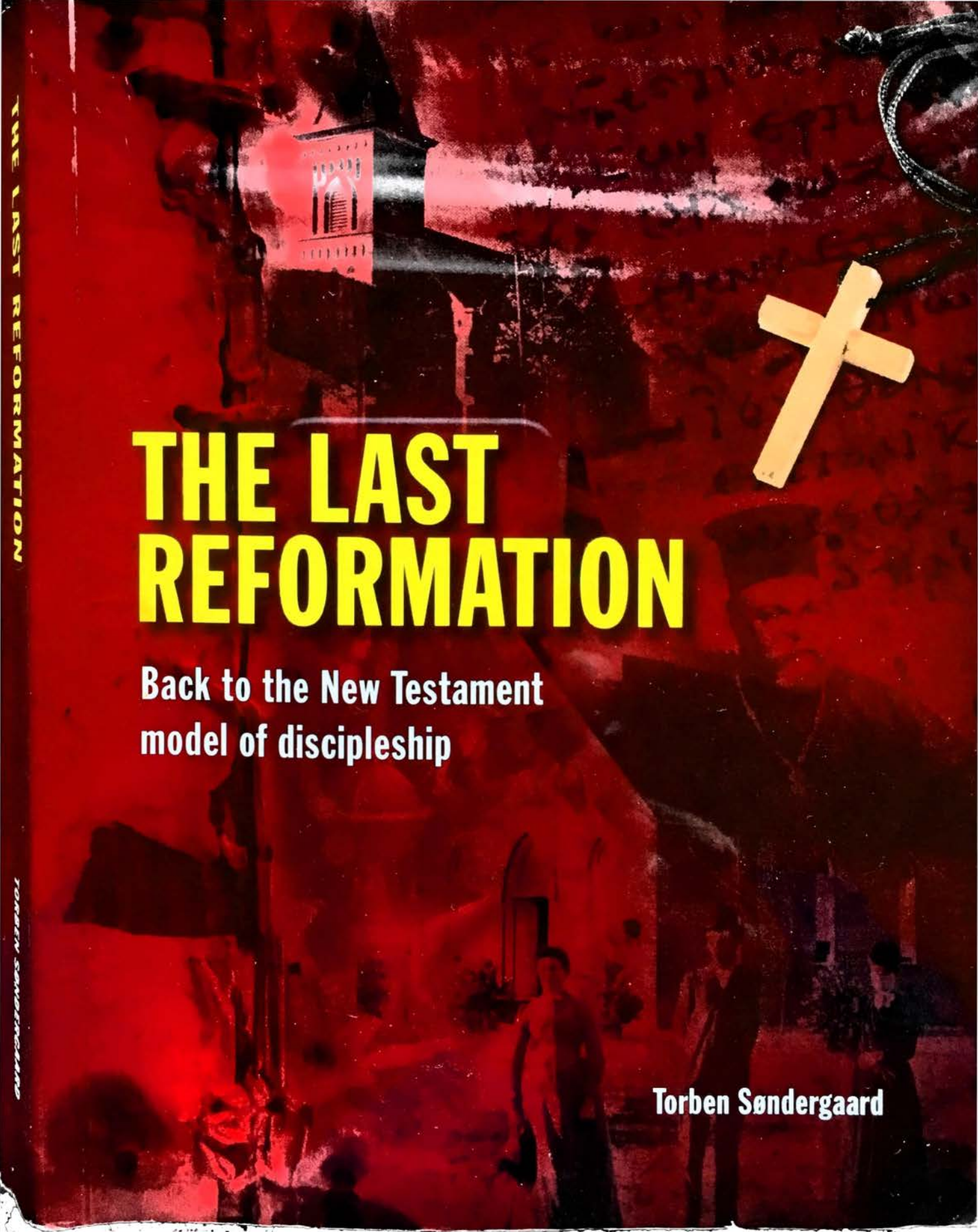
THE LAST REFORMATION
THE LAST REFORMATION
Back to the New Testament
model of discipleship
Torben Søndergaard
TORBEN SØNDERGAARD

ПОСЛЕДНАТА РЕФОРМАЦИЯ

Последната Реформация

Обратно към Новия Завет, моделът за ученичеството

Торбен Сьондергаард

Превод от Английски: д-р Росица Кавракирова, Божидар Кавракиров
Принтирано в Печатница:
Публикувано: България
Авторски права: © 2013 Торбен Сьондергаард
ISBN: 978-1-938526-42-8

ПОСЛЕДНАТА РЕФОРМАЦИЯ

Торбен Сьондергаард

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Въведение.....6
Преди да започнете.....8
Третата Реформация.....9
Един Въображаем Експеримент 17
Вие ще Правите Чираци 23
Църковната Култура.....29
Нашето Пътуване до Зелените Поля.....34
На Ново Място и Още Една Църква.....42
Скитащи в Пустинята 47
Посетени от Ангели 52
Парични Средства 59
Даването на Десятък.....64
Инструмент за Служение 73
Църква за Търсачите на Лесното.....80
Какво е Църква? 90
Вие сте Църквата.....99
Църковната Служба.....105
Силата на Примера 111
Двете Огледала.....120
Екипирани за Служене.....126
Петкратното Служение 134
Водачеството.....141

Светият Дух.....151
Много Нови Църкви 161
Прости Събрания 172
Храна, Общение и Молитва 179
Учението на Апостолите 183
Нека Реформацията да Започне.....189
За Автора.....194

Въведение

Имахме възможността да се запознаем с Торбен Сьондергаард и да го видим в действие. Това, което видяхме бе проповядването на царството Божие, хората бяха спасявани, освобождавани, изцелявани, кръщавани и изпълвани със Светия Дух по начин, по който четем в книгата за Деянията - както и по начина, по който се случва днес в много държави и на много места, където Евангелието е проповядвано в силата на Духа.

Торбен има страст към спасяването на хората и общение с тях. Хората, които се спасяват бързо са въвеждани в една активна програма за чиракуване и в различни общения. Новите Християни бързо започват да практикуват живота на Исус в слово и дела, което от своя страна води до други, които повярват в Него.

Торбен е изучавал църковната история и Библията, особено книгата за Деянията, за да открие Библейските принципи, които са приложими в достигането на хората. В тази книга той описва своето лично пътешествие, от което всички ние можем да научим нещо. Тренирането на чираците е предмет, който е във фокуса на цялата книга и Торбен показва чрез много примери как можем най-добре и ние да тренираме чираците.

Повечето Християни, в това число и ние, сме наследили начина как да имаме общение и да сме чираци. Торбен ни предизвиква да поставяме този въпрос с помощта на примери от Библията и от църковната история. Книгата е предизвикателна и остра, но всички ние искаме да видим повече хора повярвали в Исус, чираците да са тренирани и общението да расте силно чрез мултиплициране - поради това ние вярваме, че “Последната Реформация” е важна, когато мислим как да бъдем Църквата днес.

Искаме да ви насърчим, да прочетете тази книга с молитва и с отворено сърце и съзнание. От вас зависи как ще приложите наученото от тази книга.

Наистина сме в парадигмата по отношение на общението и ученичеството - Християнският начин на живот, начин, който отразява това, което четем в “Деянията”. Ние вярваме, че това може да се случи във всяка страна в нашата епоха днес!

За царството Божие и за спасението на хората!
Чаръл Кридиотис и Матиас Норденберг

Преди да започнете

В книгата съм използвал думите “общение” и “църква”, като те имат две различни значения.

Когато използвам думата “общение” имам предвид събирането на хора без църковните сгради, докато когато използвам думата “църква” имам предвид цялата концепция за църковна сграда, паството и всички останали частици и парчета, които са част от нея. Поради това като казвам “църква”, е със сграда, а като казвам “общение”, е без. Не всеки път се получава, но си мисля, че в контекста ще бъде ясно какво имам предвид.

По същия начин, в повечето случаи имам предвид и евангелските или “свободните” църкви, така че там където не казвам “държавна църква” имам предвид основно евангелска.

За Библейските цитати съм ползвал превода на Библията - Модерен Кинг Джеймс.

ПРЕДГОВОР:

Третата Реформация

Немският Изследовател Кристиан Шварц, наблюдавайки църковния растеж, казва, че много неща показват, че ние живеем във времето, когато ще видим третата Реформация.

Първата Реформация се е състояла през петнадесети век, когато Мартин Лутер се противопоставя на Католическата Църква и нейното учение. Той възражда изключителната същност на Евангелието, а именно - оправдание само чрез вяра. Може да кажете, че тази Реформация се е отнасяла до богословието. Ако погледнете структурата на Лютеранската Църква днес, ("държавната църква" в Дания - б.пр.), ще видите, че тя до голяма степен наподобява структурата на Католическата Църква. Това е така, защото Мартин Лутер не прави значителни промени в структурата й.

Втората Реформация се е състояла през осемнадесети век, по време на служението на братята Уесли. В тази реформация е била преоткрита личната интимна близост с Христос. Това е най-вече духовна реформация, реформация в която страстната любов към твоя личен Спасител става толкова желана и съкровена. Тя се превръща в страст за мисионерство и евангелизация.

За пореден път, обаче, отново структурата и рамката на църквата и богослуженията не се променят твърде много. И отново е като нова кръпка на стара дреха.

Ако се вгледате в историята, ще видите, че нито едно от съживленията в миналото не засягат сериозно църковната структура.

Това, което действително ни е необходимо днес, това е нова и радикална реформация, трета реформация, която според мнението на Кристиан Шварц и много други, ще трансформира цялата наша църковна структура.

Третата реформация - това не са просто малки промени тук и там. Не, това е реформация, която отива толкова дълбоко, че изисква напълно ново начало. Аз съм напълно съгласен с Кристиан Шварц, Волфганг Симсон и други, говорещи по този въпрос. Ето защо това, което представям в тази книга, разбира се не е само моето лично мнение. На тази тема са написани вече много добри книги, но повечето от тях навлизат в такава дълбочина, че читателят трябва да има особен интерес към църковната история и нейната структура, за да продължи да ги чете. Без необходимата подготовка изучаването им е трудно.

Така, че аз няма да навлизам в такава дълбочина в тази книга, както това са направили много други. Вместо това аз искам да дам на читателите разбиране за това, което Бог ще направи, да вкусят бъдещето на църквата. Въпреки, че аз не представям нищо ново, все пак за много хора това ще бъде ново. Изглежда, че това послание още не е толкова разпространено в Скандинавия и Европа, както на много други места по света. Аз се надявам, че тази книга ще помогне за започването на реформация в теб читателю и прочитайки я ти ще започнеш да изучаваш Библията по-задълбочено за себе си, за да видиш какво казва Тя за тези неща.

Аз знам, че Бог иска да се случи нещо ново. Аз също знам, че тази реформация е необходима. Въпреки това, независимо, че съм напълно убеден в това, за което пиша, аз досега пиша това с голямо опасение и трепет, защото зная, че то няма да се приеме лесно.

Днес ние все още се радваме на Реформацията въведена от Мартин Лутер. Да, след 500 години ние си мислим каква фантастична Реформация е била и имаме едно почти идилично

разбиране за това, което в действителност се е случило. Ние си представяме как Лутер е стоял у църквата в Уитенберг на 31 октомври 1517 година и тихо-мирно е приковал своите 95 тезиси на вратата й, докато хората застанали зад него са го аплодирали. Да, това е прекрасно и той полага основите за Реформацията, поради която ние днес сме щастливи. В същото време ние забравяме за много неща. Ние забравяме, че тази Реформация не е била приета така лесно. Създала се е голяма опозиция, в резултат на което книгите на Лутер са били изгорени, а него са го обвинили в това, че е бил изпратен от дявола, за да води война с Божията църква. Ние забравяме, че това е довело до насилие, в което са били убити хиляди мъже, жени и деца.

Ние забравяме, че църквата по това време не е искала Реформацията и е правела всичко възможно, за да се бори с нея. Вие може би си мислите: "Да, но това беше Католическата Църква". Ето го и моят отговор: "Да, това беше Католическата Църква, но това все още беше църква. Днес друга църковна деноминация ще се опитва да се бори с това, което иска Бог. Защо си мислите, че днес ще бъде по-различно? Аз не казвам, че ще видим хиляди убити, но защо си мислим, че всичко ще върви гладко, без разделение и без обвинение в това, че е реформация против Бога и че се опитва да разруши църквата?

Истината е, че ние се нуждаем да видим тази Реформация и тя няма да върви гладко! Нас ще ни обвиняват, че разрушаваме църквата. Против нас ще има опит за опозиция от много християни, противопоставящи се на това, към което ние се стремим. Ще ни обвиняват в това, че сме в заблуждение и опасност. Ние знаем, обаче, че това, което правим е за църквата и за Бога, защото ние видяхме нещо, което Бог иска да се случи.

Защо църквата се противопостави на Мартин Лутер? Дали, защото неговите думи бяха в противоречие на Божието Слово? Не, това не бе причината. За църквата няма значение това какво казва Библията, но поради нещо съвсем различно. Учението на Мартин Лутер се противопостави на системата, която е основана

на финансите, мощта и контрола! Ние можем да кажем, че това също е актуално и днес! Хората ще се противопоставят и днес така, не защото това противоречи на Библията, но защото ще разруши системата, която те са помагали да се построи. Финансите, мощта и контролът все още са от голямо значение за църквата днес. И не защото пасторите не искат да служат на Бога и не искат да постъпват правилно. Това се дължи главно на факта, че те или не виждат, или могат да загубят твърде много и затова им е трудно да отидат в тази посока. Когато видят, че хората напускат системата им, те ще се борят, защото при загубата на своите членове си отиват от тях и парите, поддържащи работата на системата. Ние ще разгледаме това по-подробно в тази книга.

Нека да прочетем малък откъс за това какво направи и какво каза Исус:

> “И като наближаваше пасхата на юдеите, Исус възлезе в Ерусалим. И намери в храма продавачите на волове, овце и гълъби, и тия, които седяха и разменяха пари; и направи бич от върви и изпъди всички тях от храма, както и овцете и воловете; изсипа парите на сребromенителите, и прекатури трапезите им; и на тия, които продаваха гълъбите, рече: Дигнете ги оттук; не правете Бащиния Ми дом, дом на търговия. Учениците Му си спомниха, че е писано: "Ревността за Твоя дом ще ме изяде.” (Йоан 2:13-17)

Бог не живее в храм, построен от камъни. Той живее в нас-Християните, Своите ученици. Обаче, ако Иисус би ходил днес по земята и би видял, какво се случва, Той щеше да реагира точно по същия начин. Той нямаше да седи със скръстени ръце, както ние правим и толерираме това.

> “Мислите ли, че съм дошъл да дам мир на земята? Не, казвам ви, но по-скоро раздяла. Защото от сега

> нататък петима в една къща ще бъдат разделени, трима против двама, и двама против трима. Ще се разделят баща против син, и син против баща; майка против дъщеря и дъщеря против майка; свекърва против снаха си, и снаха против свекърва си.
> А защо и от само себе си не съдите що е право?" (Лука 12:51-53, 57)

Исус е ревностен за църквата Божия на земята. Дали ние имаме същата такава ревност днес? Иисус каза, че онези, които Го последват ще платят цена. Готови ли сме да платим тази цена? Това ще доведе до разделение и някои Християни ще се борят, защото ще им се струва, че това ще унищожи църквата. Аз мога честно да кажа, че в мен няма абсолютно никакво намерение да се унищожава Божията църква чрез публикацията на тази книга. Аз не правя това сякаш съм против църквата. Аз обичам църквата и защото я обичам, аз искам тя да се спаси. Аз обичам Божиите хора и аз обичам Бога и ето защо аз правя това, което правя. Единствената разликата е, че моето виждане за това, какво е Божията църква е различно от това на много други хора.

След Реформацията с Мартин Лутер, Бог започна да използва различни съживления, за да възстанови в църквата изгубените истини от Неговото Слово. Истините, които винаги са съществували от деня на Петдесятница, но най-вече забравени от пети век. През Средновековието тях са ги съхранявали само малки групи от вярващи тук и там.

В историята е имало много съживления и всяко едно от тях е възстановявало истината, напр. "оправдание чрез вяра" е възстановеното от Лутер. Гледайки на тези съживления ние можем ясно да видим, че всеки път те са привеждали църквата все по-близо и по-близо към това, което е била първата църква, както четем за това в Библията.

Възстановяването не се е прекратило с Мартин Лутер и Реформацията. Имаше последвало Баптистко пробуждане, където Бог още веднаж откри истината за "Библейското кръщение на вярващите" (*пълно потапяне във вода въз основа на лична вяра*). След това идва Методисткото съживление, когато истината за "оправдание чрез вяра" е била преоткрита по нов начин. След съживлението на Адвентистите се възстановява "надеждата за Второто пришествие на Иисус".

Следващото съживление е насочило вниманието към "кръщението със Светия Дух" и "дарбите на Духа". Последното голямо съживление става в Уелс с Еван Робертс. Това съживление обновява “5-кратното служение”. Беше обновено вниманието към служението на апостолите, пророците, евангелизаторите, пастирите и учителите, дадени в църквата Божия, като получават нов фокус. До голяма степен те са били изгубени в резултат на Събора през 325 година, когато започват да изграждат църквата според структурата на Римската Империя, с папа, епископи, свещеници, монаси и монахини, които по-късно в Протестантизма биват заменени с пастори, епископи и съвет на старейшините.

Като следствие от всички тези съживления, в които Бог е подновявал разбирането на истините в Своето Си Слово, ние имаме днес различни деноминации, такива като Лютеранска църква, Методисти, Адвентисти, Петдесятни, Апостолска църква. Всички тези съживления са били важни, защото са донесли възстановяване на истините в Словото, които са били изгубени през вековете. Обаче нито едно от тези съживления не се е занимавало със структурата на църквата. И отново ефектът е бил аналогичен на пришиването на нова кръпка на старата дреха.

Иисус ще се върне много скоро и аз съм убеден, че ние сме тези, които ще видим Неговото пришествие. Преди Неговото връщане Той иска да подготви Своята Църква като невеста, която се готви да посрещне Своя Жених! Когато гледаме тези съживления, разбираме, че единственото нещо, което все още

липсва, е реформирането на структурата на църквата. Никога не са били Божиите намерения такива, че тези истини да се появят в отделни деноминации, които след това биха задушили огъня на съживлението. Бог не е възнамерявал да създаде отделни църкви и деноминации с тяхната собствена “малка” истина, докато незачитат другите части и по този начин не са в състояние да видят цялата истина!

Оправданието чрез вяра е важно и това е началото на нов живот в Христос, но след оправданието има живот, да живеем, за да следваме Иисус. В този живот ние трябва да се кръстим във вода, за да погребем нашето старо естество. Ние също се нуждаем от оправдание чрез вяра, защото Иисус не умря "просто" за да ни прости греховете, но също, за да разруши мощта на греха и така с вяра да можем да живеем свят живот, за който Бог ни е призовал. Допълнително ние се нуждаем и от кръщение със Светия Дух и останалите неща, с цел да имаме възможност да живеем така, както учениците и последователите на Иисус Христос и да виждаме Църквата да расте.

Нашата начална точка следователно не е Мартин Лутер и Реформацията или някое от другите съживления, защото всяко от тях успява да представи само една малка част от Божията истина. Нашата начална точка е Словото Божие, Библията и Иисус Христос, защото само в Него ние имаме всичко, за живот и благочестие.

> “Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко що е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила;” (2 Петрово 1:3.)

Това също е важно, когато се разглежда структурата на църквата.

Аз вярвам, че ние се приближаваме до третата Реформация, но аз също така вярвам, че тя ще бъде последната Реформация преди завръщането на Иисус. Това е Реформация, в която Бог ще събере заедно всички части и ще подготви Църквата Си да посрещне своя Жених!

И така нека Реформацията да започне.
Торбен Сьондергаард

Глава 1

Един Въображаем Експеримент

Предишната книга, която написах е озаглавена: “Християнинът- Ученик или Роб” и това е пътешествие назад към живота на първите Християни. Ние разглеждаме особено внимателно какво Иисус казва по отношение на това как да Го следваме. В допълнение на това, ние изучаваме и другите названия дадени на първите Християни, които са били първоначално “чираци”, но също и “Христови слуги”, които както се оказва се срещат много пъти в оригиналния текст. Ние обсъждахме защо е важно да се осмелим да четем Библията такава, каквато е, вместо постоянно да я пресъздаваме въз основа на това, което виждаме да се случва около нас днес.

Проблемът е в това, че когато четем в Библията за следването на Иисус, ние често гледаме около нас и си мислим, че това е невъзможно и поради това трябва да бъде по-различно в днешно време. Струва ни се, че днес не е нужно да се жертва всичко, за да следваме Иисус. Това най-накрая е каквото най-често виждаме в нашите църкви. Ние тълкуваме Библията в съответствие с нашите обстоятелства, опит и култура, което може да бъде много опасно. Това може да доведе до ситуацията слепците да водят слепите. Поради това е от изключително значение да оставим Библията да промени нашето разбиране, а не по друг начин.

В книгата “Християнинът - Ученик или Роб” аз демонстрирах един въображаем експеримент, след който зададох въпроса: Ако ти беше този, как мислиш, че щеше да живееш? Мислиш ли че щеше да живееш, както повечето Християни днес?

В тази книга искам да започна с подобен въобръжаем експеримент. Аз малко промених въпроса и след това ще ви задам няколко други въпроса.

Опитайте се да си представите, че няма нито един християнин в целия свят. Че няма църкви, няма християнски книги, няма християнска телевизия, или християнски вестници. Че не съществува нищо, което да има непосредствена връзка с Християнството, с изключение на една Библия. Един ден някой намира тази Библия. Той никога ня я е виждал преди или да е чувал за Библията, за Иисус или за Християнството, но скоро той започва да чете от книгата.

Той започва със Стария Завет, за това как всичко започва и как земята на Израил възниква. Той чете за това, как Бог работи със Своя народ и той придобива ясна картина за Бога, колко свят и праведен е. За Бога, Който може да се разсърди, но Който също Е милостив и благ. За Бога, Който силно обича Своя народ. За Бога, Който един ден ще изпрати за всички нас Спасителят, което е червената нишка, преминаваща през целия Стар Завет. Когато той стигне до края на Стария Завет, той вече има представа за това какъв е Бог и как Той действа.

Той продължава в четенето на Новия Завет, където той вижда Спасителят, Който Бог обеща. Той започва с прочитането на четирите Евангелия, които разказват за това как Иисус Христос е ходил, проповядвал Евангелието и изцелявал болните.

Страница, след страница той прочита как Иисус е проповядвал, че хората трябва да се покаят и да повярват в Евангелието, че всеки, който иска да наследи Божието царство трябва да вземе своя кръст и да следва Иисус, и всички други радикални неща, които Иисус е говорил и вършил. Евангелията му разказват как Иисус е призовал Своите чираци и как след това ги изпраща да проповядват Евангелието и да изцеляват болните. Той прочита как Иисус е бил обичан от едни и ненавиждан от други. Той прочита как Иисус дава Себе Си на

кръста за всички нас и как чрез Неговата смърт и възкресение Той побеждава смъртта. Всичко взето заедно му дава в действителност добро разбиране за това Кой е бил Иисус и какво Той е проповядвал.

Той продължава напред, четейки Деянията на апостолите, когато вижда, как след възкресението Иисус идва и казва, че тези, които са повярвали в Него ще получат мощ отгоре, когато Светият Дух слезне на тях. След това той прочита как в действителност това се случва.

В резултат от четенето на Деянията той започва да разбира как са живяли първите Християни. Това е бил живот със силно противопоставяне и преследвания, когато действително им е струвало всичко, за да следват Иисус; свръхестествен живот в общението с Бога и помежду им.

След Деянията той преминава към Посланието към Римляните. В първите 4 глави той прочита, за това как ние всички сме съгрешили и сме се отдалечили от Бога. Той стига до 5-тата глава, която описва Иисус като “новият Адам”, Който ни прощава и помирява с Бога. Главите от 6-та до 8-ма казват, че в Христа има свобода от греха и че тази свобода идва, когато човек получава кръщение и ходи в покорството на Духа, а не по плътта. След това той стига до 9-та и 10-та глава, които обясняват как ние можем да се спасим, като приемем Иисус за наш Господ.

Когато прочита това, той пада на колене и моли Иисус да дойде и да го спаси, и да стане негов Господ. Тогава той моментално преживява новорождение свише, за което се говори в Библията, спасение в Христа и скоро той получва кръщение със Светия Дух, за което може отново и отново да се прочете в Деянията на Апостолите. Както той е застанал там на колене, новороден, той може да усети разликата отвътре. Сега той знае, че му е било простено и че това, което е написано в Библията е истина, защото той е изпитал това върху себе си и има себе си за свидетел. Той се изправя, решен да следва Иисус

напълно и започва да кръщава сам себе си във вода, защото няма кой друг да направи това. От този момент нататъка той започва да живее като чирак въз основа на това, което чете в Библията. Той също вижда как и други се покайват и започват да следват Иисус. След известно време той и другите вярващи основават много църкви наоколо.

Моят въпрос сега е: Какво си мислите, как биха изглеждали техните църкви? Ще приличат ли те на държавните църкви или повече ще приличат на нашите евангелски църкви, или може би те ще продължават да изглеждат различно от тези? Дали техните общения ще имат хубави църковни сгради с амвон на подиум и всички столове ще стоят в равни редици? Или няма да имат сграда, амвон или катедра изобщо? Мислите ли си, че ще имат служба всяка Неделна сутрин, с Неделно училище отстрани? Дали ще имат програма състояща се от приветствие, няколко песни, обявления, събиране на дискос, още песни, проповед и след това причастие? Или те изобщо не биха имали програма и просто ще позволят на Духът да ги води?

Истината е тази, че тяхната църква ще бъде много по-различна от това, как изглежда църквата днес. Проблемът в днешното време е в това, че повечето от това, което правим в църквата не се основава на Библията, но на “Християнските традиции” също както езичеството и националната култура. Аз поставих “Християнските традиции” в кавички, защото много от “Християнските” традиции днес в действителност са дошли от Юдаизма и от Стария Завет.

Когато говорим за културата, съществува необходимост да се различават различни аспекти на тази култура, понякога това може да бъде трудно.

Съществува аспект на културата в църквата, който аз наричам “църковна култура”. Съществува също така национални култури, които се отличават една от друга в различните страни и в отделните етнически групи. Ние не можем да кажем със

сигурност сега как те биха повлияли при формирането на църквата в историята, която създадох, защото това разбира се зависи от националната култура от която идват. Ако те например са излезнали от култура със силни семейни връзки, където те живеят заедно в продължение на много поколения, това по някакъв начин ще влияе на тяхната църква по различен път, отколкото, ако те идват от една култура, която прилича на Датската, където не винаги се отделя много внимание на семейството и семейния живот.

Тази история ни показва едно важно нещо за тях, въпреки това. Те не биха изпитали никакво влияние на църковната култура и следователно щяха да търсят модели от Библията. Това противоречи на съвременната ситуация, където много от това, което правим се основава на традициите и църковната култура. Именно затова аз зная, че тяхната църква ще бъде много различна от тази, която виждаме в съвременния западен свят. Много от това, което ние вършим в църквата днес, не може да бъде потвърдено с примери от Библията, но се основава изключително на културата и на църковните традиции.

Важно е също така да се направи разлика между националната ни култура и културата на църквата. Националната култура определя кои сме ние като хора, независимо от това дали всеки един е вярващ или не. По този начин с изключение на това, което е небиблейско, няма необходимост да се променя националната култура. Това от своя страна се явява сила, за да се взаимодейства ефективно с невярващите в нашите страни. Църковната култура - това е съвсем друга история.

Много от това, на което е основана днешната църква не идва от националната култура и не от Библейското учение. В действителност много неща идват от езичеството и църковната култура, която датира от четвърти век с.Хр., култура която вече се е променила в сравнение с това, което Иисус представлява и начинът по който е живяла първата църква в течение на няколко стотин години.

На нас не ни е нужно да наложим нашата църковна култура на хората, за да ги направим ”правилни Християни”. По-скоро, когато премахнем съвременната църковна култура, ние ще видим, че хората са повече отворени към Бога. Повечето от тях посочват, че са готови да приемат Иисус, но отхвърлят църквата, както е на много места. Поради това нека да се опитаме да оставим нашата църковна култура и езическите традиции назад и да видим това, което Библията има да казва.

Глава 2

Вие ще Правите Чираци

Ще започнем с разглеждането на предназначението на църквата. Когато гледам към църквите на Запада, мога да видя, че те се нуждаят от освежаване.

Искам да ви задам няколко въпроса. *Какво е предназначението на църквата? Дали е в имането на многолюдни събрания?* Да, разбира се, ние искаме много хора да са в църквата, но дали Иисус се фокусира в набирането на колкото е възможно повече хора или дали Той наблягаше на нещо друго? Ние нееднократно виждаме, че Иисус никога не е бил зает с тълпите. Той не оставя голяма църква, след тригодишно служение тук на земята, въпреки че Той несъмнено е бил в състояние да направи огромна църква, ако Той е искал. Не, Иисус не се е фокусирал върху броя на хората. Иисус е искал хора, които са желали да Го следват и които Той е можел да използва, за да изгради Своето царство.

Дали предназначението на църквата е да има хубава сграда със заведение за кафе, младежки срещи, Неделно училище и т.н.? Не, първите Християни нямаха църковна сграда, нямаха младежки групи, нямаха Неделни училища или много от това, с което ние сега свързваме разбирането за добра църква днес. Иисус не говореше за никое от тези неща.

Ако предназначението на църквата не е да събере много хора или да има хубава сграда, тогава какво е предназначението на църквата? Единственото предназначение е това, което Иисус ни заповяда да правим; да отидем и да правим хората в Негови чираци.

> “Тогава Иисус се приближи към тях и им говори, като каза: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. И така, идете, правете ученици всичките народи и ги кръщавайте в Името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал. И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света. (Амин.)” (Матей 28:18-20)

Иисус никога не е казал на чираците Си, че те са длъжни да отидат и да строят много църкви. Не, Той им казва, че те трябва да отидат навън и да правят чираци. Той ще съгради Своята Църква, като ги използва тях за това. Това означава, че хубавото, голямо църковно здание с много хора не изпълнява непременно това предназначение, освен ако всички тези хора не правят чираци и последователи на Иисус Христос във ежедневния си живот (Моята книга "*Християнин, Чирак или Роб*" говори много повече за това).

Числото на хората, зданието или обема на финансите не трябва да бъдат центъра на нашето внимание, когато става дума за въпроса дали църквата е здрава или не. Нищо от това няма значение, ако църквата не прави това, което Иисус е заповядал да се прави, а именно - чираци. Иисус не ни е призовал да основаваме църкви, но да правим чираци. Съборите или църквата не е целта. Не, това е Божията воля до края да се подготвят чираци.

Ако ние тогава имаме църква, която се е провалила в изпълнението на предназначението си, защо продължаваме по същия път година след година? Помислете за всичките ресурси - пари, време и усилие използвани, за да се запази една такава "машина" в действие, въпреки, че все още не дава резултатите, които Бог иска.

Защо ние продължаваме да каним лектори от големи църкви от страната и от чужбина да идват и да проповядват, когато ние нямаме представа как живеят хората в техните църкви? Да се съберат хора не е голям проблем, ако ти им даваш просто това, което те искат. Създаването на чираци и последователи на Иисус е нещо напълно различно.

Не много отдавна, една от по-големите църкви в Дания беше организирала конференция на тема "Как да направим чираци измежду търсещите". Те започнаха да говорят за голямото предизвикателство днес, да се създават чираци измежду хората в църквата. Но защо всеки гледа към тази църква и ги копира, когато всичко, което те са свършили е да направят един куп от църковни членове идващи в тяхната църква?

Ако Иисус се върне днес, дали Той ще вземе всички търсещи със Себе Си удома или Той ще вземе само всичките Си чираци? Много от църквите, които ние възприемаме за така големи днес, са много малки в Божиите очи. Когато започне реалното преследване и всички неща се открият, всичко ще бъде обърнато отгоре на долу. Големите църкви изведнаж ще станат малки, когато разберат, че следването на Иисус има висока цена, цена която болшинството от тях никога не са били готови да платят. Точно затова те се събират там, а не на места, където радикално се проповядва Словото за покаяние и себеотричане. Много е важно да се съсредоточим в подготовката на чираци. Ние живеем във време, когато по-голяма част от Християнството постепенно се отдалечава от фокусиране върху това, което казва Божието слово. Днес много хора гледат на мигновеното, на това, кето им се струва, че работи точно сега и тук. Но ние не би трябвало да изграждаме нещо, което може да действа само тук и сега. Ние трябва да изграждаме това, което продължава завинаги!

Ние не можем да съдим за състоянието на църквата, гледайки финансите или броя на хората, църковните сгради или развиваните дейности. Единственият начин по който може да се

оцени църквата е чрез проверка на хората ходещи в тази църква, дали те действително са станали чираци и последователи на Иисус. Дали са от тези, които са се отрекли от себе си, вдигнали са кръста си и следват Иисус.? Дали те са покорни на заповедите на Иисус? Дали те обичат Бога с цялото си сърце и ближните си както себе си?

Да живееш като чирак на Иисус не е дейност, която правиш в рамките на няколко часа в Неделя сутрин, докато живеете през останалото време за себе си. Аз мисля, че начинът по който вие живеете в Петък вечер много повече разкрива вашия живот с Бога, отколкото в Неделя сутрин. По същия начин каквото излиза от вашата уста в Събота вечер, по-добре показва какво се намира вътре във вас, отколкото това, което говорите в църквата в Неделя сутрин.

Ако не искаме да продължаваме да се самозаблуждаваме, трябва да се осмелим да спрем и да се вгледаме внимателно в състоянието на нашата църква, дори и ако това ще показва напълно различна картина в сравнение на очакванията ни. Ако искате да разберете, дали вашата църква е от здравите, проверете как живеят младите хора в Петък вечер или вижте за какво си говорят църковните членове или как те се равличат в Събота вечер. Това ще ви даде по-добра представа за това, как ще свършите ако продължите по същия път както тях. Ние заприличваме на тези, с които се свързваме.

Вместо да задаваме в църквата въпроса: “Колко са хората на общенията ви?”, ние по-скоро би трябвало да попитаме: “С какво се занимават младежите от църквата в Петък вечер?”; “За какво говорят възрастните членове на църквата, когато са заедно със своите приятели от църквата?”; “Как се покорявате на заповедта на Иисус за разпространяването на Евангелието?”. Отговорите, разбира се, ще дадат по-точна картина на това, до колко здрава е тази църква. Броят на хората, сградите, програмите, финансовото състояние и т.н. не се явяват самоцел.

Вместо това те могат дори да противостоят на крайната цел на църквата.

Предназначението на църквата е в изпълнението на призива, който ни дава Иисус, да обръщаме хората в Негови чираци чрез кръщаването им и ученето им да се покоряват във всичко, което Той казва. Нека следователно да не се разсейваме с всички останали неща.

Някои може да попитат: “Да станеш Християнин е пътешествие, което отнема на някои много време. Не ви ли се струва, че много членове в съвременната църква ще станат чираци след известно време?”

Нека да ви кажа това, именно така много хора възприемат спасението днес, но ние сме длъжни да помним, че хората не се спасяват преди те да са приели Христос като Спасител и да са станали новородени. Едни от тях са деца на Бога или деца на дявола (1 Йоан 3:10); родени от плътта или родени от Духа (Йоан 3:6); по пътя за рая или по пътя за ада (Матей 25:46). Няма нищо по средата. Един може да бъде търсещ и да бъде “по пътя”, но ако те не са все още новородени, те ще погинат след смъртта, без значение дали те са ходили на църква, дали са се молили на Бог или са чели Библията. Това означава, че всички тези, които единствено са “на пътя” в нашите църкви ще погинат, ако умрат преди да бъдат спасени. Ако това е било ясно разбрано, ние щяхме да проповядваме много по-ясно и с произтичащите последствия, които биха довели мнозина до покаяние точно тук и сега.

Ако изучавате съживленията и църковната история, ще видите, че възприемането на обръщането, което може да премине в продължение на дълъг период от време, което може да отнеме и години е ново явление. Това не го намираме в Библията. Така че проповядвайте Словото и очаквайте хората да се покаят и вие ще видите, че това се случва! Ако вие проповядвате друго благовестие, което пасва на търсещите, ще

получите търсещи, които никога няма да се преместят върху покаянието и спасението. Разбира се, че ще има шепа хора, които ще се покаят след известно време, но аз мога да гарантирам, че ние ще изгубим много повече хора, които ще напуснат през задната врата, ако ние вършим това по този начин. В допълнение, ние няма да видим същите радикални обръщания, където хората са готови да дадат всичко на Бога.

Нека ние никога да не приемаме никакви други цели освен тази, която Иисус ни даде. Той не ни даде заповед да отидем навън и да създаваме търсещи или църковни членове. Той ясно казва, че се отнася до създаването на чираци - Негови последователи - които да се покоряват на това, което Той ни е заповядал. Той е Животът и Е причината ние да сме тук.

Глава 3

Църковната Култура

Какво си мислите когато чуете думата “църква”? Ако вие имате Лютеранско или Католическо минало, вие безусловно ще си мислите за църковната сграда с голяма кула, олтара и скамейките където хората могат да седнат, докато свещеникът проповядва. Ако имате евангелско минало, вие със сигурност ще си мислите за по-съвременна сграда с голяма сцена и съвременни музикални инструменти. Скамейките са заменени със столове, които могат да се местят наоколо, въпреки че те почти винаги са в равни редици.

Въпреки, че това, което хората свързват с думата "църква" с малки разлики има много общи неща. Повечето хора мислят за сграда предназначена за поклонение. В това здание има сцена или олтар, скамейки или редици от столове и т.н. Това са едни от първите неща, които идват на ум. Църквата е място, където едни отиват да служат, да слушат проповеди и да вършат и другите неща, които са свързани с църквата.

За какво се сещате, когато чуете думата "служение"? Отново асоциациите могат да варират между различните хора. Общото обаче е това, че хората си мислят за църквата като нещо, което заема място в сградата. Че там има песни, събиране на дарения, проповеди и причастие. Истината е такава, че това което си мислим не идва задължително от Библията; например църковната сграда, сцена/ олтар, пейки/ столове, и т.н. Нищо от това не е било известно на първите християни. Всъщност всичко това се появява няколко века след като Иисус е бил на земята и след началото на първата църква. Концепцията за Неделната служба, която се състои от песни, събиране на дарения, проповеди и причастие не може да бъде намерено в Библията изобщо. Първите Християни не са използвали нито едно от тези

неща, които днес ние считаме за необходими, за да наречем църквата ни "правилна" или да можем да имаме “правилна” богослужба. Те не са имали никакви специални църковни сгради, конструирани за провеждането на служби или за други църковни традиции. Те никога не са имали олтари или сцени, където специален човек да може да стои и да проповядва Божието Слово на множеството от хора, които седят и слушат. В действителност те обикновено не са се събирали в Неделя сутрин за да служат и те не са практикували вземането на причастие/ Господната вечеря по начина, по който ние го правим днес. Всички неща, които изглеждат да са толкова необходими днес не могат да бъдат намерени в Библията или в описанието на живота на първите Християни. Може би, именно затова те са имали значителен напредък. Истината е, че всичко споменато по-горе може в действителност да бъде спънка за постигане на напредък и растеж.

Днес, когато пастор или свещеник в Неделя сутрин с Библия в ръка провъзгласява - "Нашата църква е основана на Библията и на нищо друго освен Библията!”, това просто не е вярно и не отговаря на действителността, защото много от това, което се случва в църквите въобще не е основано на Библията, а на църковната култура и идолопоклонство.

Ако се върнем назад към Християните, които разгледахме в сюжета от началото на тази книга, те не са имали всичките тези неща, които ние свързваме с църквата днес. Те не са били засегнати от културата на църквата, но само от това, което се казва в Библията.

Въпросът тогава може да бъде следният: “Има ли значение как изглеждат нашите събрания? Ние трябва да водим нашите събрания по един или друг начин, тогава защо да не можем да продължим да вършим това по начина, по който винаги сме го правили?”

Отговорът е прост. Ако това, което правите не е пряко небиблейско и не пречи да се изпълнява заповедта на Иисус да се създават чираци, тогава разбира се, е добре да продължавате да правите това, което сте правили. Злощастната истина обаче е, че много от това, което е правено е небиблейско и поради това то ни пречи да създаваме чираци, както Иисус ни заповядва да правим.

Както вече казах преди, хората имат различни асоциации за думата "църква", но едно нещо е ясно: почти всеки си мисли, че това е сградата, място конструирано с предназначение за поклонение и т.н. Независимо от това, концепцията за специална църковна сграда с такова предназначение, не може да се намери в Библията. Нещо повече, това не съществува и при всичките първи Християни.

Ние трябва да преминем бързо напред, с 300 годишна църковна история преди да можем да видим първите "истински" църковни сгради, каквито ги знаем културно днес. Първите църковни сгради са се появили по време на управлението на Константин. Много от нещата, които вършим днес, имат своите корени около това време.

Константин Велики е бил император на Римската империя от 306 до 337 г. след Хр. Той изиграва решаваща роля в разпространението на Християнството, но с цената. Това се случва с цената на отхвърляне на Християнството, такова, каквото е било известно през първите си 300 години. Константин преобразува Християнството от преследвано малцинство в оторизирана държавна религия. Но Християнството не може да бъде принудително налагано на хората. Човек трябва да се роди отново от сърце, от свободна воля или в противен случай няма да може да види Божието царство. Принуждаването на хората да станат Християни никога няма да донесе никакви добри резултати.

Константин въведе много изменения и едно от тях беше концепцията за църковните сгради. До този момент Християните са се събирали заедно и са разчупвали хляба по домовете си. Църковните сгради нямат своето начало нито в Новия, нито в Стария Завет, но се явяват в резултат на идолопоклонството/ езичеството, което е било голяма част от живота на Константин. Имало е период, когато той се е покланял, наред с другото, на Sol Invictus, бога на слънцето и той е искал да включи това поклонение в Християнството превръщайки го в смесена религия. Светият ден бил преместен от Събота в Неделя, който първоначално е бил ден на слънцето. Той строял храмове на гробищата и им давал имена на мъртви, за да могат да им се покланят. Фасадите на църквите се строяли обърнати на изток, така, че слънчевите лъчи (Sol Invictus) да могат да осветяват лицата на лично назначените от него свещеници докато те провеждали церемониите. Погледнете на тези други практики, които имат корени в езичеството:

- *Защо ние гледаме на Неделния ден като на свят/ като празник?* Заради бога слънце.
- *Защо имаме гробища пред много Лютерански и Католическите църкви, когато ние четем в Библията, че мъртвите се погребват извън градските порти?* Заради стария обичай на поклонението на мъртвите.
- *Защо Лютеранските и Католическите църкви традиционно са обърнати с лице към изток?* Заради бога слънце.
- *Защо много Лютерански и Католически църкви са кръстени на имената на мъртви светии?* Поради езическото поклонение на мъртвите.

Истината е, че корените на повечето от това, което свързваме с Християнството днес са от времето на Император Константин и другите, които са живеели във вековете след първите

Християни. Тази църковна култура е толкова дълбоко вкоренена в нас и поради това често интерпретираме Библията по грешен начин, защото имаме грешна база за сравнение.

Ако аз кажа “служение” тогава въз основа на нашата база за сравнение ще изтълкуваме смисъла на тази дума. Същото ще се случи и с думите “църква” и “чирак” и т.н. Това е моята надежда, че тази книга може да помогне на читателя да погледне отвъд тази църковна култура. Ако можем да я игнорираме, ще започнем да разбираме какво действително ни казва Библията за това какво е било предназначението на църквата и какво би трябвало да бъде днес. Ако се върнем обратно към това, което е Божието предназначение, ще видим как Той всеки ден прибавя към нея тези, които се спасяват.

> “като хвалеха Бога, и печелеха благоволението на всичките люде. А Господ всеки ден прибавяше на църквата ония, които се спасяваха.” (Деяния 2:47)

Глава 4

Нашето Пътуване до Зелените Поля

Преди да погледнем по-отблизо на различните области отнасящи се към църквата и служението, аз искам да ви взема на едно малко пътешествие. Това, което представям в тази книга е в действителност нещо, което моята съпруга и аз не бяхме в състояние да видим до преди няколко години, но Бог ни отправи на път, където нашето погрешно разбиране на концепцията за църквата бе премахното. Ние вече не просто ходим на църква, но ние сме църквата. Това, което направи Бог в нас през последните няколко години е нещо, което виждаме Той да прави в повече и повече хора около нас днес. Ние виждаме, че Иисус изгражда Своята Църква, църква не от мъртви камъни, програми, структури, църковни членове, църковни сгради, и т.н., но Църква построена от живи камъни; водена от Светия Дух-като Сам Иисус е крайъгълен камък. (Ефесяни 2:20) "понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като е краеъгълен камък сам Христос Исус..."

За нас това беше дълго пътуване и ние научихме много от него. Беше много по-трудно да се освободим от неправилното разбиране, отколкото си мислех, че ще е. В действителност, до сега, ни отне почти дванайсет години, планирането на църквите, големият опит, разочарованията, противостоенето, грешките, прекараните часове с Библията и църковната история преди да можем да кажем, че се чувстваме свободни да бъдем църквата, която Бог ни е създал да бъдем.

С други думи, отне ми дванайсет години и планирането на три църкви, за да се измъкна от църковната култура, част от

която бях станал в началото. Днес аз повече не ходя в институцията или сградата, която наричаме "църква". Аз съм свободен от страха и от други неща насаждани в мен поради контрол, към което ще се върна по-късно. Аз съм тялото Христово тук, на тази земя и аз обичам свободата, която ми дава това. Животът стана много по-вълнуващ и аз искам това много повече хора да го преживеят. Аз също мога да видя, че хората, които са около нас днес много повече растат, отколкото когато имахме "църква" в стария смисъл. Аз съм убеден, че нашето обкръжение и структура, от която сме част, имат огромно влияние на личното ни израстване.

Така, както аз споделям нашето пътешествие с вас, се надявам, че това може да ви помогне, да се вдъхновите и да разберете как нещата са свързани заедно, погледнато от нашата евангелска перспектива. Не мога да навлезна в твърде много подробности, без да рискувам да навлезна твърде много в индивидуалността. Въпреки това ще подбера и споделя различни, важни инциденти, които ни повлияха и ни доведоха до тук, където сме днес. Аз също така искам да коментирам това, което се случи по това време и защо се случи. Това беше едно дълго пътувне, където ние нееднократно чувствахме все едно че се удряме в тухлена стена, докато най-накрая осъзнахме, че можем да продължим.

Не много отдавна аз получих следното пророческо слово, което описва това много добре. "*Аз виждам че ти, Торбен, стоиш с кръв и мехури по ръцете си, докато правиш дупка в огромна планина. Лене идва да ти помогне и децата идват с вода за двама ви. От другата страна на планината има огромна долина със зелени и плодородни поля. Аз мога да видя, че ти прокарваш един път така, че много други да могат да минат през планината и да отидат в тези зелени и плодородни поля.*"

Аз се надявам, че вие искате да отидете на зелените и плодородни поля, които ви очакват от другата страна на

планината. Това може да бъде дълго пътуване, в зависимост от това, къде се намирате сега, но си струва.

Не отне много време на Мойсей да изведе Израел от Египет, където те са били в робство (Изход), но му отне много години да “изведе Египет от тях”. Същото е и днес. Не е трудно да излезнеш от църковната култура, но е трудно да изведеш църковната култура от човека. Когато този процес успешно завърши, тогава това е като да бъдеш роден отново. Вие изведнаж ще видите нещата по съвършено нов начин и ще се очудвате защо не сте могли да ги видите по-рано, и защо другите не виждат това, когато им разкажете, колко фантастично е всичко това.

Аз се новородих през Април 1995 година. Аз произхождам от нехристиянско семейство, което нямаше никакви специални, църковни традиции. Например, ако отидех в Лютеранска църква, там не бих имал ни най-малка представа кога трябва да стана и кога да седна по време на службата. До вечерта на спасението ми никога не бях стъпвал в евангелска църква, и не след дълго започнах да се приспособявам към църковната култура, в която намерих себе си. Евангелската църква, където се спасих, там имаше истинско общение с вяра, където се поставяше силен акцент върху "Божия човек". Те си мислеха, че "Божиите хора" имат специална връзка с Бога и затова трябва да ги уважаваме и почитаме, все едно бяха почти Самия Бог. Аз си спомням едно конкретно преживяване станало няколко месеца след като бях спасен, което показва в действителност колко бързо човек може да стане част от определена култура. Днес това ми звучи като шега, но тогава за мен това беше ужасяващо.

Аз си спомням един ден, когато бях в тоалетната на църквата, където си миех ръцете. Изведнаж бях много шокиран, защото зад мен се отвори вратата и от кабинката излезна, да, от там излезна "Божият човек", който щеше да проповядва тази вечер. Когато го видях си помислих: ”Какво? Наистина ли и той ходи в тоалетната, както и всички останали?" Да, именно по този начин

разсъждавах по това време. За това кратко време, откакто посещавах църква, аз бях получил представа за тези "Божии човеци", че са напълно на различно ниво, отколкото сме ние, обикновените Християни. Не мога да кажа, че и други от църквата са мислели по същия начин, но аз бях нов във вярата и не знаех много за това как функционира царството Божие. Аз си мислех, че този "Божии мъж", че е напълно различен и че не живее по същия начин както ние простосмъртните. Това преживяване до ден днешен ме плаши и показва колко бързо човек може да започне да мисли по определен начин, заради утвърдената църковна култура.

От момента, в който станах Християнин, имах желание да служа на Бога. Не след дълго станах разпоредител на църковните събирания. Това беше една от малкото области, където можех да служа на Бога по време на службите в Евангелската църква. Аз не мога да пея и затова хвалителния хор не беше подходяща възможност за мен. Аз станах разпоредител в църковните събрания и бях отговорник за чашата с вода на големите проповедници, също така стоях на вратата и приветствах влизащите хора. Също скоро си купих костюм, защото трябваше да изглеждам добре за длъжността си. Бях истински щастлив да имам възможността да служа като разпоредител по време на църковните събрания, но също знаех, че съм призован да върша повече от това. Аз бях призован да уча другите на Божието Слово, но си нямах и понятие как бих могъл да достигна тази цел. Веднаж попитах своя младежки лидер какво трябва да направя, за да проповядвам от платформата. Неговият отговор действително повлия върху цялото мое бъдеще. Той каза следното: "Торбен, ти можеш да станеш помощник в Неделното училище. Тогава след няколко години ти можеш да станеш помощник в младежкото служение и отново след няколко години ти можеш да станеш младежки лидер. И като младежки лидер ще ти се разреши да проповядваш една Неделя веднаж в годината". Все още си спомням как стоях и пресмятах на пръстите си всичките пет години. Това означаваше, че ако аз направех всичко правилно, в

съответствие с изискванията на тази система, след пет години щеше да ми бъде разрешено да проповядвам в една Неделя, веднаж в годината.

Това действително ме накара да се замисля. Започнах да гледам към другите в църквата, седящи там в продължение на много години, но не достигнали значителен напредък. Тази реалност доведе съпругата ми Лене и мен към разговори за напускане на църквата. Ако бяхме останали там, бихме станали като другите, седящи там година след година, без какъвто и да е напредък. Аз никога не бих могъл да започна да проповядвам. Това не беше лоша църква. Това в действителност, беше добра църква в много отношения. Но тя страда от системата, в която са изградени болшинството съвременни църкви, система, в която няколко човека служат, а огромното количество хора просто пасивно седят и слушат година след година.

По това време ние чухме за млада съпружеска двойка, която се канеше да основе църква в друг град. Ние им отидохме на гости и като резултат от това напуснахме нашата църква и се преместихме в другия град.

Когато пристигнахме тук, ние направихме план на църквата и започнахме нашето първо богослужение. Ние всички бяхме много развълнувани как то трябваше да стане и аз много ясно си спомням, как стояхме с пастора и си говорихме за това каква трябва да бъде нашата първа служба. Ние бяхме млади и горяхме за Бога. Накрая получихме възможност да правим това, което искахме и не желаехме просто да копираме другите. Не, ние искахме да оставим Бог да върши Своята работа. Но как ще се получи всичко това? Ние се договорихме, че аз ще приветствам хората и след това, че ще изпеем няколко песни, ще съберем даренията и ще имаме още няколко песни преди той да се качи да проповядва. Да, това беше пътят и ние двамата бяхме много въодушевлени, докато не погледнах към направената програма и си помислих с неодобрение: “Това

изобщо не се различава! Това е точният начин, по който провеждахме срещите в предишната църква.”

Аз бях истински разочарован, защото искрено исках да правя нещо различно. Днес се сещам за автора Волфганг Симсон, който каза нещо такова: "Най-трудната част от започването на църква, която да е желана от Бог, е да се отървем от нашето собствено разбиране за това, какво е църква. Това може да отнеме няколко години”.

По това време нашето разбиране за служението и църквата беше пречка да се върши това, което Бог иска. Бог трябваше да премахне неправилните разбирания, преди да може Той да продължи да строи в нас. Това не винаги е така лесно, защото тези неправилни разбирания и концепции са голяма част от нас и от нашата църковна култура. Аз познавам много хора, които започнаха църкви с копнеж за нещо друго и с желание да правят чираци, но след известно време те остават с една полумъртва църква, в която те прекарват Неделя след Неделя, без да виждат никакви нови чираци. Защо? Защото тяхната църковна култура им пречи да вършат това, което Бог иска от тях да правят. Те започват искрено, с големи мечти, но в крайна сметка все пак достигат до това, което те не са искали, това от което са избягали и е било първопричината да започнат нещо ново. За мен да се отървем от църковната култура определено беше най-трудната задача.

Когато се преместихме в новия град, ние също преминахме в по-малко общение. Това изведнаж ми даде възможност да споделям от Словото Божие. Моят ред да проповядвам дойде. Аз си спомням как седях до пристанището, мислейки за това, което щях да кажа. Аз разглеждах Библията и си мислех за проповедите, които бях чул в старата църква и които биха били подходящи за по-нататъшна употреба. Нямах какво много да дам по това време. И до днес продължавам да си спомням своята първа проповед. Тя не представляваше нищо особено, но най-важното нещо беше, че започнах нещо и не трябваше да

чакам за това в продължение на пет години! Моят ред дойде само след няколко седмици, а Лене също намери мястото си като лидер на хвалението.

Причината, поради която ние сме там, където сме днес е, че оставихме голямата църква в миналото. Аз зная сега, че ако не бяхме напуснали тогава, то ние никога не бихме достигнали до нашето призвание. Това звучи тежко, но съм убеден в истинността, която се крие зад тези думи. Когато погледна назад, мога да видя, че днес ние живеем един живот, който е напълно различен от живота на много от нашите стари приятели. Много от тях сега дори не живеят с Бога. Трябва да обявя с тъга, че системата, от която излезнахме не е създадена, за да подготвя чираци и служители, както би трябвало да прави. Вместо това тя бавно угасява ревността на хората и огъня им за Господа. Това е истината не само за нашата стара църква, но и за много църкви като цяло.

Тъжно е да се мисли, че аз бях принуден да напусна църквата, за да мога да прогресирам в живота си с Бога. Погледнете колко много хора седят в църквите днес и само слушат и колко малко са хората, които са истински работещи и горят за Господа, особено след толкова много години. Погледнете наоколо и се замислете колко са малко служенията, които са били създадени за да вършат това, което системата очаква от тях. Подобни са условията в Лютеранските църкви и в много други деноминации, които заключват хората чрез своите системи.

Не отдавна получих тези пророчески думи: "Аз виждам едно голямо гърне с големи пламъци и един капак се сложи на гърнето и огънят започна бавно да угасва и умира. Аз виждам, че Бог ти е дал специално призвание и благодат да свалиш този капак така, че огънят да може да се разгори отново" Това е, което истински искам да се случи, дори и чрез тази книга.

За нас беше трудно да сме причастни на стартирането на нова църква упомената по-горе, докато бяхме млади и бяхме без опит във водачеството. Това донесе много промени и след година се преместихме по-нататък. Когато погледна назад към нашия живот, мога да видя, че излизането ни от предишната църква беше началото на едно вълнуващо ходене с Бога. Ако трябва да бъда честен, продължавам да не знам дали това не беше или беше Божията воля, за да се преместим в този град и да помогнем на младата двойка в отглеждането на новата църква. Не знам, обаче, дали това не ни даде тласък така, че по-късно Бог да ни премести там, където Той искаше. Иска ми се много други да имат възможността да направят това, което ние направихме, независимо, че беше трудно. Това е най-добрата тренировка от Библейско училище, която човек може да получи, защото ние се научаваме чрез правенето, а не само чрез слушането.

Глава 5

На Ново Място и Още Една Църква

След година ние се преместихме в друг град, за да работим заедно с един приятел. В началото ние отидохме в една Евангелска църква, но не след дълго мой приятел дойде при мен и каза, че Бог иска от нас да основем нова църква. Ние знаехме, че щяхме да работим с него и се съгласихме да започнем в нашата всекидневна стая. Той бе пасторът на църквата, но и двамата бяхме водачи и аз работех като евангелизатор.

Ние виждахме хората да се спасяват и се преобразяват и общението ни се разрастваше. Както обикновено, другите църкви в града не бяха особено приятно развълнувани за новият им “съперник”. За съжаление на Запад е именно така, където ние стартирахме църквата като малка фирма, която трябва да се състезава за набирането на членове и средства, за да продължи съществуването си. Това доведе до чести предупреждения срещу новата ни църква, за да се предотврати "загубата на членовете”. Това е една важна причина, поради която написах тази книга.

Ние трябва да погледнем отвъд амбициите да изградим наша малка фирма. Ако наистина сме свободни и работим за Царството Божие, тогава бихме се радвали, затова че Царството Божие расте, вместо да се съсредоточаваме върху опасността от загуба на членове.

Нашата нова църква се разрастна основно с нови хора, а не с хора от другите църкви. Въпреки това другите църкви не ни харесваха в началото, след известно време сътрудничеството ни се подобри и ние започнахме да се срещаме заедно с другите

лидери от града. Това беше в нашия собствен хол, където сериозно започнахме да изпитваме, че сме използвани от Божия Дух.

Спомням си една вечер, когато една жена изведнаж падна на пода и демон започна да се проявява чрез нея. Тя лежеше по гръб и се гърчеше настрани, казвайки нещо на английски с дълбоко мъжествен глас. Моята първа мисъл беше: "Помогнете, това е демон! Трябва да намерим пастор!". Но тогава аз осъзнах: "О, не, тук няма никой друг освен мене". Аз нямах друг избор, освен да се моля и да се надявам, че Бог ще ни помогне. Той помогна и демонът я напусна. Тогава започнах да виждам, че каквото е написано в Библията наистина работи. От тогава ние сме изгонили демони от мнозина и сме видели, че Бог е същият днес, точно както прочитаме в Неговото Слово.

Още един път, аз съм убеден, че никога не бих започнал да действам, ако това се бе случило в една от по-големите църкви, където е пасторът, съветът от старейшини или молитвен екип, който се занимава с такива неща. Това оставя голямо стадо, което наблюдава пасивно и никога не става да го прави. За щастие ние бяхме напуснали голямата църква и сега трябваше да вземем тази отговорност върху себе си. След известно време пораснахме твърде много и нашата всекидневна стая стана твърде тясна, така че наехме сграда, където бихме могли да провеждаме нашите срещи.

Аз бях щастлив, че най-накрая бяхме "истинска" църква със сцена, барабани, редици от столове и т.н. В началото всички ние бяхме много възбудени и се чувствахме малко повече "истински", защото имахме следващо място където да се събираме, освен в нашия дом. Когато пристигнахме заедно на мястото с редовете от столове, комплекта барабани, програма и всичко останало, което е част от "истинската" църква, въпреки това почувствах все едно бяхме изгубили нещо лично, което имахме преди. Много от хората постепенно станаха пасивни наблюдатели. След известно време започнахме да се

разочароваме и решихме да разделим църквата на три групи, за да имаме възможност да се върнем към доброто начало. Всяка от трите двойки лидери получи по една група и ние започнахме да се срещаме отново в нашия дом. Това никога не стана истински успешно, въпреки това и защото бяхме разделили хората едни от други. Някои от хората в нашата група предпочитаха да бъдат в друга и обратното. Църквата ни никога не се върна към това, към което трябваше да бъде - едно органично и живо общение.

След известно време на неудовлетвореност в църквата ние въведохме някои промени в начина, по който я движим. В резултат на това аз трябваше да избирам между църквата и мисионерската организация “Последната Реформация”, която бях започнал. По това време бях зает, работейки в Последната Реформация и организирайки срещи на различни места. Сега, обаче, ние щяхме да създадем заедно по нов начин, което означаваше, че аз трябваше да закрия организацията.

Имаше учение, което беше много популярно в някои църкви по това време. То вървеше по този начин: "Нека семето да умре и се покорявайте на своя лидер във всичко, така че ще успеете дори повече в определеното време.” Аз не можех да направя това. Не можех да затворя Последната Реформация и да спра да пътувам на срещи на различни места, дори и за кратко време. Трябва да бъдем верни на призванието, което Бог ни е дал. Поради това нямахме друг избор и да спрем нашето служение в църквата. И някои други старейшини също напуснаха по това време. Последвалият период беше много труден за нас и ние се чувствахме действително надолу, но получихме слово от Господа: "Вървете и правете стъпка по стъпка”. Около една година след като напуснахме църквата, тя беше закрита и хората започнаха да отиват в други църкви.

След като бяхме решили да напуснем църквата, един наш приятел ни се обади и ни насърчи да отидем в неговото Библейско училище. Ние се съгласихме, защото имахме нужда

от спокойствие и от известно време, за да търсим Господа. Неочаквано обаче, ситуацията се промени и разбрахме, че ще се наложи да закрием нашата организация, за да отдем там. Отново това звучеше така сякаш трябваше да позволим на семето да умре преди да може да принесе повече плод. Аз просто не можех да направя това, тъй като знаех, че тази работа, тази организация беше от Бога и аз бях длъжен да се покоря на Него повече, отколкото да се покорявам на хората. В резултат на това ние се отказахме да отидем в Библейското училище и не знаех какво да правим по-нататък. Това бяха трудни времена. Както вече казах, решението да напуснем църквата беше наше, но чувството беше такова, че сме били изхвърлени от общението, което ние бяхме основали, тъй като нямахме друг избор освен да си тръгнем. Повечето от хората, които дойдоха в църквата бяха спасени чрез мене и изведнаж те започнаха да се отнасят към нас сякаш не съществуваме. Ние не разбирахме това. Много години по-късно аз разбрах, че им било казано от лидерите, че ние сме усетили призив да напуснем и поради това ги напущаме, което ги е накарало да си мислят, че ние сме били тези, които не ги искаме повече Това е била една от причините, защо никой не е общувал с нас.

Няколко седмици след като напуснахме църквата ние бяхме на Библейски лагер. Беше времето, когато почувствах, че не можем повече да се примиряваме с отхвърлянето. Една вечер аз напуснах събранието и виках към Бога, готов да се откажа от всичко. На следващата вечер, обаче, един служител от Африка ме извика напред и ми даде това слово: "Аз виждам как ти подписваш договор. Аз виждам документи, които ти се дават. Ти подписваш договор и ти няма да плащаш, но виждам как други плащат. Не ме е грижа кои не стоят заедно с тебе. Не ме е грижа кой те е напуснал. Има някой който е бил толкова значим в живота ти, но ти трябва да знаеш, че това разделяне е от Бога, за да не останеш в комфорт и да пропуснеш видението от Бога. Ако би продължавал така, ти би изгубил това видение, но Бог изпрати това разделение и направи да вървиш през пустинята, за да не уповаваш на никого другиго освен на Бога. Сега времето

на твоята болка свърши и ти ще видиш, че Бог се приготвя да ви вдигне от праха и да ви постави на върха на планината. Вашата болка свърши. Започва нов ден за вас. Нов сезон започва за вас."

Това беше действително силно насърчение за нас. Истина беше, че отделянето дойде от Бога. Ако ние бяхме останали, то бихме си загубили видението. Словото беше точно на място. Аз мислех, че нашето скитане в пустинята и отсега нататък ще бъде само прогрес. Истината бе, че това беше само началото. Бог щеше да премахне от нас грешното разбиране за църквата, така че Той да може да изгражда заедно с нас. Ние малко осъзнахме, че този процес ще отнеме следващите пет години…

Глава 6

Скитащи в Пустинята

Ние нямахме църква и не знаехме какво да правим, но тогава от една църква в един друг град се свързаха с нас. Те искаха да отидем и да им помогнем. Ние се срещнахме с лидерите им, но аз не бях съгласен по някои конкретни въпроси, включително членството и подчинението на тях. Не се съгласих да стана член на тази църква, защото ако се съгласях трябваше да одобря всичко, което ставаше там, а аз не можех да направя това. Църквата имаше неправилно виждане за повторния брак, след развод и аз не можех да се съглася с това. Нещо повече, аз не можех да намеря доказателства в Библията за идеята за членство. В предишната църква не трябваше да подписваме каквито и да са документи, за да станем членове. Ние просто бяхме заедно, точно както първите Християни.

Нещо повече, въпросът да им бъда подчинен, за мен беше труден. Защо те трябваше да вземат решение за мене относно моя живот, като че ли бях все още малко детенце? По това време аз считах това за много вредно, не защото не исках да правя това, което е казано в Библията, а защото лидерите се опитваха да ме подчиняват и да ме контролират прекалено много пъти в миналото като казваха, че трябва да се откажа от своята визия или да направя компромис със Словото Божие. Аз просто се страхувах това да не се повтори отново. Аз трябваше да бъда верен на Бога и на Неговия призив, вместо на хорските мнения. Въпросът с подчинението се явява голям проблем в някои евангелски църкви. Това не означава, че новоповярвалите не трябва да слушат духовните си родители, но аз мисля, че зрелите Християни са заключени в йерархическата система, която спира тяхното развитие.

Поради тази причина ние проведохме допълнителни разговори и ответният отговоро бе, че не трябва да ставаме членове на тази църква. От мен се изискваше да проповядвам една Неделя в месеца и можех да прекарам останалото време в работа за Последната Реформация. Ние решихме, че това е добра сделка и така решихме да се преместим в този град. Във връзка с подчинението те казаха, че това не би трябвало да представлява проблем и действително не беше проблем, докато бях в системата. Обаче, по-късно те използваха това срещу мен, за да ме спрат да върша това, което чувствах, че е Божията воля.

Аз не пиша за това, за да изразя наранените си чувства, но за да ви дам представа за това как може да работи тази система на някои места. Чрез всичко това ние научихме много и дори днес не бихме искали да сме пропуснали нищо от това, което ни се случи.

Когато ние вече се готвехме да се преместим, изведнаж се оказа, че няма къде да живеем. Спомних си думите, които бях получих, относно подписването на някакви документи, без да плащаме, поради това си мислех, че това трябва да е във връзка с някоя къща за нас. Аз се молех и напълно вярвах, че Бог ще ни даде място, където да живеем. Четиринадест дни преди да се преместим ние все още нямахме място, където да се настаним. Десет дни преди преместването, ние все още нямахме място където да живеем и така бяхме под напрежение и търсехме Бога. Осем дни преди тръгването ни при нас дойде един Християнин и ни каза, че Бог му е говорил и е казал да ни купи къща. Всичко, което трябваше да направя беше да намеря такава къща. Седем дни преди датата на отпътуването ни, намерих един красив дом. Дадох документите на този човек. По-късно същия ден той се обади и каза, че е купил къщата при условие, че хората които са живяли там 33 години ще напуснат в рамките на 6 дни. Те се съгласили, защото имали лятна вила, където можели да се преместят. В денят преди преместването ни ние имахме голяма къща, в която бяхме готови да се нанесем. Ние наистина бяхме много щастливи и прославяхме

Бога! Сделката беше, че ние трябваше да плащаме наема на къщата и всички разходи на къщата на този човек. Веднага след като бяхме в състояние да вземем заем от банката си, щяхме да станем собственици на къщата и имота щеше да стане наш.

Ние започнахме да служим в църквата, както се бяхме договорили, но след кратко време ме попитаха дали не искам да стана лидер на младежкото служение, защото нямаше кой друг да изпълнява тази задача. Ние се почувствахме малко под натиск, но се съгласихме. За известно време всичко вървеше много добре, но след време видях, че не може да отива в тази посока, в която отиваше. Това, което бяхме преживявали преди в нашия хол беше оставило в нас много силно впечатление. В резултат на това нашето виждане за Християнското общение беше станало много по-различно от виждането на останалата част от църквата. Аз можах да видя това, че ако продължавахме като младежки лидери, то щяхме да поведем младежката група в една посока, докато църквата отиваше в друга посока. Освен това ние можахме да видим и някои теологични различия. Така че ние се оттеглихме и започнахме да търсим Бога, за това какво да правим.

Малко по-късно бях на Фарьорските острови, където Бог ми говори чрез пророческо слово. Когато се върнах вкъщи, ние знаехме, че е дошло времето да направим следващата стъпка, която беше започването на наше собсвено общение. Ние знаехме, че църковното ръководство разбираемо няма да бъде доволно от това, така че аз се допитах до няколко други църкви, които бяха в същата мрежа, за да можех да разбера как да постъпя. В резултат на това, ние се събрахме заедно и аз им споделих какъв вид на призвание бяхме усетили. Ние вярвахме, че тогава всичко бе прекрасно, но беше твърде далеч от прекрасното. Нашето разбиране за нещата беше очевидно различно и църковните лидери не бяха в състояние да следват нашето виждане за общението. В същото време, те истински се страхуваха от загубата на своите членове. В резултат на това, другите бяха предупредени да са против нас и ние изведнаж

изгубихме много от приятелите си в църквата. Човекът на когото принадлежеше дома промени решението си поради това, което се случи. Вследствие на това изгубихме вложените пари в дома на стойност между четиридесет и петдесет хиляди долара и ние трябваше да се преместим отново, тъй като той не смяташе, че сделката е валидна повече. Беше истински трудно и не можехме да разберем защо имахме толкова трудности просто, защото ние вършехме каквото чувствахме, че е нашето призвание. Нещата не се развиваха, въпреки че истински се опитвахме да ги правим по книга.

Защо църквите така се боят от нови общения, след като всичките изчисления показват, че това е решението за достигането на света? Чувствах се частично засегнат поради изхода с къщата. Имах опит от преди, когато хората са ме наричали с прозвища и са говорели лъжи за мен, но този път, това също засегна съпругата и децата ми. Те бяха толкова щастливи да живеят в къщата и ние имахме такива добри съседи, с които децата ни можеха да си играят. Аз се опитах да говоря с другите църкви от мрежата, но изглеждаше, че тях не ги беше грижа какво си мислехме. Това просто бяхме ние срещу една по-голяма църква, така че нищо повече не се случи.

Историята за това, да бъдем предварително внезапно предупредени, за съжаление не е уникално събитие. По-късно аз срещнах един африканец, който преди няколко години беше напуснал същата църква в този град и беше започнал международно общение. Той беше изпитал точно тези проблеми, като изведнаж е бил обвинен в “ерес” и е бил предупреден, и отхвърлен, поради което е изгубил много приятели. В много отношения нашата "система" напомня на сектата Свидетелите на Йехова. Може би това е трудно за разбиране, докато лично не попаднете в аналогична ситуация. Оттогава съм срещал толкова много хора, които са оставили "системата" и са ми разказвали за своите преживявания и аз мога да кажа, че няма да бъде погрешно ако кажем, че това ми

прилича на практиката на Свидетелите на Йехова, на практиката за отлъчване от обществото наречена - острацизъм.

Глава 7

Посетени от Ангели

През този период на катаклизъм ние също получихме едно голямо насърчение. Бяхме посетени от едни твърде специални хора, които станаха голямо благословение в нашия живот. По необичаен начин аз имах контакт с едно семейство от Канада, които живеят в Холандия по шест месеца в годината. Те се казваха Стив и Мерилин Хил. Аз споделих със Стив за нашата ситуация по телефона и въпреки че ние никога не бяхме се срещали преди и те не ни познаваха изобщо, те веднага се качиха в колата си и пропътуваха целия път от Холандия до Дания, за да ни посетят. Това беше такова благословение, защото за първи път можехме да срещнем някого свързан с мрежата от домашни църкви, който наистина ни разбра. Беше страхотно, че се срещнахме. Започнах да разбирам, че нашето виждане за това, каква би трябвало да бъде църквата беше абсолютно Библейско и това, че ние не бяхме сами в това. Преди толкова много пъти бях чувствал, че не се вписвам в църковната система и че нещо не трябва да е наред с мен. Тяхното посещение ни отвори очите и ни показа, че не сме си загубили ума.

Когато те си тръгнаха след няколко дни, Лене каза: "От ангели ли бяхме посетени или от кого?" Това беше толкова велико и се почувствахме толкова нереално, поради това, че такива зряли и опитни хора бяха пожелали да пропътуват толкова голямо разстояние, за да се срещнат с нас. От тази първа среща се разви добро приятелство и връзка с мрежата, с която сме все още в сътрудничество и до днес. Стиив Хил беше като баща за нас, един който единствено желаеше успеха ни и който нямаше в никакъв случай амбиции да ни използва, за да изгради своето собствено виждане. За първи път аз почувствах, че бях срещнал лидер на когото можех да се подчиня с цялото си сърце.

От времето, когато трябваше да напуснем нашия дом, ние купихме една стара къща и аз започнах да я ремонтирам. По това време ние започнахме нова църква или ако бихме могли да я наречем така. Църквата ни се състоеше само от двама новоспасени младежи и от нас като семейство. В известен смисъл ние се чувствахме като че ли правим стъпка назад. В края на краищата ние успяхме да се събираме с около 20 човека в младежката група. Но днес зная, че е по-добре да градиш от нулата и да го направиш правилно.

По това време аз направих една голяма грешка, за която по-късно трябваше да се разкайвам. Когато започнахме имаше много клюки, които вървяха за нас. Хората говореха, че аз бях предизвикал проблеми, бивайки размирник и че не съм искал да се подчиня. Доста печално е, че клюката процъфтява в църквите днес. Никой, обаче, не дойде при нас и не изслуша нашата страна на историята. Поради всички тези критики исках да докажа, че не съм на грешен път и че бях започнал църква. Затова изпратих прессъобщение до едно Християнско списание, което се нарича “Предизвикателството” и направих уеб страница за нашата църква, така че хората да могат да видят, че сме “истинска” църква. Направих го, въпреки факта, че ясно усетих Бог да ми казва, да не влизам в такава система отново и затова просто трябва да се срещаме у дома, без уеб страници или организация и т.н. За съжаление аз не Го послушах. Чувствах такъв натиск и исках толкова много критиките да престанат, че аз не послушах това, което Бог иска, но отидох по-нататък с идеята си така или иначе. Между другото, това не означава, че е погрешно църквата да има уеб страница, но важен е мотивът, който стои зад това.

Започването на това ново общение и официалното му обявяване като църква означаваше също, че аз ставам пастор. При създаването на другите църкви ние винаги имахме за пастор някой друг, но сега бях точно аз. Наред с това нещо неприятно се случи вътре в мен. Неочаквано голям натиск падна

върху мен, че дори го чувствах като демоничен. С отговорността също така дойдоха и различните видове въпроси. Един от тях специално ме притисна и това беше колко хора имаме в църквата. Този въпрос беше действително неудобен за мене, защото ние бяхме само пет или шест човека и аз се чувствах така, сякаш всичко зависеше от мен. Ако всичко вървеше добре с църквата и хората, това означаваше, че съм бил добър пастор, но ако не, това също изглеждаше да е по моя вина. Това доведе до загуба на фокуса ми, който имах преди, когато аз просто работех за Царството Божие, без да съм бил отговорен за определена църква. Когато някой беше спасен в друг град чрез моето служение или чрез уебсайта, аз просто ги насочвах към някоя местна църква и бях щастлив, че царството Божие расте. Сега аз чувствах, че бях отговорен за благосъстоянието на тази църква, за хората в нея и за техния брой. Това дори го чувствах като състезание, където всичко беше за това, коя църква ще придобие най-големия брой членове и коя църква има най-добрите хора. Другите църкви сега бяха станали съперници, с които трябваше да се сравнявам.

Спомням си, по-специално деня, когато един човек от другата страна на Дания беше спасени чрез уеб страницата ми. И аз се опитах да го убедя да се премести в нашия град, за да се увеличат нашите членове. Правейки така, се почувствах ужасно и помня, че молих Бог да ми помогне, защото аз не можех да разбера какво се случва с мен. Аз също получих една нездравословна мотивация, да видя членовете на моята църква преуспяващи. Поради това аз започнах да ги контролирам, въпреки, че аз наистина ги обичах и искрено им желаех най-доброто.

За щастие аз бях освободен от всичко това по-късно. Мога, обаче, да си представя, че всичко това може да звучи доста прекалено за вас, ако не знаете какво е да си пастор в църковната култура, която сме създали. Това е причината, поради която толкова много пастори на църкви се отказват или угасват, поради стреса, затова и толкова много църковни

членове се чувстват изоставени или лишени от свобода поради контрола, когато в същото време те искат да продължат напред. Преживяването на тези неща от мен действително ми даде ново разбиране за всичко това. За щастие, не всички пастори мислят по този начин, но истината е, че тялото Христово е разделено на малки “фирмички”, които често не могат да работят заедно, особено когато те са от един и същи град и трябва да се конкурират за едни и същи потенциални "клиенти".

Това, което се случи по-нататък беше, че Лене се разболя поради страха и стреса. Наред с другите неща, причинени от всичко през което преминахме бяха опозицията, преместванията, загубата на приятели и т.н. В същото време ние бяхме притиснати финансово. Бяхме загубили много пари и аз също изведнаж загубих работатат си, защото бях говорил на моите колеги за Иисус. Ние в крайна сметка се оказахме в трудна ситуация, без редовни доходи и имахме голяма стара къща, която много спешно се нуждаеше от ремонт.

Когато всичко това се случи аз наистина почувствах, че не желая да живея повече. Противопоставянето, което ние изпитахме през последните години и сегашното ни положение оказаха върху нас голям натиск в много отношения. Аз се уморих от всичко това и не знаех какво да правя. Ние действително се оказахме в пустиня и ни се струваше, че това няма да приключи в скоро време. Ние интензивно търсехме Бога и в продължение на един период аз наистина се молех между осем и десет часа всеки ден, защото не можех да правя нищо друго. Нещата бавно започнаха да се променят и една нощ Бог ми даде сън, който оказа голямо влияние. В този сън аз видях себе си стоящ с двама мъже, които пушеха. Единият от тях протегна ръката си с една цигара и ми каза, че трябва да я изпуша. Аз отказах, но той настоя и каза, че трябва да я изпуша, защото хората ще забележат, че те пушеха. Аз взех цигарата и започнах да я пуша, макар да знаех, че не трябва да пуша. След това се събудих.

Аз знаех, че сънят е от Бога и веднага разбрах неговото значение. Двамата мъже представляваха църквите, на които помогнахме да започнат. Аз представлявах църквата, която имахме в този момент. Цигарите и димът представляваха цялата система, която замърсява тялото и убива живота. Бог не иска от нас да станем част от това, но поради натиска и страха от това, какво ще си помислят другите аз пуших цигарата, така да се каже. Аз се почувствах толкова зле, когато разбрах какво бях направил. Бях уморен от себе си и много добре знаех къде бях "пушил". Това беше станало поради факта, че бях изпратил статия до Християнския вестник и бях направил нашата уеб страница за църквата. Аз чувствах такова напрежение, заради факта, че другите ме смятаха за бунтар и не мислеха, че нашата църква е от "истинските". Поради това го направих, макар че Бог искаше от мен единствено да вярвам в Него. В резултат на това отново неменуемо станах част от църковната система.

В същия ден, моят приятел Стиив Хил ми се обади и каза, че ще дойде да ни посети. Той действително се появи в точния момент. Когато той дойде, ние говорехме за съня и той можеше лесно да види как бях започнал да приличам на системата, която бяхме напуснали. Първият път, когато Стиив беше у нас, аз ходех напред-назад в нашия хол, борейки се с погрешното разбиране на църквата. Въпреки, че можех да му следвам мисълта и виждах в Библията, че това, което казваше е вярно, но другото разбиране за църквата продължаваше да бъде дълбоко насадено в мен! Този път отново се разхождах напред-назад казвайки си: "Кога ще научиш това, Торбен? Кога ще научиш това?" Да, наистина е трудно да излезнеш извън системата и да уповаваш единствено на Бога.

След това аз събрах църквата и им разказах за своя сън и им поисках прошка. Аз затворих ''църквата" и уеб страницата. Хората бяха тук през цялото време и ние поддържахме срещите си, така че единственото нещо, което закрихме това беше "системата". Но това беше важно за мене, да я затворя и да започна всичко от начало. Много неща се случиха след това.

Свежият вятър дойде и “завладя” църквата и видяхме много нови църкви да се отварят около нас. Бог най-накрая ни преведе през пустинята и ни върна обратно в нашия стар град, където живеем отново днес.

Тези пет години в пустинята бяха истински трудни, но също така необходими. Те бяха нужни, за да се отървем от църковната система в нас и ни научиха единствено да зависим от Бог. Сега най-накрая се чувствах свободен от тази система и от това, което хората очакваха от мен.

Последните времена бяха много силни за нас. Ние видяхме как Бог ни придвижва много по-мощно, отколкото преди и много животи бяха преобразени. Ние знаем, че това е нещото, което Бог иска да върши навсякъде днес. Ние ще видим хората да излизат от църковната система и как отиват на зелените, плодородни поля. Ние ще видим как Иисус изгражда Своята Църква - една църква, която няма да е основана на членството, контрола и външни структури, но църква водена от Неговият Дух и изградена от живите камъни, които са Неговите чираци. Една Църква, която ще е щастлива да види как хората излизат навън и да започват техни собствени семейни събирания в квартала, вместо да водят война с тях. Кои родители биха били щастливи, ако техните деца все още продължават да живеят в дома им, когато са вече 40 годишни? Или кой би искал да живее с мама и тати през целия си живот? Същото се отнася и за Библейската църква, която би трябвало да бъде като семейство.

Убеден съм, че Бог ни приведе през всичко това, така че да можем да се научим как да Му се доверяваме и как да бъдем свободни от системата. Независимо че това беше истински трудно, ние не питаем недоволство срещу никого. Да, братята ни “хвърлиха в кладенец”, точно както в историята с Йосиф, но Бог беше с нас и ни доведе тук, така че днес ние да можем да освободим Неговия народ. Той е бил с нас във всяка една ситуация използвайки я за Своите цели. Той желае и поради това аз мога да простя на всеки. Понякога ние не разбираме това, но

по-късно виждаме Божието присъствие във всичко, което се е случило. Затова аз искам да ви насърча да вървите по пътя, по който трябва да вървите, макар и да е труден, защото от другата страна на планината се намира свободата и победата. Днес ние не просто ходим на църква, ние сме църквата. Откакто се спасих през 1995 година аз съм чувал, че тялото Христово не се състои от сгради, но от нас Християните. Едва сега разбрах какво точно означаваше това. Ние можем да видим, че Бог наистина изгражда Своята Църква, една църква, която не е съградена от камъни, програми, парични средства, страх и контрол.

Надявам се, че нашето пътуване ще ви насърчи и ще ви даде разбиране за много от нещата, които се случват в църквите днес. Аз, съм сигурен, че мнозина ще възприемат повечето от това, което съм описал.

Глава 8

Парични Средства

Когато аз погледна на църквите днес, мога да видя, че църковните сгради са най-голямото предизвикателство. Да имате църковна сграда не е непременно лошо, но това често включва много други неща, които могат да подкопаят Божията основна цел за Църквата.

Нека да обърнем внимание на паричните средства. Много средства са необходими за сградата, за столове, за килимите, за отоплението и за всички останали неща, които са необходими. Поради това църковните членове бързо стават от съществено значение за поддържането на църквата. С увеличаването броя на членовете, разходите също се увеличават. Поради това наличието на голям брой църковни членове не означава непременно, че има голям излишък в бюджета. Отгоре на всичко обикновено на пастора, който отговаря за църквата, му се плаща заплата от църквата. Това означава, че членовете са важни не само за поддържането на църквата, но и за личните доходи на пастора.

Представете си една църква с 80 църковни члена и с годишен бюджет около 300.000 долара. От тези пари около 60.000 долара се изплащат като заплата на пастора, 10-15% отиват за мисионерска дейност, което според проучването е нормата в църквите днес. Това означава, че останалата част, която е около 200.000 долара, се използва, за поддръжане на дейността на църквата. Най-големите разходи обикновено са за ипотеката на църковна сграда, обзавеждане и поддръжка. Поради факта, че тези разходи често се увеличават с нарастването броя на членовете на църквата, тази ситуация не е възможно да се промени лесно. Нека тогава да си представим, че една млада двойка от църквата получи призвание да продължат напред.

Или още "по-лошо", те почувстват призвание да започнат общение в собствения си дом. Това означава, че двама платци на десятък напускат църквата. Да допуснем, че тези двама членове досега са плащали около 10.000 долара десятък на църквата всяка година и сега този доход изведнаж изчезва. Представете си как липсата на тези 10.000 долара ще се отрази на бюджета на една такава църква, особено ако църквата вече има обтегнат бюджет. А сега си представете какво ще се случи, ако още една или две двойки получат призоваване да напуснат и да станат мисионери. Истината е, че днес много църкви функционират като бизнес. Богомолците стават плащащи клиенти, които са необходими за функционирането на църквата.

Представете си, че една зряла семейна двойка, която е живяла с Бога в продължение на много години отива при пастора и му казва: "Ние истински търсехме Бога и чувстваме, че настава времето да продължим напред. Бихме искали да получим Вашата благословия." Мислите ли, че пасторът ще ги благослови? Аз чувствам, че ако не участваше паричния проблем и ако пасторът нямаше какво да загуби, той щеше да ги благослови с голямо удоволствие. Би трябвало, желанието на всеки родител да е такова, че един ден децата им ще напуснат дома им и ще създадат свое собствено семейство. Добре е да сме готови да вървим напред и да стъпим на краката си. Дори Иисус живя със Своите ученици само за кратко време, преди да ги изпрати навън. Работата на лидерът е, да направи хората, да са зависими единствено от Бога, а не от себе си; да положи основата в техния живот, така че те по-късно да могат сами да градят на нея. Ако говорим за това кое е естествено, можем лесно всички да се съгласим, че не е естествено един 40 годишен човек все още да живее със своите родители в дома им. Същото правило важи и за Божието Царство и това точно е пътят, по който Иисус и първите Християни чиракуваха на хората.

Истината е тази, че където паричните средства са ограничени, често има повече контрол, за да се задържат хората в църквата. И това е причината, поради която някои пастори биха

отговорили на горните енориаши: “Не, аз не мисля, че сте готови и вие трябва да се покорявате на вашия лидер". За съжаление ние не говорим за рядко случващи се инциденти. Аз съм го преживял това много пъти и аз приемам концепцията за “църквата като бизнес”, че е основната причина за това. За съжаление пасторите, които са зависими от парите на църковните членове, за да запазят функционирането на църквата, твърде често са се оставяли да бъдат контролирани от финансите, а не от това, което казва Божието Слово. Вместо да освобождават хората в техните служения, те предпочитат да ги използват за изпълнението на техните собствени визии.

Не съм навън, за да критикувам пасторите, но да ги виждам, като жертви на тази система. Аз изпитвам съжаление към тях и искам да ги спася от това. Проблемът не е в тях, нито в който и да е друг човек! Не, проблемът е цялата тази система, която сме изградили.

Потребността от парични средства влияе дори в ситуациите, когато има грях в лагера. Божието Слово дава ясни правила за справяне с греха в църквата. Те включват строго порицание на грешника и като последна инстанция, ако той остане непокаял се, е неговото отстраняване от общението, както се казва в Библията. В днешната църковна система това също е повлияно от финансите! В днешната църковна система, когато грешникът е отлъчен от църквата, човек не само казва довиждане на човека, който е избрал да се бунтува против Бога и да живее в грях, но също така се прекратяват неговите парични постъпленията в църквата. Това за съжаление довежда в много църкви до компромис със Словото Божие, когато се отнася до проповядването на това, какво е грях и какво би трябвало да бъде нашето действие срещу греха. Само преди няколко месеца имах разговор с един пастор относно някои членове от неговата църква, заради които той не се чувстваше спокоен и които бяха причинили много разрушения в църквата. Аз го попитах защо не ги остави да си отидат, на което пасторът ми отговори: “Ние се нуждаем от парите им.” Парите са причината, защо толкова

много неща вършат, които не трябва да правят и не са в състояние да вършат това, което са длъжни да правят. Това често е и причината за големия стрес на пасторите.

Преди известно време чух тази мощна фраза: “Християнството започва в Израел като общение, преминава в Гърция и става философия, идва в Италия и става институция, достига в Европа и става култура, стигна до Америка и станакорпорация”

За съжаление, не можем вече да кажем, че то е единствено такова в Америка. В значителна степен, същото нещо е валидно за Дания, както и за останалата част от Европа.

Корпорацията е същото, както бизнеса. Църквата е Тялото Христово. Ако едно тяло се превърне в бизнес, това не е ли проституция? Ето защо ние не можем да намерим никакви църковни сгради, нито назначени пастори в първите общения. Те са вършели всичко по напълно различен начин в сравнение с днес, като това включва и финансите.

Ако разгледаме Датската Лютеранска църква, тя е станала още по-зле. В държавните или “народните” църкви функционират около 2.300 църкви и в тях работят около 2.400 пастора. Църковният данък не е достатъчен, за да поддържа функционирането на тази църковна система, така че на всичкото отгоре, държавата дотира със 180 милиона долара всяка година. Оборотът на държавната църква по такъв начин достига до 1,2 милиарда долара. Това означава, че държавата има влияние върху църквата. Това вече не е църквата Божия, но е на държавата, както всъщност се и нарича. Като допълнение, виждаме повече и повече как църквата се приспособява в поставянето на държавата и хората над властта на Библията.

Моето собствено мнение е, че ние трябва да закрием държавната Лютеранска църква напълно, откакто тя покварява хората и създава църковна култура, която не е Библейска. Ако

вие попитате някого в Дания, който не е вярващ какво мисли, когато чуе думата “Християнство”, най-разпространеният отговор е за Лютеранската църква и че това са “сгради и доктрини. Когато погледнете световната карта, вие ще видите, че Лютеранската църква е доста малка. Като включим Католическата църква, се получават около 2 милиарда Християни, по света. Лютеранската църква има около 70 милиона члена, които са сравнително малък процент. Петдесятното и Харизматично движение включват около 800 милиона човека. Всичко на всичко това е десет пъти повече, отколкото е Лютеранската църква. Обаче Лютеранската църква е тази, която засенчва всичко в Дания и оказва влияе върху представата и картината, която имат повечето датчани за Християнството. Държавната църковна култура толкова дълбоко се е вкоренила в повечето от нас, че дори влияе и върху културата на свободните църкви. Както ще видите по-нататък в книгата, има огромна разлика между държавната църква и как Християнството е функционирало преди две хиляди години. Казвам, да се закрие цялата система и парите да се вложат за нещо друго!

Глава 9

Даването на Десятък

Нека да погледнем на идеята за църквата като бизнес. Повечето свободни църкви понастоящем следват принципа за плащането на десятък. За тези, които не са запознати с тази концепция, това означава, че вярващите трябва да плащат десет процента от доходите си за църквата, която посещават.

Държавната църква в Дания не е свързана с принципа на десятъка, но се финансира чрез църковния данък. Ако се наложи да премахнете кръщението на бебета, тогава бихте достигнали до отнемането на повечето членове също, което със сигурност би премахнало и техните парични средства. По този начин държавната църква би умряла скоро. Държавната църква се контролира почти напълно от парите. Кръщението на бебета е една важна част от църквата, защото това носи пари. Има голяма суетня относно кръщаването на бебетата, което всъщност няма Библейска подкрепа. Идеята за "бебешкото кръщение", както го наричам, идва от 4-ти век. Разследването на историята за бебешкото кръщение показва, че то почти винаги е било свързано с членството в църквата и следователно е имало икономическа страна, също.

Нека да погледнем отново към свободните църкви. Какво ще се случи, ако ние премахнем принципа на десятъка от свободните църкви? Това би означавало, че много от тях ще трябва да затворят, защото те са изградени изцяло около този принцип.

Вие може би си мислите, че десятъкът всъщност принадлежи на църквата и е библейски принцип. Истината, обаче, е че десятъкът не е Новозаветен принцип по начина, по който го

учим днес, което означава, че много църкви се изграждат върху погрешна основа.

Много Християни в свободните църкви са чули тези думи от книгата на пророк Малахия:

> “Ще краде ли човек Бога? Вие обаче, Ме крадете. Обаче думате: В какво Те крадем? В десетъците и в приносите. Вие сте наистина проклети, Защото вие, да! целият тоя народ, Ме крадете. Донесете всичките десетъци във влагалището, За да има храна в дома Ми, И опитайте Ме сега за това, Казва Господ на Силите, Дали не ще ви разкрия небесните отвори Да излея благословение върху вас, Тъй щото да не стига място за него.” (Малахия 3:8-10)

"Вие крадете от Бога, ако не плащате вашия десятък" ще каже пасторът. "Той принадлежи на църквата. Десятъкът принадлежи на Бога и трябва да се дава в хранилището, което е църквата, към която принадлежите.” В някои свободни църкви това е толкова познато, колкото и Йоан 3:16. Истината е, че много пастори, които използват този аргумент, може би самите те крадат Бога. Най-напред те злоупотребяват с Библията и след това с парите, като ги харчат за нещо друго от това което Бог е казал.

Знаете ли какво се има предвид в текста от Малахия, когато се упоменава десятък и дарения? Знаете ли действително за какво са даренията? Знаете ли, че съществуват различни форми на десятък? Разбира се, че не знаете. Повечето не се замислят за това, защото единственото нещо, което са чували е, че десятъкът означава да даваш 10 процента от приходите си на църквата. Смея да кажа, че повечето Християни, които плащат десет процента от своите приходи на църквата не знаят какво има предвид Малахия.

Знаете ли, че когато започнете да плащате десятък, понякога трябва да платите още и една пета?

> “Ако някой поиска да откупи нещо от десетъка си, нека придаде петата част на цената му. И всеки десетък от черда и от стада, десетъкът от всичко що минава при преброяване под жезъла, да бъде свет на Господа.” (Левит 27:31-32)

Знете ли, че понякога вие можете да ядете своя десятък?

> “Непременно да даваш десетък от всичките си произведения, които си посеял, които нивата ти произвежда всяка година. И десетъкът от житото си, от виното си и от маслото си, и първородните от говедата си и от овците си да ядеш пред Господа твоя Бог, на мястото, което избере за да настани Името Си там; за да се научиш да се боиш всякога от Господа твоя Бог.” (Второзаконие 14:22-23)

Знаете ли, че десятъкът в Израел е бил от земята, а не пари?

> “Но ако, когато те благослови Господ твоят Бог, пътят е много дълъг за тебе, щото да не можеш да ги занасяш, понеже е много далеч от тебе мястото, което избере Господ твоят Бог, за да настани Името Си там, тогава да разменяш десетъците си с пари и да вържеш парите в ръката си, па да идеш на мястото, което избере Господ твоят Бог; и да дадеш парите за какво да е нещо, което пожелае душата ти, за говеда или за овци, или за вино, или за спиртни пития, или за какво да е нещо, което би пожелала душата ти; и там, пред Господа, твоя Бог, да ядеш и да се развеселиш, ти, домът ти и левитинът, който е отвътре портите ти; него да не пренебрегваш,

защото той няма дял нито наследство с тебе.” (Второзаконие 14:24-27)

Това е точно така. Също така се казва тук, че вие трябва да го ядете лично, сами. Знаете ли, че всяка трета година вашият десятък трябва да стои у вас вкъщи? Той трябва да бъде даден на сирачетата и вдовиците.

“В края на всяка трета година да изваждаш целия десетък от произведението си през оная година, и да го складираш отвътре градските си порти, тъй щото левитинът, (защото той няма дял нито наследство с тебе), чужденецът, сирачето и вдовицата, които са отвътре портите ти, да дохождат, да ядат и да се насищат; за да те благославя Господ твоят Бог във всичките дела на ръцете ти, които ще вършиш.” (Второзаконие 14:28-29)

Както можете да видите, ние сме взели десятъка от Библията, без да знаем какво всъщност означава и сме изградили цялата църковна система върху него. Можем да продължим да виждаме повече примери от Писанието, показващи начинът, по който църквата учи за десятъка и това е само единия вид от десятъците, които виждаме в Библията. Факт е, че има много различни видове десятък. Имаше например десятък за Левитите, защото те не бяха получили никаква земя като наследство, а и на свой ред, те трябваше да плащат десятък от своите десятъци, на Арон и другите свещеници. (Числа 18)

Там също е имало и един празничен десятък, който е трябвало да бъде изпратен в Иерусалим и е бил използван за тържествата. Тогава, както четохме преди, е имало и десятък за бедните, който е трябвало да се изплаща всяка трета година.

Необходимо е също така да се отбележи, че Авраам не е плащал десятък от своите собствени пари, но от възвърнатия

имот на Лот във войната и това се е случило само веднаж през целия му живот, съгласно това, което четем. Всички тези примери показват, че въпросът с десятъка не е толкова прост, както ни се струва. Едно нещо става ясно и това е факта, че "хранилището" не е непременно местната църква.

Причината, поради която започнах с това е, че пасторите са всъщност тези, които понякога крадат десятъка и също така десятъците не са били предназначени за финансиране на църковните сгради и всичко, което е включено в тях. Основната цел на десятъците е била да се подкрепят тези, които са работили в храма, защото те не са притежавали земя, също да се подкрепят и вдовиците, и бедните, така че те да могат да се нахранят и да са сити.

Днес десятъкът отива за големи сгради и за заплатите на пасторите, които правят много неща, неща които хората трябва да правят сами. Днес ние всички сме Божии свещеници. Служението на Левитите от Стария Завет е приключило и затова ние не трябва да го поддържаме. Ние често, даже напълно забравяме за вдовиците и за бедните, които са сред нас. Защо да не плащаме десятъка към тях и да се получи малко по-библейско даването ни?

Ранната църква не са харчили пари за големи сгради или за пасторски заплати. Парите са се използвали според нуждите в общението и са се давали на онези, които са пътували, и са имали задачата да разпространяват Евангелието и да екипират светиите. Библията не изисква от нас по никакъв начин да плащаме десет процента от приходите ни към местната църква, на която сме членове.

Добре тогава, но не каза ли Иисус, че ние трябва да плащаме десет процента от приходите си?

> “Но горко на вас фарисеи! защото давате десетък от гйозума, от седефчето, и от всякакъв зеленчук, и

> пренебрегвате правосъдието и Божията любов. Но тия трябваше да правите а ония да не пренебрегвате.”(Лука 11:42.)

Не, Исус не е казал, че ние трябва да даваме десятък. Той каза, че фарисеите трябва да плащат десятък. Причината за това е, че те са били част от Израил и десятъкът, и налогът са били част от данъчната система, която Бог беше дал по това време. Те трябваше да дават десятък от реколтата си и от добитъка си. Във връзка с това е и което Малахия пише за тях, че те са крадяли Бога, ако не плащат този данък, защото той беше въведен там, за да подкрепя земята на Израил.

Истината е, че само малцина знаят десятъка за какво е нужен. Така че, когато някой днес ти казва, че трябва да платиш десет процента от приходите си на църквата, която е хранилището,- добре, но този човек или не знае писаното Слово, или злоупотребява с това съзнателно, за да финансира своята работа.

Аз не казвам, че е погрешно да се плащат десет процента от приходите ви. Аз всъщност искам да кажа, че десет процента е едно добро начало. Но начина, по който го виждам според Новия Завет е, че всичките ни пари принадлежат на Бога, а не само десет процента. Десятъкът може да бъде наистина добро нещо и аз мисля, че ние трябва да го даваме с радостно сърце, ако искаме да даваме. Но десятъкът може в действителност да държи хората в техните зони на удобство. Те лесно могат да започнат да си мислят, че след като са дали своите десет процента, че останалото е тяхно. Но не, мой приятелю, всичко, което имаш, принадлежи на Бога и на теб един ден ще ти бъде държана сметка за това как си го използвал. (Матей 25). В Библията е казано много за даването. Ако сте се смутили от всичко това, отидете и потърсете в Писанията сами и помолете Бог да ви каже какво трябва да направите с парите си.

Защо повдигнах такава деликатна тема? Знам всичко много добре, че това е фитил, чакащ да бъде запален и който може да породи много проблеми. Причината да повдигна тази тема е, за да ви покажа, че много от църквите са построени върху фалшива основа. Основа, която помага да се поддържа една система, която просто не функционира правилно. Тази система впримчва хората и ги предпазва да се покоряват на Бога. Това е система, която стресира пасторите и възпрепятства нас от разпространяването на Евангелието и тренирането на чираци. Много от богомолците биха желали да си изхарчат парите за подпомагане на други каузи, но те просто не го правят поради това, на което са били научени. Вместо да дават на бедните, на вдовиците и за разпространението на Евангелието, това, което Библията ни казва да правим, те дават парите си за сгради, столове, озвучителна техника и т.н., и дават преди всичко от страх. Помислете за стотиците хиляди долара, които могат да бъдат изразходвани по други начини, за да се достигне с Евангелието по света.

Парите наистина ще започват да се използват за това, което Бог действително иска да постигне. Представете си едно общение, в което една семейна двойка решава, че този месец ще дадат своя десятък или съответна сума на самотна майка на три деца, която е част от общението. Уау, това ще се разпространи като горски пожар, веднага след като хората чуят за това. "В тяхното общение те действително си помагат един на друг.” Представете си всичките млади хора, които могат да бъдат изпратени навън да разпространяват Евангелието.

Учението, което казва, че десет процента от твоите приходи трябва да отиват за църквата, със сигурност запазва функционирането на църквата, но то отвежда фокуса извън това, което Бог е планирал и за което четем в Новия завет.

> “И всичките вярващи бяха заедно, и имаха всичко общо; и продаваха стоката и имота си, и

> разпределяха парите на всички, според нуждата на всекиго.” (Деяния 2:44-45)
>
> “Така и Господ е наредил, щото проповедниците на благовестието да живеят от благовестието.” (1 Коринтяни 9:14.)

Както можете да видите, икономиката играе голяма роля в днешните църкви. Това улавя хората и създава пасивност. Когато плащате на пастора, за да чуете Божието Слово, което сте призвани да правите самостоятелно, тогава вие неизбежно ще станете пасивни. Така пасторът бързо става професионален посредник между Бога и човека.

Ако сега сте си помислили, "Ура, вече не е нужно да плащам своите десятъци и мога да си ги харча всичките за себе си.” Бих искал да ви кажа, че като тръгнете по този път, вие ще разкриете, че Бог не е Господ на парите ви. Това поучение, в замяна на това, би трябвало да ви накара да потърсите Господа, за да бъдете свободни да давате дори още повече, но на тези, на които чувствате, че сте водени да дадете. Бог непременно ще благослови това!

"Но не трябва ли да се подчинявам на църквата, в която членувам и да давам десятък там?” Ако сте член на църква, в която от членовете се очаква да дават десятък, тогава вие можете, разбира се, да продължавате да го правите, до тогава, докато сте член там или докато се промени реда. Не желая да коментирам факта, че някои църкви налагат на хората да дават десет процента от приходите си, за да бъдат членове. Това не е библейско, но това не е и грях. От всяка църква индивидуално зависи дали да наложат десятък или не. Всяка отделна църква ще даде отчет пред Бога за това, как са били използвани парите й. Не може, обаче, да учите, че десятъкът е Библейски закон, защото не е така. Хората би трябвало също така свободно да решат дали те искат да бъдат част от църквата или не. Ако някои

спрат да плащат десятъка си и следователно престават да бъдат членове, това не означава, че те не се покоряват на Библията. Не е Библията, която да казва, че човек трябва да даде десет процента.

За мен не е проблем, че някои църкви избират да вземат по десет процента от приходите на своите членове. Проблемът се появява, когато църквите считат, че това е кражба, че когато хората не дават десятък в църквата крадат Бога и ги считат за непокорни на Бога и че са под проклятие, ако те продължават да не плащат десятък, или ако решат да престанат да бъдат част от църквата. И едното и другото са примери за кражба на парите на хората и кражба на свободата им да служат на Бога.

"Но какво да кажем за всичките свидетелства на хора, които са били благословени чрез даването на десятък?”

Наистина има много свидетелства за хора, които са били благословени, като са давали десет процента от приходите си, но аз вярвам, че са били благословени заради самото даване, а не поради даването на точно десет процента от доходите си към определена църква. Ако дадете с вяра, Бог ще ви благослови. Така е казано в Неговото слово. Ако усещате, че Бог казва десет процента и се покорявате, Той ще благослови покорството ви. Ако Той ви казва да дадете петнадесет процента или определена сума и вие я давате, това е същото. Ако Той ви казва, че би трябвало да дадете на някои мисионери или на други от общението, Той непременно ще благослови това. Бог обича радостния дарител и Той благославя тези, които дават с вяра.

Аз имам много свидетелства на хора, които са спряли да дават десет процента на църквата и вместо това даваха различни суми на редица други и изведнаж преживяха благословения. Не става въпрос за десетте процента, които си отчиташ, че си дал. Покорството е, точно както Бог го казва. И да, даването на десет процента в общението е възможно да е част от това покорство.

Глава 10

Инструмент за Служение

Преди да преминем нататък и да разгледаме как е функционирала църквата в началото, има нещо, с което трябва най-напред да се справим. За да го направим, ще ви задам въпрос: Дали виждате църквата като място, където Християните се събират заедно, за да се екипират или това е място, където трябва да идват нехристияни, за да чуят Евангелието?

Вашият отговор на този въпрос е жизненоважен. Ако предназначението на църквата е да се екипират Християните, тогава целият фокус ще бъде как да направите това по възможно най-добрия начин. Обаче, ако целта на църквата е да бъде място, където нехристияни могат да станат Християни, тогава фокусът ще бъде върху нещо напълно различно. Фокусът ще бъде в намирането на най-добрия начин, да се доведат нехристияните в църквата и как да ги задържим там. Поради това е от голяма важност да имаме ясна представа какво трябва да бъде предназначението на църквата.

Идеята за църквата да е място, където нехристияни могат да дойдат и да чуят Евангелието, всъщност е сравнително нова. Не е нужно да се върнем много десетилетия назад, за да намерим напълно различната идея за предназначението на църквата. В онези дни църквата е била място, където Християните са могли да се събират, за да се назидават и да чиракуват.

Когато пасторите и лидерите говорят за църквата днес, те най-вече са фокусирани как да накарат нехристияни да посещават църквата им. Вместо да търсят от Бога, как да намерят най-добрия начин да екипират Християните, които вече

са там. Това в действителност ще даде съвсем различен и по-библейски фокус за предназначението на църквата.

Първите общения са били просто събирания на Християни. Когато те са били заедно те са били в едно в Дух и истина. Те са били в едно и те всичките са били новородени в същото семейство. Всички те са имали един копнеж - Иисус Христос. Поради тази причина и единствено поради тази причина, те са могли да споделят живота си в общение и да израстват заедно в Господа. Всеки път, когато са се събирали, те са взимали помежду си Господната трапеза, която не е била само малко хляб и вино. Не, това е било част от храната, която те са ядяли заедно. Независимо от това дали вие вземате Господната трапеза по начина, по който четем за това в Библията или го правите както по-голямата част от Християните днес в църквите, Господната трапеза остава с много голяма мощ. Това не е нещо, което може да се взема лекомислено.

Тези стихове често се четат във връзка с вземането на Господната трапеза:

> “Защото аз от Господа приех това, което ви и предадох, че Господ Исус през нощта, когато беше предаден, взе хляб, и, като благодари, разчупи и рече: Това е Моето тяло, което е разчупено за вас; туй правете за Мое възпоминание. Така взе и чашата след вечерята и рече: Тая чаша е новият завет в Моята кръв; това правете всеки път, когато пиете, за Мое възпоминание. Защото всеки път, когато ядете тоя хляб и пиете [тая] чаша, възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той.” (1 Коринтяни 11:23-26)

Но това може да бъде катастрофално, ако просто останем до тук, както мнози правят днес. Нуждаем се да прочем също и следващите стихове:

> “Затова, който яде хляба или пие Господната чаша недостойно, ще бъде виновен за грях против тялото и кръвта на Господа. Но да изпитва човек себе си, и така да яде от хляба и да пие от чашата; защото, който яде и пие без да разпознае Господното тяло, той яде и пие осъждане на себе си. По тая причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста и са починали. Но, ако разпознавахме сами себе си, не щяхме да бъдем съдени. А когато биваме съдени от Господа, с това се наказваме, за да не бъдем осъдени заедно със света.” (1 Коринтяни 11:27-32)

Господната трапеза е нещо много повече, от "просто" приемане на храна или на малко хляб и сок. Тази храна има духовен ефект, който е много мощен и който може да бъде дори негативен, ако се направи по грешният начин. Поради това е важно, да не позволяваме на всеки да участва във вземането на Господната трапеза, както правим днес. Тук прочитаме, че може да рефлектира върху човека, който яде и пие собствената си присъда. Църквата се нуждае да бъде място за тези, които имат Иисус като свой Господ и които живеят с Него.

Наскоро четох за един пастор, който казва, че вече няма проблем с нехристияни вземащи причастие. Той казва това, защото бил чел, че Юда е взел Господна трапеза и не е имал правилно взаимоотношение с Бога. Той казва това, за да защити факта, че в църквата му тези, които не са били новородени имат право да вземат Господна трапеза. Но Юда е много лош пример за използване в този случай, защото четем как Сатана влезе в него и че след известно време той предаде Иисус и след това Юда умира.

Господната трапеза винаги е била определена само за Християните и тя трябва да бъде такава дори и днес. Липсата на разбиране, че църквата и Господната трапеза са предназначени за Християните може да има много негативни последици.

Популярната идеята за църквата като място, където нехристияни могат да ходят, за да срещнат Бога е един нов начин на мислене. Защо не поканите хората в дома ви на вечеря, вместо да се запознаете с тях, където са те. След това можете сами да споделите Евангелието с тях и дори да ги кръстите във вашата вана! По този начин те вече имат естествени взимоотношения с този, които ги е довел до Христос, вместо неестествената връзка, която обикновено хората имат с пастора, който често тях не ги познава истински. Това очевидно е най-добрият и най-библейският начин да го направите. След това можете да вземете тези нови Християни и да се съберете в църквата, която посещавате. Тогава, когато са там, те няма да бъдат изумени, защо хората там, например, говорят на езици. Това вече няма да е странно за тях, защото те самите също го правят! Това всъщност е начинът по който стават нещата в много други страни, особено където Християните са преследвани и където църквата расте много повече, отколкото тук, на Запад.

За съжаление, мнозина са отстранили говоренето на езици и другите спорни неща от църквата, за да настанят търсачите нехристияни. Това не само, че не е библейско, но то също така е опасно.

Една жена ме попита дали ние се молим на езици, когато се събираме и аз отговорих положително. Тогава тя ми каза, че това не е библейско, защото както Павел е казал:

> “И тъй, ако се събере цялата църква, и всички говорят на непознати езици, и влязат хора прости или невярващи, не ще ли кажат, че вие сте полудели?” (1 Коринтяни 14:23)

Моят отговор на това е: “Ние нямаме неинформирани или невярващи хора, които да идват на нашите срещи! Обаче, ако се случи невярващи да се присъединят към нас, ние естествено ще

вземем това под внимание. Ще се възползваме от тази възможност да ги учим за Светия Дух и за говоренето на езици и това ще означава, че те вече няма да са неинформирани! Вместо това, нашето говорене на езици ще стане знак за тях, за което те биха могли да прочетат в Библията."

Моето виждане е, че ние не трябва да превръщаме църквата в инструмент за евангелизиране, докато в действителност, би трябвало да бъде средище за правене на чираци. Първоначалната цел на църквата е да се правят чираци, както Иисус заповяда. Фактът, че ние в много отношения сме променили предназначението на църквата, чрез опитите ни да я превърнем в място за достигането на нехристияните означава, че Християните, които идват в църквата не са правени в продуктивни чираци. Те не получават храната, от която се нуждаят, за да растат и да произвеждат плодове. Друга последица е, че в много свободни църкви хората повече не говорят на езици. Резултатът е, че нови Християни никога не са кръщавани със Светия Дух, нито са получили дара езици, защото те не го виждат да се използва практически. По-късно те може да имат неочаквана среща с говорене на езици в някоя домашна група, но те не биха могли да разберат важността на това, защото те не са ги получили от началото. Това се вижда добре в много петдесятни църкви днес и ако те продължават да пропадат по този път, не би останала в тях никаква "Петдесятница"!

Ние не можем да сложим капак на движението на Божият Дух сред нас, ако искаме да бъдем ефективни. Без Божия Дух ние не можем да направим нищо.

Когато християните се събират заедно, те би трябвало да се фокусират върху това да следват Бога и бидейки изпълнени с Духа и екипирани да живеят като чираци всеки ден. Да бъдеш чирак означава също и да разпространяваш Евангелието, така че общението да може да расте. Този аспект често се пренебрегва, когато вниманието на църквата е съсредоточено върху това да

се достигнат нехристияните. Има много опасности при използването на църквата като инструмент за евангелизиране, вместо да е център за ученичеството, както се казва в Библията, че трябва да бъде.

Такава идея църквата предимно да бъде място за нехристияни, които да влезнат в отношение с Иисус, не може да се намери в Библията. Този нов начин на действие на църквата проправи пътя за така наречената сега “търсачи на лесното" църква. Както показва самата дума, това е църква, създадена да посреща новодошлите. Центърът на вниманието не само е отклонен от екипирането и тренирането на Християните, но и много други неща са се променили, за да се угоди на търсещите (нехристияни), което се явява едновременно и неправилно, и опасно.

Аз разбирам защо много пастори и лидери днес са избрали този път. Те искат да виждат как хората идват при Христос и изпитват трудности да намерят други възможности, за да се случи това. Те рядко виждат Християни да вършат нещата, за които съм говорил преди, които да канят хората в домовете си и да ги водят към Христос. Това е нещо, което е било обсъждано в църквата в продължение на много години, но ние просто не го правим. Затова пасторът трябва да намери други начини. Много по-лесно за Християните е да канят нехристияни на концерт в църквата или на служба подходяща за “търсачи на лесното”, отколкото да ги поканят в домовете си и да споделят Евангелието с тях. Дори самата мисъл за това да поканят някого у дома си често може да причини голям страх в много Християни.

Въпреки всичко, по какъвто и начин да погледнем на това, в края на краищата е просто едно извинение, за това, че не правим, което трябва да правим и това е основната причина за липсата на растеж в църквата. Причината за това е, че църквата е била превърната от център за ученичество в инструмент за евангелизиране. Това е довело до факта, че Християните просто

повече не се обучават в чиракуване и затова им е така трудно да достигнат до хората с Евангелието. Църквата не е била тренирана как да върши това и повечето са изпълнени със страх дори при мисълта, че трябва да се достигне навън до света.

Загубили сме способността да правим чираци, поради промяна на фокуса и предназначението на църквата. Понеже църквата не расте повече пасторите са отчаяни. Въпреки това, вместо да се върнат към модела, който намираме в Библията, църковните лидери вървят надолу по един съвсем различен път. Те създават църкви, за търсачите на лесното и променят много неща, за да вкарат нехристияните в църквата. Но това не решава проблема, това всъщност прави точно обратното!!!

С голямо съжаление трябва да заключа, че повечето свободни църкви днес се движат в тази посока. Те са фокусирани върху погрешно нещо и работят през цялото време усърдно, за да станат повече и повече подходящи за “търсачите на лесното”. Чрез правенето на това, те може би ще вкарат повече хора в църквите си, но в дългосрочен план те няма да произведат добри и дълготрайни плодове.

Запомнете, че ако искаме да видим дали общението е здраво или не, ние не трябва просто да гледаме броя на хората, които го посещават. Вместо това да видим дали хората там стават чираци и последователи на Исус. Това не е нещо, което може да бъде направено в Неделя сутрин, когато общението се срещат за час и половина на служение. Не, ние получаваме по-добра картина, като погледнем какво правят членовете й в Петък и Събота вечер, и дали те следват Словото на Исус всеки ден. Предназначението на църквата е да се правят чираци, които дават добри плодове в своя ежедневен живот и по този начин помагаме на общението да расте.

Глава 11

Църква за Търсачите на Лесното

Онзи ден чух за една църква за търсачите на лесното, че е премахнала кръста от стената, защото той провокирал някои от хората, които я посещавали. Мисля, че това обрисува твърде добре образа на идеята, която се крие зад такава църква за търсачите на лесното. Ние сме премахнали от Евангелието онова, което обижда хората с надеждата, че, ако направим Евангелието по-приемливо, тогава нехристияните ще искат да идват и да се срещат с нас. Това обаче означава, че християните вече не получават храната, от която се нуждаят, за да растат.

Ако премахнем кръста и това, което оскърбява грешника, тогава какво да оставим от Евангелието?

Църквата посочва, че те не променят посланието на Благовестието, но "опаковката" е това, което трябва да се промени. Истината, която има значение, е че ние можем да опаковаме съобщението до толкова, че солта да обезсолее, и тогава няма да имаме дори и Евангелието. Аз лично не мисля, че трябва да променим опаковката, а по-скоро напълно да я премахнем! Вместо да се губи толкова много време в обсъждане на това, което трябва да се промени, за да се привлекат нехристияните да дойдат в църквата, ние трябва да сме заети в екипирането на християните да излязат навън и да живеят Християнски живот ден след ден. Аз вярвам, че проблемът ще се разреши веднъж и завинаги! И отново, всичко това може да се случи, ако ние просто започнем да имаме общения, каквито първите християни са имали.

Евангелието на Исус Христос е не само Божия сила за спасение, то също е един препъни-камък. Това е нещо, което Исус каза отново и отново.

> “Каза още и на всички: Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене, той ще го спаси. Понеже какво се ползва човек, ако спечели целия свят, а изгуби или ощети себе си?” (Лука 9:23-25)

Днес не е популярно да кажеш, че трябва да се отречеш от себе си. Това всъщност не беше популярно и тогава, когато Исус каза това. Много пъти резултатът от срещата на хората с Исус беше, че те си отиваха наскърбени или обидени. Въпреки това Исус не се обърна и не тичаше след тях, за да промени истината и да направи компромис с нея или да са опита да опакова посланието Си по различен начин. Една от най-големите и най-популярни църкви за търсачите на лесното в САЩ, направи проучване на членовете си преди известно време.

Ето и резултатите от това изследване:

- 47% от членовете не вярват, че те са били спасени по благодат.

- 57% от членовете не вярват в авторитета на Библията.

- 56% от членовете не вярват, че Исус - единственият път към Бога.

Това ли е, което искаме да видим да се случва в нашите църкви в момента? Отново и отново Аз срещам "Християни", които нямат представа за какво всъщност е Евангелието. Те са

ходили на църква в продължение на няколко години, но те въобще не живеят като чираци на Исус.

За съжаление, те не са попитали колко от членовете в общението им са били истински чираци на Исус и са се покорявали на Него всеки ден, но това всичко е, за което се касае. Все пак, гледайки към тези цифри аз мога да си представя само, че броят би бил много нисък. Изследването, обаче, дава добра представа за това какво може да се случи, когато променяме предназначението на църквата и я превръщаме в един евангелизационен инструмент отколкото в център за ученичество.

В желанието си да направим Евангелието привлекателно ние премахваме това, което може да донесе спасение и всъщност да промени хората. Това довежда много хора да живеят в заблуда и да са изгубени.

Преди известно време с мен се свърза една дама от Копенхаген. Тя беше чула нашето обучение за кръщението от уебсайта ни и искаше да се кръсти. Тя бе посещавала една църква за търсачите не лесното в продължение на години, но всъщност истински никога не бе разбрала за какво е кръщението, докато чула нашето обучение. Фактът, че тази жена продължава да не разбира значението на кръщението ме притесни, особено защото според Библията кръщението е влизането в един нов живот в Христос. В днешно време кръщението е било заменено с "молитвата за спасение", за която ние не намираме никакви ясни Библейски доказателства. Всеки, който е искал да приеме Исус за свой Господ е бил кръщаван в този момент, дори и да е имало три хиляди души в един ден или посред нощ. Някой може да каже: "Но какво да кажем за разбойника на кръста? Той не е бил кръстен, нали?"

Вярно е, че той не е бил кръстен, но кръщението в името на Исус не е съществувало още по това време. Когато разбойникът висеше там на кръста, Старият Завет беше все още в сила. Исус

висеше в непосредствена близост до този разбойник. Кръщението в Исус символизира Неговата смърт и Неговото възкресение, което все още предстоеше да се случи, когато Исус висеше до злодея на кръста. Това е също и причината, поради която не намираме някой в Евангелията да е бил кръстен с кръщението на Исус. От друга страна, ние не можем да намерим някой, който след разпятието и възкресението на Исус, дошъл във вярата да не е бил кръстен веднага в същото време. Аз разбирам, че днес кръщаването на хората веднага след покаянието им не е много практикувано днес с църковните програми, където повечето църкви имат кръщение веднъж на 3-6 месеца, но ние трябва да изградим нашата практика върху Библията, а не върху нашите собствени традиции. Това отново показва колко далече сме се отклонили в действителност от първите църковни практики, за които четем в Библията.

След като жената чула нашето учение за кръщението тя истински поисква да чуе повече и идва на една от нашите срещи. След като говорих тя седна и плачейки казваше, че никога преди не е чувала подобно нещо, което само по себе си е страшно. Аз просто проповядвах Евангелието. Взех ръцете й и се молехме заедно. Божият Дух дойде над нас със сила и тя веднага започна да говори на езици, докато ние двамата плачехме. Тя отвори очите си, погледна ме и тихо попита "Какво правя?" Обясних й, че тя просто трябва да продължи, че тя говореше на езици и че това е Светият Дух, който беше дошъл върху нея. Тя отново затвори очи и продължи да говори на езици. На следващата сутрин тя дойде да се кръсти. Тя каза, че когато си била отишла у дома тази вечер, дъщеря й дошла при нея с болка. Преди няколко години тя била порязала ръката си на прозореца и тя все още имала много болки. Майката се бе молила за нея много пъти, но никога нищо не бе се случило. Когато тя дошла у дома през тази вечер, дъщеря й дошла при нея с болка. Майката положила ръката си върху нейната и се молила и този път сякаш молитвата идвала от сърцето й, а не от главата й. Веднага болките на дъщеря й изчезнали.

След това Лене и аз посетихме жената и нейното семейство. Когато се срещнах с 13-годишната ѝ дъщеря, аз я попитах дали е била кръстена със Святия Дух, и тя отговори "не". Хората истински не говорят за такива неща в църквите за търсачите на лесното, като тази, която са посещавали. Разбира се, че тя беше твърде млада, но тя истински искаше да бъде кръстена със Святия Дух. За Бог, едно 13-годишно момиче е "достатъчно голямо", и така майка ѝ и аз отидохме в нейната стая и се молихме за нея. Святият Дух дойде върху нея със сила и тя започна да говори на езици, докато се молеше и обясни, че тя никога през живота си не се е чувствала толкова фантастично. Да, Бог работи също толкова мощно в стаята на тийнейджърка, както Той прави това и в една църква. По-късно майката кръсти сама дъщеря си във вода в тяхната вана. Оттогава те са спрели да посещават църквата за “търсачите на лесното”, която са посещавали от години и са започнали собствено общение в дома им, което без съмнение е много по-пълноценно.

Те са посещавали една от църквите за “търсачите на лесното”, която била насочена към събирането на много хора, но не можем да се оставим да бъдем измамени поради броя на членовете, които църквата има.

Църквите за търсачите на лесното са най-способни в събирането на хора в църквите и разбира се, че има и хора, които срещат Бога там. Аз не искам да поставя под въпрос това. Въпреки това, се надявам, че много от тях ще продължат да се движат напред, за да се приближат до Господа, защото в повечето от тези църкви те не получават духовната храна от която се нуждаят, за да растат. Концепцията на църквата за търсачите на лесното просто прави много трудно създаването на чираци.

Проблемът тук не е непременно фактът, че вниманието се фокусира толкова много върху тези, които търсят. Насочването на вниманието върху тези, които търсят е добро нещо само по себе си. Лично аз се опитвам да достигна навън нехристияните

по различни начини. Например, аз ще използвам език, който нехристияните могат да разберат. Обаче проблемът се намира във факта, че сме превърнали църквата в инструмент за евангелизиране, отколкото място, където да се чиракува и взаимното насърчаване да заеме място. Църквата трябва да бъде място, където Християните да получат обучение, за да отидат дръзновени в полята за жънене.

Днес, обаче, повечето Християни не са екипирани, да излязат навън и да споделят Евангелието. Вместо това, те очакват пасторът да направи всичко. Това създава една още по-голяма празнина между "професионалистите", които са активните в служението и по-голямата част от хората, които просто седят в църквата и ги поддържат. В църквите за търсачите на лесното, светът идва в църквата, макар че църквата е призвана да бъде свята и отделена за Бога, за да екипира хората така, че те да могат да излязат навън и да евангелизират света.

Преди няколко години в една Християнска лятна конференция организаторите уредиха дискотека с танци, със светлинно шоу и с дим за младежите. Те обясниха, че ще започнат служението с поклонение, за да предразположат духа на хората. След поклонението, младежите могат да танцуват и да се забавляват с не-християнска музика. Това е още един опит да бъде църквата място, където нехристияните могат да се чувстват като у дома си. Както вече сме виждали много пъти преди, резултатът ще бъде - отстъпили и хладки млади Християни.

Поради моите обширни пътувания съм станал по-добре осведомен за тази опасност през последните няколко години. Аз имах възможността да срещна много Християни от много различни църкви и това, което виждам ме притеснява. Аз съм много загрижен за това, какви ще бъдат следващите поколения Християни, ако продължим надолу по този път.

Ето какво казва Библията за греха:

> “Но отбягвай младежките страсти; и заедно с тия, които призовават Господа от чисто сърце, следвай правдата, вярата, любовта, мира.” (2 Тимотей 2:22)

Ние трябва да избягваме нещата, които биха могли да ни изкушават вместо да оставим някой да ни сервира изкушенията на сребърен поднос. Да бъдете значими за нехристияните не е същото, като да бъдете, като света, в който те живеят. Да бъдеш значим, е да си отделил себе си от света и вместо това, да им предложиш нещо, което светът не може да им даде. Църквата е събрание на Християни, където те идват заедно, за да се изграждат взаимно. Тогава те могат да отидат навън в света отново и да покажат живота с Христос в тях. Това е нещо, което ние не бива да променяме.

Нехристияните, разбира се, че можем да ги поканим на среща. Това най-добре работи в малки групи, където по-лесно се различават нуждите на новодошлите. Това не означава непременно, че трябва да се отклони вниманието ни от екипирането или тренирането на чираците. Всъщност, точно обратното е съвсем вярно!

Аз съм доста загрижен, че мнозина не ще видят проблема, преди да е станало твърде късно. В моята държава, мнозина са толкова заети в гледането към мега-църквите в САЩ, че това съобщение не може да бъде достатъчно добре получено, за да погледнем честно на плода, който те произвеждат. Исус каза, че ние трябва да съдим за едно дърво по качеството на плода, който произвежда, а не само по количеството.

> “Пазете се от лъжливите пророци, които идват при вас с овчи дрехи, а отвътре са вълци грабители. По плодовете им ще ги познаете. Бере ли се грозде от тръни, или смокини от репеи? Също така всяко добро дърво дава добри плодове; а лошото дърво

дава лоши плодове. Не може добро дърво да дава лоши плодоове; или лошо дърво да дава добри плодове.” (Матей 7:15-18)

Аз вярвам, че има причина църквите за търсачите на лесното, да са имали такъв успех в САЩ и Дания. Това е така, защото ние не преживяваме същата опозиция и гонение, както е по другите части на земята. За съжаление, поради това, не можем да видим какви са нещата в действителност. В Евангелието от Марко, глава 4, Исус използва една много важна притча за сеяча:

“И казва им: Не разбирате ли тази притча? А как тогава ще разберете всичките притчи?” (Марко 4:13)

В притчата за сеяча е ключът към разбирането на другите притчи. Имам предвид по-специално, на притчите в Евангелието на Матея, глава 25; притчите за десетте девици, десетте таланта и за осъждането на света. Всички тези притчи говорят за идването на Божия съд. Те предупреждават, че мнозина ще вярват, че имат Исус за свой Господ, докато в действителност те истински никога не са били новородени.

В притчата отнасяща се за съда над света прочитаме, че Исус ще отдели овцете от козите, а не овцете от вълците, както би следвало да се очаква (Матей 10:16 “Ето, Аз ви изпращам като овце посред вълци; бъдете разумни като змиите и незлобливи като гълъбите.”) Съдът над света се занимава с хората от църквата, които “изповядват”, че Исус е Господ.

Притчата за сеяча описва различните видове почви, върху които семето пада. Ето, например тази:

“Други паднаха на канаристо място, гдето нямаше много пръст, и скоро поникнаха, защото нямаше дълбока почва; а когато изгря слънцето, пригоряха, и понеже нямаха корен, изсъхнаха.” (Марко 4:5-6)

Тук виждаме, че нещо расте след като семето е посято. То изглежда наистина добро в началото и вие не можете да видите нищо нередно и лошо в него. Някой чува Словото, идва на църква и е "християнин", който "живее" с Бога. Той прилича на растението, което расте добре, но нещо, което вие не можете да видите, докато слънцето е високо в небето, нещо е много лошо в това младо стръкче. По-късно, Исус обяснява какво представлява слънцето.

> "Също и посяното на канаристите места са тия които, като чуват словото, веднага с радост го приемат; нямат, обаче, корен в себе си, но са привременни; после, като настане напаст или гонение, поради словото, веднага се съблазняват." (Марко 4:16-17)

Слънцето представлява трудности и гонения, което разкрива истинското състояние на сърцето. Това може да бъде голям проблем в Дания и САЩ, защото ние не преживяваме същите трудности и гонения, които имат Християните в много други страни. Ние можем да си мислим, че израстваме, както трябва, но повечето от растежа, който виждаме може да не издържи, просто защото Божието Слово не е пуснало корени.

Какво би се случило, ако изведнъж започнем да имаме гонения в Дания, например по начина, по който Християните изпитват гонение в Китай?

Аз вярвам, че тогава ще стане напълно ясно, че зад движението на църквите за търсачите на лесното са само програми и процедури. Аз вярвам, че за много кратко време, ще останат само няколко църкви за търсачи на лесното, защото повечето църковни посетители в църквите за търсачите на лесното ще се отрекът от вярата си, веднага след като видят, че вече е престанало да бъде приятно и забавно да бъдеш Християнин.

Когато семената са били засяти в каменистата почва, посланието е било чуто и прието с радост, точно както четем в притчата. Посланието е звучало толкова добре, че те са го приели с радост. И все пак, ние не четем, че е имало някакво разкайване за греховете им и нито те са говорили за отричането от себе си и носенето на кръста си. Те са чули и добросъвестно са отишли в църквата, но Евангелието никога истински не се е вкоренило в тях. Истината е такава, че ние не ще видим това да се случи, до денят когато слънцето ще се намира в най-високата си точка на небето и всичко започне да се открива. Ето защо, ние трябва да се поучим от преследваните църкви и да се вслушаме в това, което те имат да ни кажат. Когато погледнем към тях, ние виждаме същата идея за “търсачите на лесното”, където посланието е било хубаво опаковано и където хората са привлечени чрез развлечения. Когато четем за преследваните църкви, ние намираме домашните общения, които екипират Християните, за да станат чираци на Исус, точно както четем в Библията. Също така, в интерес на истината, тези домашни общения растат много пъти по-бързо отколкото мега-църквите за търсачите на лесното. Ние просто не чуваме за това, защото това не се предава по Християнските ТВ канали.

Някои твърдят, че домашните общения съществуват, поради гоненията в определени места по света и поради това, те просто не могат да имат “истинска” църква. Това не е вярно. Първата църква в Библията също е имала периоди на мир. Въпреки това, през това време, те не са променили начина, по който са имали общението. Не, ние единствено намираме домашни общения.

Помнете, въпросът не е дали това, което ние изграждаме може да оцелее тук и сега, но дали то може да оцелее през вечността. Аз вярвам, че е само въпрос на време преди да дойде гонението и когато това стане, църкви ще бъдат принудени да се променят, за да оцелеят. Така че защо да не направим необходимите промени точно сега и да съграждаме върху Канарата? Тогава къщата може да устои, докато вълните идват с трясък срещу нея.

Глава 12

Какво е Църква?

Думата "църква" се среща няколко пъти в Библията. Едното място е например в 1 Коринтяни.

> “И Бог е поставил някои в църквата да бъдат: първо апостоли, второ пророци, трето учители, други да правят чудеса, някои имат изцелителни дарби, други с дарби на помагания, на управлявания, на говорене разни езици.” (1 Коринтяни 12:28)

В тази глава ще разгледаме по-отблизо смисъла на думата "църква". Понякога нещата могат да станат объркващи, когато хората имат различно тълкуване за една и съща дума. Поради това, аз често съм принуден да използвам дадената думата по един много ясен начин, който не оставя място за погрешно тълкуване, така че да не се разбираме погрешно помежду си. Направих това в предишните глави, където говорих за църквата като сграда, в която отиваме. Сега, обаче, бих искал да погледнем по-отблизо истинския смисъл на думата “църква”.

Думата, която ние използваме за "църква", която е била преведена от оригиналния език на Новия Завет е: εκκλησία (еклисия). Когато чуем думата "църква" днес, първото нещо, което почти винаги идва в ума е сграда. Но думата εκκλησία всъщност няма връзка със сграда или религията изобщо. Думата просто означава “единно събрание от множества".

В книгата Деяния, глава 19, четем за опасенията на някои хора в Ефес. Павел там е проповядвал Евангелието и в резултат от това, някои хора са се ядосали и са започнали да крещят: "Велика е ефеската Диана!”. В стих 32 четем следното:

> “И тъй, едни викаха едно, а други друго; защото събранието беше объркано и повечето не знаеха защо се бяха стекли.” (Деяния 19:32)

Ние четем в този пасаж, че събранието беше объркано, имайки предвид събрание на нехристияни, които се покланяха на богинята Диана. Интересното тук, е че думата, използвана за "събрание " е думата *εκκλησία*. Така че в действителност бихме могли да преведем това като: "И тъй, едни викаха едно, а други друго; защото *църквата* беше объркана и повечето не знаеха защо се бяха стекли.”

Обаче, тук няма никаква връзка, защото четем, за група поклоници на Диана. Когато чуем думата "църква", ние получаваме една картина в главата ни и в контекста ние току-що прочетохме, че картината е напълно погрешна! Обаче, това не е само в този контекст, в който имаме проблем; факт е че всъщност сме създали фалшива картина по отношение на думата "църква". Този пасаж доказва, че думата в Новия Завет, която сме превели като “църква” не е необходимо винаги да се отнасят до Християнско събрание или сграда, но просто до събиране на множества хора.

Така че думата *εκκλησία* (която в Библията се превежда в повечето случаи като "църква") в действителност няма нищо общо със сграда или религиозна среща. *Εκκλησία* просто означава "едно събрание на хора". Тези хора може да са се събрали на улицата, в някой дом или някъде другаде. В Библията такива събирания често са били свързани със събирането на Християни и думата, която се използва за такава среща е *εκκλησία* и се превежда като "църква". За съжаление, обаче, това също изопачава истинското й значение, защото за нас "църква" означава много повече, отколкото едно обикновено събиране на Християни. Вие навярно не ще

възприемете например прекарването на вечер с християнски приятел, да ядете заедно и да имате общение, и да кажете, че сте на църква, нали? Но всъщност това е по-близо до истинското значение на думата "църква", отколкото ако трябваше да кажете например: "Аз тъкмо отивам в църквата, за да взема нещо" и след това отивате в една празна сграда, където обикновено се събирате. Тази празна сграда няма нищо общо със събирането на хора (църква), защото тя е празна. Истината е, че днес ние сме склонни да мислим за някоя сграда, когато чуем думата "църква", въпреки че това е равностойно на назоваването, на група хора че са “сграда”. Двете неща нямат нищо общо помежду си.

Обаче, когато се гледа през очите на Новия завет, там в действителност няма сграда, която да е свята! Вие и аз - Християните сме, които сме свети! Ако се срещнем на определено място, не мястото е свято. Когато напуснем това място ние продължаваме да сме свети и сградата продължава да е само една сграда. Бог не живее в сграда, изградена от камъни. Не, Той живее в нас, които живеем с Него. Ние сме храмът Божий, тук на земята. Поради това няма значение, къде се срещаме. Едно събиране в McDonalds може да бъде толков свято, колкото и в църквата Свети Петър.

Освен това, няма значение дали се срещаме заедно с двама човека или с две хиляди. Исус е сред нас и в двата случая. Срещата ни в дадена сграда, която е наречена "църква" не прави тази среща по-значима, отколкото събиране на улицата или в къща. По-скоро обратното е вярно, тъй като срещата на улицата или по домовете е всъщност това, което първите Християни правеха. Мястото, където се събирате има много малко значение поради факта, че думата "църква" просто означава “сбор" на Християни. Където и да се срещне група Християни, там има или там е Църквата.

Около 300-та година сл. Хр., думата “църква" влиза в употреба, макар че не сме напълно сигурни защо. Казва се, че

думата "църква" идва от гръцката дума κυριακός, което означава "това, което принадлежи на Господа" или “Господен". Тази дума, обаче, се среща само на две места в Библията и нито едно от тези места има нещо общо с църквата/сбор. И на двете места κυριακός е преведено като “Господен".

> “В Господния (κυριακός) ден бях в изстъпление чрез Духа; и чух зад себе си силен глас като от тръба, който казваше:...” (Откровение 1:10)

> “прочее, когато така се събирате заедно, не е възможно да ядете Господната (κυριακός) вечеря;” (1Кор 11:20)

Както можете да видите, не намираме думата "църква" в оригиналния текст на Библията. Ние всъщност дори не намираме думата "общение". Вместо това, откриваме думата "сбор" (*εκκλησία*) отново и отново.

Тогава защо сме започнали да използваме думата "църква", вместо "сбор", ако не намираме това в оригиналния текст на Библията? Причината може да бъде намерена в поклонението на римския император Константин, поклонение на "бога" на слънцето. В определен момент император Константин е бил дори и първосвещеник в служението на култа към "бога на слънцето" (култът Sol Invictus). Ако търсите в мрежата информация за думата “църква", в “Wikipedia”, ще намерите това: "Църква (или Circe - Цирцея)! Цирцея е магьосница от гръцката митология. Тя е дъщеря на бога на слънцето Хелиос и богинята на луната Персе"

Това може да обясни защо, по това време на историята, думата "църква" е влезнала в употреба. Въпреки това, ние не знаем със сигурност. Това, което знаем, обаче е, че когато нашата Библия използва думата "църква" или "общение", това е преведено от думата "*εκκλησία*", което просто означава “сбор".

Така че, когато Библията говори за "църква" или "общение", това всъщност означава “събиране” и това събрание няма нищо общо с църковна сграда, църковно членство, правила, Неделни служби и т.н.

Когато започнем да разбираме това, много неща в Библията ще започнат да имат напълно ново значение за нас. Толкова често имаме собствена интерпретация на нещата. Поради това ние често даваме съвсем различно тълкование на Писанието, от това, което е било написано в оригинал. Именно това нещо се е случило с думите "църква" и "общение". Ако вместо това се опитаме да използваме думата "сбор", това може да ни помогне да се откъснем от погрешните асоциации, които имаме с думата "църква". Опитайте това за себе си!! Забравете всичко относно църковните сгради, правилата, църковното членство, службите и каквото и да е друго, което го свързвате с църквата. След това четете Новия Завет и слагайте думата "сбор" всеки път, когато се казва, "църква" или "общение", и ще разберете какво имам предвид.

По-рано ние четем, че Бог е дал няколко дара или по-скоро служения в църквата. Когато четем това, повечето хора си мислят, че Бог е вложил тези служби в църковната сграда или в църковната мрежа, състояща се от няколко църкви. Обаче това не се отнася за някоя специална църковна сграда, общение или мрежа. Не, това се отнася за сбора на вярващите въобще. На първо място, ранните Християни не са имали някаква специална църковна организация. На второ място, те не са имали сграда, която да наричат "църква". Когато четем, че Бог е дал служения в църквата, това означава, че Той е дал това на сбора от вярващите въобще, без значение къде се срещат.

Нека да прочетем този стих отново с по-точно разбиране:

> (“Между сбора от вярващи наоколо и в домовете, и на улицата, Бог е назначил някои да бъдат) … първо

апостоли, второ пророци, трето учители… (1Коринтяни 12:28)).

Когато започнем да разбираме какво наистина означават отделните думи, ще започнем да даваме изцяло ново значение на Библията. Вие ще започнете да разбирате как тези първи Християни наистина са живели. Това ще ви даде свободата да живеете с Бога и да Му служите всеки ден, без значение къде се намирате. Бог излиза извън кутията, където сме Го сложили и Християнството днес отново ще бъде, както е било в Новия Завет.

Църквата беше сбор от вярващи, които се срещаха, както в малки така и в големи групи. Срещите им не са имали нищо общо с всичките стени, които сме издигнали днес. Там не е имало някаква сграда или църковни организации с имена като например Петдесятна, Баптистка или Лутеранска. Това всичко са стени, които сме поставили и тях Бог ще събори в последните дни. Това няма да се случи, като всички големи църковни организации станат една и се поставят заедно в една голяма система. Това ще се случи, когато църковните стени паднат и хората отново започнат да се срещат в домовете и по улиците, където нямат велики имена, програми или организации. Ще бъдем водени от Духа и което Библията ни казва трябва да вярваме и да го приемаме. Първите християни не са били членове на църковна организация. Те просто са били представители на Исус Христос.

Разделянето, което виждаме между църквите и вярващите в днешно време е причина за много проблеми. Един от тях е, че отделните църкви или организации често пропускат това, което Бог иска да ни разкрие чрез "другите". Бог ми даде видение за това преди известно време.

В Библията се казва, че ние знаем отчасти, но един ден ще знаем Бога напълно (1Коринтяни 13). Идеята за знанието на части е това, че всички имаме своите собствени частици от

Христос. Аз имам някоя частица от Него и ти имаш някоя частица от Него и т.н., защото Бог разкрива различни неща на всеки един от нас.

Днес ние седим в отделните църкви и групи, всеки един със своята собствена малка частица от Исус. Но какво би се случило, ако се съберяхме заедно, с всички наши частици и се срещнехме у дома? Да, като един пъзел, ние бихме били способни да видим повече, ако съберяхме частиците заедно. Ние бихме изведнъж получили една много по-голяма картина на това, Кой е всъщност Христос. Когато хората днес се срещнат заедно за служби, Христос е ограничен до това, което един единствен пастор знае за Него, защото пасторът е единственият, който споделя нещо в тези системи. Библията, обаче, казва, че когато се събираме заедно, всеки има нещо да сподели. Това може да работи само в малки сборове. Имам добри приятели в различни църковни организации; приятели, които наистина обичат Исус и са мои братя в Господа. Ние можем да се срещаме свободно и да споделяме Словото, въпреки че все още има някои области, където ние виждаме нещата малко по-различно. Ние се приспособяваме помежду си по малко всеки път, когато се срещаме. Това е голямо благословение, защото в такива събрания ние виждаме други части от Исус, които не бихме видяли по друг начин. Това дава едно по-голямо откровение на Библията, за това Кой е Исус. Това, обаче, никога не може да се случи по същия начин, в църкви, където хората са били предупредени против "другите" и където членовете им са били "хвърлени в затвора", поради страха на църквата от загубата им. Ако искаме да се превърнем в едно цяло, това трябва да се случи най-напред в личен план. Толкова е просто, ако премахнем стените, които са били построени от нашите организации. Обаче, най-напред отделните личности трябва да бъдем едно с Христос и тогава ще можем лесно да бъдем едно цяло един с друг.

Вие сте Христовата църква тук на земята. Това е, което сте 24 часа в денонощието, 7 дни в седмицата! Ако срещнете някого от

друга църква би трябвало да ви бъде разрешено да споделяте Христос един с друг, защото вие сте част от същото тяло/ църква. Когато се събирате заедно, вие сте църквата и поради това можете да споделяте Христос и да бъдете благословение и насърчение един за друг. Това е начина, по който трябва да бъде. За съжаление това не винаги е така. Днес мнозина смятат, че не трябва да се докосваме до "чужди овце".

Аз истински вярвам в единство, но в единство, което е изградено върху Исус Христос, а не върху църковната система или структура. Там въобще не е имало членове в първите сборове. Когато един се е покаял и е бил кръстен, те са го кръщавали в тялото Христово. Те са принадлежали на Христос, а не на конкретна църква или организация. Затова те лесно са можели да имат срещи с други, които също са принадлежали на Христос. Те не са били членове на някоя определена църква и по този начин не са били част от виждането на някой човек. Ето защо, не е имало никакъв страх или конкуренция, когато вярващите са се събирали заедно.

Първите общения са се състояли от множество малки независими групи, които просто са били свързани помежду си с братската любов. Там не е имало никаква църковна деноминация, конкуренция или контрол. Тези общения са могли да бъдат малки, състоящи се само от 2 или 3 човека, или са могли да бъдат по-големи, състоящи се от 20-30 души. Там често е имало обмен между тях. Нови хора са имали възможността да дойдат и нови групи са били сформирвани или те са се разделяли в различни групи. Те често са били заедно и това е било като малко семейство, което е растяло. Не е ставало дума за това, къде са се срещали, за членство или колко на брой са били. Касаело се е относно срещите им и споделянето на Христос по такъв начин, че всеки е можел да постави своята "малка частица" в общението. Те често са се хранели заедно и общението им е било една обичайна част от празнуването на братолюбието.

> “Защото, гдето двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях.” (Матей 18:20)

Понеже те са се срещали в по-малки групи, те естествено са станали като едно семейство, събирайки се заедно ежедневно и споделяйки живота си. В продължение на моите почти две десетилетия като Християнин съм бил в различни църкви, но трябва да кажа, че само през тези последни няколко години съм почувствал наистина църквата като мое семейство. Аз наистина мога да кажа, че обичам хората, с които се срещам. Любовта и Христос е това, което ни държи заедно, а не сградата или църковното членство. Това е нещо, което истински искам и другите да преживеят така добре.

Глава 13

Вие сте Църквата

Църквата не е сграда или място, което вие можете да посетите. Вие сте църквата! Вие сте тялото Христово тук на земята. Вие сте църквата, където и да сте и където, и да отидете. Фактът, че ние сме тялото Христово е нещо, което аз вярвам, повечето християни са чували и преди, но само малцина живеят по този начин.

Един от проблемите, с имането на църковна сграда е, че ние лесно започваме да виждаме църковната сграда като "по-свято" място, отколкото другите места. Освен това, църковната сграда има тенденция да оказва влияние върху нашето поведение и отношение, когато започнем да принизяваме Християнския живот в нещо, което “ние вършим” в определено време на определено място. Аз не казвам, че това винаги е случаят, но такава опасност със сигурност има. Това точно така се случва, че има хора днес, които действат, казват и правят неща у дома си и на други места, неща които никога няма и да помислят да правят в църквата. За тях всекидневния им живот е различен в сравнение с живота им в църквата, особено в Неделя сутрин. На църквата се гледа като на място, където е Бог и поради тази причина там трябва да се държим правилно.

Това, обаче, никога не е било Божието намерение и това е точно, което Исус премахна в Новия Завет.

> “Нашите бащи в тоя хълм са се покланяли; а вие казвате, че в Ерусалим е мястото гдето трябва да се покланяме.эКазва й Исус: Жено вярвай Ме, че иде час, когато нито само в тоя хълм, нито в Ерусалим ще се покланяте на Отца. Вие се покланяте на онова, което не знаете; ние се покланяме на онова, което

> знаем; защото спасението е от юдеите. Но иде час, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е дух; и ония, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят. Казва Му жената: Зная, че ще дойде Месия (който се нарича Христос); Той, когато дойде, ще ни яви всичко." (Йоан 4:20-25)

Исус дойде да направи един нов и по-добър завет. Той дойде, за да съгради Сам "дом" от теб и мен. Бог иска да живее в нас, а това означава 24 часа в денонощието, 7 дни в седмицата. Няма нещо, което се случва в църквата в Неделя и което не може да се случи у дома всеки ден. Когато разберем това и започнем сериозно да приемаме присъствието на Бог в ежедневието ни, тогава нашият живота никога няма да бъде отново същият. Обаче, мнозина живеят всекидневния си живот, който е напълно различен от този, който живеят в църквата в Неделя сутринта, когато се събират за да се поклоняват. Много от тях се самозаблуждават като вярват, че всичко им е наред, докато ходят на църква в Неделя.

Животът с Бога обхваща всеки ден, всяка минута от живота на Християнина и всяко място, където отидем. Това не е нещо, което правим сега и след това в определено време и на специално място. Разбира се, съществуват случаи, когато ние отдаваме на Бог цялото си внимание, над всичко друго. Но дори и когато сме заети с други неща, Бог никога не изчезва.

Възможно ли е да усещате Бога, като част от вашия ежедневен живот по същия начин, както когато отидете на църква в неделя?

Да, разбира се, че е възможно! Живот с Бога, обаче често е редуциран до нещо, което единствено заема място в определено място (църковната сграда), в определено време (църковната служба в Неделя сутрин), когато определен човек

(пастор) прави определени неща, за които ни е казано, че само той може да ги прави (да дава Господната трапеза и да проповядва).

Изследвания в САЩ показат, че само 10% от тези, които редовно ходят на църква разговарят ежедневно помежду си и с децата си за Бога. Това може да означава, че 90% от тези, които посещават църква не живеят с Бога в ежедневния си живот. Това трябва да ни притеснява, когато осъзнаем, че още от началото на сътворението Бог преди всичко е предопределил Християнския живот да бъде част от семейството и ежедневния живот. Много хора, обаче, изглежда заменят това с тяхното еженеделно посещение на църква.

Ние виждаме, че същите неща се случват с идеята за Неделното училище. Първото Неделно училището се появява около края на 18-ти век в Европа. Когато то идва в САЩ в началото на 19-ти век, много от големите църкви всъщност биват против него. Те не искат да го имат в своите църкви. Това за много от нас е трудно да си го представим. Защо по света не искат Неделно училище в църквите си? Има ли нещо нередно с Неделните училища тогава? Причината за това е била, че те са се страхували, че Неделното училище ще започне да заема мястото на тези, на които Бог е дал отговорността да учат децата си за Него, като родители и особено бащите, които са свещениците в своите домове.

Когато се вгледаме в църквите днес, трябва да заключим, че американските църкви са били прави в тяхната загриженост. Неделните училища на много места заменят отговорността и задължението на родителите да учат децата си в Христовия път. Само 10% от тези, които ходят на църква говорят с децата си за Бога през деня. Това означава, че само една много малка част от Християните в днешно време учат децата си на Божието Слово!

Главна причина за това е, че много хора днес си мислят, че обучението на децата за Бога е нещо, за което ще се погрижат в

Неделното училище. Ние сме предали отговорността в ръцете на системата, нещо което ние дори не намираме в Библията. Неделното училище само по себе си не е лошо нещо, но то никога не трябва да ни накара да му предадем отговорността, която Бог е дал на нас като родители.

По същия начин църквата често се превръща в заместител на нашия личен живот с Бога. Мнозина си мислят "Това е работа на свещеника, да слуша Бога и да ме научи" и "Отговорността е на църквата, да гледа, че израствам в моето ходене с Бога" и т.н. Отговорността за нашия личен живот с Бога е била предоставена на системата, на която не ѝ принадлежи. Отново искам да подчертая, че това не е така, по този начин непременно навсякъде, но когато не сме внимателни, това е, което лесно може да се случи.

Когато погледнем на идеята за църквата от другата страна, ще разберем, че ние сме единствената реална църковна сграда, която Бог има Ние сме храмът Божий (църквата) тук на земята, според Неговото Слово.

> "Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас?" (1 Кор. 3: 16)

> "Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени; затова прославете Бога с телата си, и с душите си, които са Божии." (1 Кор. 6:19-20)

Ние сме храм на Бога и това е единственият храм, който Той има. Ето защо ние трябва да почитаме Бога с телата си и както казах по-рано, това е нещо, което трябва да правим 7 дни в седмицата. Ние сме Божия храм и ние всички сме също и свещеници.

> “...и ОТ Исуса Христа, който е верният свидетел, първороденият от мъртвите и началникът на земните царе. На този, Който ни люби, и ни е развързал от греховете ни чрез кръвта Си, и Който ни е направил Царство от свещеници на своя Бог и Отец, на Него да бъде слава и господство във вечни векове. Амин.” (Откр.1:5-6)

Това днес е нашето положение под Новия Завет. Днес ние сме храм на Бога и всички ние сме свещеници. Или да бъда по-конкретен, ти си Божията Църква и ти си един свещеник с личен достъп до Бога. Единственото нещо, което е свято за една църковна сграда и едно църковно събрание си ти и другите, които са дошли там. Ти имаш достъп до Светая светих, поради скъпоценната кръв на Исус, ако си новороден и живееш с Него. Ние повече не се нуждаем от първосвещеник като посредник между нас и Бога, както четем за това в Стария Завет. Ние не се нуждаем непременно да отиваме в специално определена църковна сграда или да имаме "истински" свещеник, за да има църковна служба. Ние всички сме свещеници и всички можем да чуем от Бога, да кръщаваме хора, да даваме Господна трапеза , да се молим за болните и т.н. Ти си църквата и ти си свещеникът. Служението в действителност също има отношение именно към тебе. Ако търсите значението на думата "служение" в Библията (авт. има предвид датската), ще го намерите само на две места. Едното от тях е следното:

> “И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, света, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение.“ (Римл. 12:1)

Служението не е само нещо физическо, телесно, със специални ритуали както виждаме днес. Този стих обяснява много добре, какво всъщност е служението. То не е непременно една специална среща в едно определено време и място. По-

скоро това е начин на живот, в който ние предлагаме нашите тела (като Божий храм) на Бога, така че Той да може да живее в нас и чрез нас. Ние сме жертвата, така че Той може да направи Своя дом в нас и да ни използва по Негово предназначение.

Ние сме редуцирали църквата до една сграда или едно място, но в действителност църквата е определен човек; а именно: ти! Пасторът също е станал лице с отговорността да прави неща за теб, които всъщност би трябвало да правиш ти сам, защото днес ти сам си свещеник пред Бога! По същия начин нашето разбиране за служение се е превърнало в нещо, което се случва само на определено място и в определено време, което обикновено е през Неделните сутрини. Въпреки, че истинското служение, става, когато всеки един от нас използва своето собствено тяло, за да се покланяме на Бога, и това е нещо, което може да се случи, където и да е, когато и да е, когато двама или трима са заедно (в Господното име). Силният, духовен живот, който първите Християни са живели е здраво свързан с тяхното разбиране на тези неща. Когато осъзнаете това, то ще ви отведе в още по-голяма свобода с Бога.

Глава 14

Църковната Служба

Когато погледнем към различните видове църковни служби, които съществуват днес, ще открием, че където и да погледнем, те всички изглеждат почти еднакви. В Католическата църква, Господната трапеза се поставя в центъра на служението. Католическата църква вярва, че хлябът и виното не са просто символи, но това, което приемат става физическото тяло и кръв на Исус по време на Господната трапеза. Тази идея идва от Григорий Велики (540-604 г.). Обаче, Лутер воювал против тази идея, така че днес ние имаме Лутеранското служение, където проповедникът с проповядването си е поставен в центъра на служението. Това всъщност полага основите на протестантската и Лутеранската църковна традиция. В повечето църкви днес, Господната трапеза, амвона, платформата и проповедникът са все още най-важните основни елементи в църковната служба. Друга голяма промяна, която дойде с протестантската и лютеранската традиция е идеята за съвместно пеене на всички в събранието по време на църковната служба, което не се е правело в католическите църкви по това време. Освен тези елементи няма никаква друга голяма разлика между това, което Григорий Велики е представил през 6-ти век и това, което Лутер е представил по време на 16-ти век.

Ако се вгледаме в църковната служба на средно свободни църкви днес, ние няма да намерим голяма разлика в начина на служението, което се извършва там във всяка една от тях. Разбира се, има малки разлики в начина, по който нещата са представени, но структурата е все още почти същата, както е била тогава.

В една типична свободна църква всичко започва с приветствие за добре дошъл, след това е молитвата и след това

са няколко песни на хваление. След това ще има някои съобщения и събиране на средства, още няколко песни и след това проповедникът ще проповядва. Когато проповедта, която винаги е едностранен начин за комуникация, е завършена, тогава е време за молитва. На някои места Господната трапеза се отслужва непосредствено след проповедта. И накрая, сутринта завършва често с “църковно” кафе. Тази структура ми напомня твърде много на структурата на църковните служби в по-традиционните църкви. Такива църковни служби обикновено се провеждат от ръководител на поклонението и от проповедник. В повечето пъти пасторът/проповедникът е също и лицето, което води събранието. Останалата част от общността на вярващите могат да се присъединят към песните, но иначе трябва да са доволни от това, което другите "участници" правят. Ако някой ви попита в понеделник, дали това беше една добра богослужба, вие преди всичко ще си помислите за проповедника, за проповедта а може би и за поклонението. Но нека да погледнем какво казва Библията за "църковната служба”.

> “Тогава, братя, що става между вас? Когато се събирате всеки има да предлага псалом, има поучение, има откровение, има да говори непознат език, има тълкувание. Всичко да става за назидание.” (1Кор. 14:26)

Важното нещо, което трябва да се разбере тук е, че Павел на първо място казва "когато се събирате заедно, всеки от вас има нещо да предложи, което да допринесе за назидание". Списъкът, който е тук, не е най-важната част, защото той със сигурност би могъл да бъде по-дълъг. Павел ни учи на това, че когато се събираме заедно, всеки от нас би трябвало да донесе нещо, което може да се използва, за да се поучаваме и назидаваме, изграждаме и насърчаваме един друг, всички взаимно. Но в една типична свободна църковна служба днес, това обикновено става само чрез 3-ма, 4-ма души, които носят нещо. Останалата

част от хората просто си седят там с тяхната "частица" от Христос. Колкото е по-голяма църквата, толкова повече хора седят там пасивно. Да, някои от вас ще твърдят, че ако всеки трябва да говори в продължение на някакво време, служението ще стане ужасно дълго и аз съм съгласен. Единствената причина, поради която това няма да се получи днес, е че ние просто имаме твърде много хора в събранията ни. Това, което виждаме в Библията, е че първите Християни са се събирали в малки домашни групи, а не в големи църковни събрания. В тези по-малки групи не е необходимо да се отнема много дълго време, за всеки да сподели слово, свидетелство или песен.

Библейският стих, който ние тъкмо четем, е всъщност единственото споменаване за структурата на църковните събрания, което намираме в Новия Завет. Няма Библейски доказателства за провеждане на събранието в точно определен ред като посрещане с "добре дошли", песни, събиране на пари и проповядване. Ние не намираме каквото и да е Библейско доказателство за идеята, че само няколко човека трябва да вземат участие, а останалите да седят и слушат. Ние можем да прочетем за едно събитие, когато Павел говори цяла нощ (Деяния 20), но аз не вярвам, че това е била една дълга, непрекъсната проповед на Павел. Аз вярвам, че той действително е говорил толкова дълго, тъй като и други хора са вземали участие в това също.

Ако погледнем в оригиналния текст, ние откриваме, че в Деяния, глава 20, са използвани две различни думи, като и двете се превеждат като една и съща дума. Едната от тях означава “реч" или "говоря". Другата дума, обаче, не трябва да се свързва толкова с говоренето, но с водене на диалог или разговор. Така че Павел вероятно е говорил част от времето и след като той е говорил те са имали активен диалог или разговор, който е продължил до късно през нощта. Цялата група е участвала в задаването на въпросите, които са насочвали разговора. Това събитие няма нищо подобно, с това което виждаме днес, където

някой говори 45 минути без прекъсване и след това те му благодарят и напускат.

Ако се вгледаме в начина, по който ранните Християни се срещаха, той е напълно различен от начина, по който се срещаме днес. Преди всичко, те не са имали църковна сграда. На второ място, те не са имали църковна служба всяка Неделя. И на трето място, те не са имали структура в техните срещи, каквато имаме днес. Вместо това, те са се срещали по домовете и са споделяли Христос един с друг. Те са се хранели заедно и са споделяли причастието в общението си като част от нормалното време за хранене. След храненето им, те всички са имали благоприятна възможност да споделят нещо за назидаване на другите. Някои хора може би са дошли с видение или песен, а някои други с пасаж от Божието Слово или преживяване, което са имали. Този начин на събиране е оказвал различно влияние върху хората. На първо място, това означава, че всеки е имал по-голяма картина за това Кой е Христос, защото тази картина не е била ограничена до откровението само на един пастор и само на няколко други човека. Това означава също така, че хората не са били толкова лесно разочаровани, защото те са имали шанс да говорят, за това което са преживели. Нещо повече, това означава, че хората ще израстват по един напълно различен начин.

Когато погледнем към свободните църкви днес, ние виждаме различни групи християни. Има една много малка група от хора, които са активно служещи в църквата и са удовлетворени; те са намерили място в църквата, където могат да служат на Бога. Те се чувстват ползотворни и поради това израстват. Те са доволни и не чувстват нужда от промяна. За жалост, тази група е много малка. Преди всичко, има мнозина, които са недоволни и разочаровани, защото те не са били използвани и не растат в нещата, които Бог е вложил в тях. Тези хора са седяли в църквата в продължение на много години и само са слушали проповеди Неделя след Неделя. Някои са започнали да критикуват всеки и всичко от чувство на пълна неудовлетвореност. Тези хора са

избрали да изоставят своите мечти и да приемат факта, че те не могат да бъдат използвани и да растат по-нататък. Те са били стъпкани долу; огънят вътре в тях бавно е излязъл и те в крайна сметка са станали безразлични, хладки, равнодушни и отстъпили. Те продължават да ходят на църква, но в сърцата си те вече са оставили първата си любов и са загубили своя огън.

Ние се нуждаем да видим реформация в нашата църковна структура. Както може би си спомняте, ние наистина искахме да направим нещо, което да е различно, когато планирахме първото си църковно служение преди няколко години. Но какво се случи? Това служение стана точно като тези, които бяхме напуснали. Истината е, че църковната традиция лежи дълбоко вътре във всички нас. Отнема много време за това да се промени, но с Божията помощ това може да се случи.

> "И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, света, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение. И недейте се съобразява с тоя век: но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля, - това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено {Или Свят.}." (Римл. 12:1-2)

Повечето хора, които четат това мислят за греха и за грешни помисли. Обаче, този стих не ни насочва само към греха и към грешните помисли. Той също така ни насочва към решението ни да не се приспособяваме към системата на този свят. Ние не би трябвало да следваме всички тези идеи, които не съществуват в Библията и които не са свързани с Христос. Ние трябва да обновим нашите умове, така че да можем да вършим това, което Бог иска от нас да направим. Не следвайте традиции и системи, които са изградени върху философията на света и върху религията. Нека вашият ум да бъде обновен така, че да можете да разберете как Бог иска да функционира Неговата църква и

също така какво иска Той от вас да правите, за да правите чираци.

Глава 15

Силата на Примера

Както споменах по-рано, Исус ни е призовал да правим хората в Негови чираци. Аз вярвам, че ние сме в грешка, когато си мислим, че това ще се случи от само себе си, или просто когато хората ходят на църква Неделя след Неделя. Слушането на учения не може задължително да направи един човек в чирак.

Исус е бил дърводелец, но Той не е изградил дори една единствена църква! Той никога не е полагал началото на някаква организация, нито пък е имал църковни служби в определено време. Никога Той не е започвал библейско училище, за да си свърши работа. Не, начинът по който Той направи чираци беше напълно различен от начина, по който го правим днес. В глава 4 от Евангелието на Матей четем как Исус призовава Своите първи чираци.

> "И като ходеше край Галилейското езеро, видя двамата братя, Симона, наречен Петър и брат му Андрея, че хвърляха мрежа в езерото, понеже бяха рибари. И казва им: Дойдете след Мене и Аз ще ви направя ловци на човеци. И те веднага оставиха мрежите и отидоха след Него." (Матей 4:18-20)

Исус призова учениците Си с думите: "Последвайте Ме." Чираците на Исус са били и продължават да бъдат последователи на Исус. Ние оставяме това, което правим зад себе си, за да Го следваме. Но какво вършеше Исус, за да направи хората да бъдат Негови чираци? Дали Той построи църква, където да могат да се срещнат всяка Неделя? Дали Той създаде Библейско училище, където да се среща с учениците всяка сутрин и да ги обучава?

В Библията (Датската) има едно тълкувание на стиховете, които тъкмо сега сме прочели. Там се казва:

> "В онези дни обучението често е включвало следването на един майстор и ученето от Неговия пример. Чиракът е бил по-скоро един практикант отколкото ученик. Поради това чираците и останалите хора често са наричали Исус майстор."

Има много истини, скрити в това, което току-що прочетохме. В културата, където са живели Исус и първите Християни, нещата са се вършели много по-различно, отколкото ги правим ние в нашите различни култури днес. Тогава да бъдеш обучаван от някого е означавало да следваш майстора. Така че, следването на майстора не означава, че ти ще се научиш единствено като седиш и слушаш, но като видиш и го правиш. Били са двете - учене и усвояване чрез примера.

Днес почти цялото обучение в църквата става чрез слушането на ученията на някого. Какво те прави един студент е че в по-голямата си част е стоенето и слушането на ученията. Това всъщност е начинът, по който функционира цялото ни общество. Но за щастие, във все повече и повече училища започват да се въвеждат нови методи за обучение. Те започват да включват децата, така че да не са просто само слушатели, но да са по-активно включени. Едно изследване за това как хората се учат най-ефективно показва следното:

Ние помним:

10% от това, което четем,

20% от това, което чуваме,

30% от това, което виждаме,

50% от това, което чуваме и виждаме,

70% от това, което говорим сами,

90% от това, което ние правим сами.

Както можете да видите, има голяма разлика между това, което научаваме когато просто седим и слушаме, което правим най-много в църквите, и това което научаваме, когато говорим, виждаме и правим.

Исус учеше чираците Си, като ги призова да Го следват. По този начин те не само опитаха това, на което Той ги учеше, но те също така видях как Той е живял. След като бяха наблюдвали как Той правеше нещата, Исус ги изпрати навън да правят това, което им беше вече показал. Това е една важна част от обучението, която за съжаление често се изоставя днес.

Начинът по който се извършва обучението в църквите в днешно време лесно създава едно отдалечено взаимоотношение между обикновения посетител в църквата и пасторът или говорителя, а това е точно това, което аз чувствах когато бях нов Християнин. Поради това разстояние, хората често не растат във вярата си.

В днешно време, когато пътувам надалече, често се срещам с хора, които имат уважение към мен, поради моето служение. Едно нещо е да имаш уважение към мен на базата на това, което виждаш за мен на моята страница в интернет или ме виждаш няколко пъти всяка година на амвона, но е нещо съвсем различно, когато ти говориш с мен и ме срещаш в различни ситуации от ежедневния живот. Тези, които ме чуят как обучавам ще запомнят само 20% от това, което съм говорил. Но хората, които говорят с мен всеки ден растат по съвсем различен начин; особено когато съм ги взел навън, така че те да получат благоприятна възможност да практикуват това, което са научили.

Те са обучени не само чрез моите думи, но и чрез начина ми на живот. Те не само са слушали, но също така са придобили познание и като са видели как се отнасям към жена ми и децата ми, как мисля за другите, как прекарвам времето си с Бога и т.н. Те се учат от мен като ме следват и вършат това, което правя аз. Църквата е предназначена да бъде част от ежедневния живот, а не нещо, което се извършва само на едно място в продължение на няколко часа всяка седмица.

Като имате предвид, че повечето от това, което ние всъщност учим сега се случва, виждайки как другите го правят, какво е тогава това, което ние учим в много от нашите църкви днес? Научихте ли се как да дадете свидетелство? Научихте ли се как да бъдете добър баща или добър съпруг? Не, това е нещо, което се научава в ежедневния живот, а не нещо, което може да се научи за два часа в църквата в Неделя сутрин. Разбира се, ние може да се учим от слушане на проповед, но това все още не е научаване чрез примерът. Това, което ние научааме в църквата, е как хората учат, как пеят песни, как да поздравят останалите с добре дошли и много други неща, които принадлежат на църковния живот.

Бог обаче, не ни е призовал да бъдем Християни “професионалисти”, живеещи “професионален” църковен живот. Ние сме призвани да излезнем навън и да правим чираци всичките народи, всеки ден, чираци, които живеят живота всеки ден. Бог не ни е призвал да Му служим единствено в някаква малка част от живота ни, оставяйки останалата част сама. Да бъдеш успешен в стола на говорещия докато семейстовото се разпада, означава, че не си успешен изобщо. Не, касае се за твоя цялостен живот. Поради това Исус призовава хората да Го следват, така че чрез предизвикателствата на живота, те ще се научат чрез примера.

Добра картина за начина, по който Исус и първите Християни са живели, е картината на едни практиканти и техния майстор. Това е практика, която днес вече не се среща толкова много,

както това е било преди години. Методът на обучение в тази практика е, че ученикът (чиракът) се учи от опитен учител (майстор), като следва неговия пример, докато той самият напълно придобие опита и компетентността. Как става обучението на чираците? Преди всичко чрез гледането на това, което техният майстор прави. В обучението по този начин, чиракът не само се учи докато гледа, но също така и от слушането и правенето.

След известно време, чиракът ще започне да се опитва да прави нещата самостоятелно. Въпреки това, майсторът ще остане редом до него, за да види как се справя, и за да му помогне, когато и където това е необходимо. След известно време чиракът ще започне да прави нещата, самостоятелно все повече и повече, докато най-накрая той е напълно обучен и способен да продължи сам напред. С Християнския живот това всъщност трябва да бъде по същия начин. Ние следваме други зрели Християни и се учим от техния пример. След кратко време, ние ще бъдем готови да изпълняваме задачите сами и ще можем да учим другите.

> "Ученикът не е по-горен от учителя си; а всеки ученик, когато се усъвършенствува ще бъде като учителя си." (Лука 6:40)

В Евангелието на Лука, глава 9 можете да прочетете още един пример за това как Исус учеше чираците Си. Тук Той им дава нареждане заедно с някои практически указания. Той казва, наред с други неща:

> "И изпрати ги да проповядват Божието царство и да изцеляват болните. И каза им: Не вземайте нищо за път, ни тояга, ни торба ни хляб, ни пари, нито да имате по две ризи. И в която къща влезете там седете, и от там тръгвайте на път." (Лука 9:2-4)

Всичко, което Исус казва тук, е предназначено за тях, за да се научат на нещо определено. По-късно, четем:

> “И рече им: Когато ви пратих без кесия, без торба и без обуща, останахте ли лишени от нещо? А те казаха: От нищо. И рече им: Но сега, който няма кесия, нека я вземе, така и торба; и който няма кесия, нека продаде дрехата си и нека си купи нож; защото ви казвам, че трябва да се изпълни в Мене и това писание. "И към беззаконници биде причислен" защото писаното за Мене наближава към своето изпълнение.” (Лука 22:35-37)

Исус ги изпрати навън в този определен момент, за да научат нещо конкретно: да уповават на Бога. По-късно, когато Исус казва: “И Исус пак им рече: Мир вам! Както Отец изпрати Мене, така и Аз изпращам вас.” (Йоан 20:21), Неговите ученици са знаели какво означава това. Те бяха видели как Той е бил изпратен от Отец. Исус е бил с учениците Си само 3 години, но това бе достатъчно за тях, след това, да излязат и да променят света.

Днес ние виждаме християни, които седят в църковните пейки продължение на 15 или 20 години, без никакви големи промени. Защо? Възможно ли е причината да е в това, че ние сме изградили църковна система, която не е в състояние да тренира хората с помощта на примери? Може причината да е в това, че хората запомнят само 20% от това, което са чули?

Представете си един млад човек, който истински иска да стане електротехник. Разбира се, той започва от седенето на училищния чин, слушане на учителя и четене на учебниците. Но смешното нещо е, че след 4 години той все още не е направил нищо сам. Той просто е слушал и е прочел учебниците, без да прилага своите знания по някакъв начин в практиката. Той е прочел всичките книги и чул всичките учения заради едно

излишно изявлене: това трябва да се направи. Той знае всичко относно това. Но сега е дошло времето за него да покаже какво е научил през тези 4 години. Какво мислите, че ще се случи? Да, той вероятно ще се страхува, ще бъде нервен, несигурен и трудно ще си спомня всичко, което е чул и прочел. Той ще започне да си мисли: "Какво трябва да направя сега? Това не е като това, което слушах и четох. И какво ли ще стане, ако нещо се объркa и т.н.? "Той вероятно ще се върне обратно, защото той осъзнава, че пропастта между теорията и реалния живот просто е твърде голяма.

За щастие това вероятно никога няма да се случи с един електротехник днес. В действителност, като ученик, той ще бъде практически подготвян през цялото време и много от уроците ще включват практическо обучение. След кратко време в училище, той ще започне стаж, където ще работи при някого, с повече опит, докато той стане окончателно готов, за да отиде и да работи самостоятелно.

Единственото място, където ние всъщност не сме обучавани по този начин днес, това са нашите църкви. В нашите църкви днес ние просто слушаме и четем, без да получим какъвто и да е опит в практическото приложение. Ето защо ние имаме една църква, която е пълна със страх и която никога няма да излезне в реалния свят и да върши това, което Исус ни е заповядал да правим. Ние знаем всичко за това как да го направим, но ние всъщност не можем да го направим сами.

Да разгледаме един пример: При мен дойде един, който истински искаше да чуе за Бог и аз го поставих с един Християнин, който редовно е посещавал църква в продължение на 10 години. Възложих на Християнина: “Ще обясните ли Евангелието на този човек? Ако той се покае, кръстете го във вода и със Светия Дух, и след това го обучавайте и го направете чирак Христов.” Какво си мислите, че ще се случи? Аз мисля, че Християнинът няма да знае какво да прави. Един истински и

трениран чирак на Исус, обаче, с радост би направил другият в чирак, защото това е част от мисията, която Исус ни е дал.

Днес има един огромен дух на страх, който стои между църквата и света. Ние можем да го прогоним само, когато започнем ежедневно да правим хората чираци така, както Исус ни е учил.

Разгледайте Християните, които са седяли в църквата в продължение на 10 или 15 години. Запитайте себе си дали те са в състояние да направят това, за което аз ви говоря? Ако отговорът е не, вие разбирате, че те няма да бъдат в състояние да го направят и в бъдеще, тоест, ако те продължат да живеят по същия начин още 10 или 15 години. Ние често сме толкова наивни и мислим, че ако просто продължим малко по-дълго, по същия начин, нещата ще се променят. Убеден съм, че ако промяната не се случи сега, това няма да се случи и в бъдеще, като продължим да правим същите неща отново и отново.

Когато осъзнаем, че ние се учим най-вече от примера, ще разберем, че е от изключителна важност, кой е нашия учител. Истината е, че ние не научаваме повечето неща от слушане на проповедниците в църквата. Ние в действителност се влияем повече от другите, които срещаме в църквата и всички останали, с които имаме връзка в ежедневието. Това е като историята на едно пате, което отваря очите си за първи път. То смята, че първото нещо, което вижда, е неговата майка. По същия начин, когато вие се новородите и вашите духовни очи са отворени, Християнството, което виждате наоколо ще бъде за вас "реално" и "нормално". Разбира се, това може да се промени, но това не е толкова лесно.

Ако станете част от общение, където мнозина живеят в грях, има голям риск, че вие ще започнете да правите същото. Ако вместо това станете част от общение, където хората са запалени за Господа и Му служат с думи и дела, тогава по същия начин, най-вероятно и вие ще бъдете запалени за Него. Истината е, че

ние се обучаваме от това, което виждаме и от опита около нас и така ние сме склонни да се адаптираме към заобикалящата ни среда.

Това е толкова важно да се изградят взаимоотношения с хора, които са верни, горещи чираци на Исус. В първите общения не бихте могли просто от улицата да отидете и да станете част от общението. Трябвало е да има доказателства, че наистина сте се покаяли и че живеете праведно пред Господа. Библията казва ясно, че това би трябвало да е същото и днес. Ние трябва да премахнем злото изсред нас, защото малко квас заквасва цялото тесто. (1 Кор. 5:6) "Хвалбата ви не е добра. Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто?"

> "но в действителност ви писах да се не сношавате с някого, който се нарича брат ако е блудник, или сребролюбец, или идолопоклонник, или грабител; с такъв, нито да ядете заедно. Защото, каква работа имам да съдя вънкашните човеци? Не съдите ли вие вътрешните, докато вънкашните Бог съди? Отлъчете нечестивия човек изпомежду си." (1 Кор. 5:11-13)

Това е изключително важно. Отново и отново съм удивен как новите Християни растат, когато те се намират в общение, където хората обичат Исус с цялото си сърце. Аз съм виждал хора, които вървят по улиците, които евангелизират и се молят за болните; хора, от които никога не бих очаквал това, имайки предвид тяхната личност. Обаче, след като са влезли в общение, където мнозина правят точно това, тогава за тях става естествено да вършат същото. Това, което виждаме като "Християнство" в началото, това е което ние трябва да приемаме като нормалното. Така че трябва да започнем да създаваме общения, където ние наистина служим на Исус с думи и дела. По този начин ние ще се учим от това, което виждаме около нас и истински ще повлияем върху хората, с които се свързваме.

Глава 16

Двете Огледала

Библията говори за две огледала или всъщност за два различни начина да се гледа в огледалото. Ние четем за един начин, във 2 Коринтяни:

> “А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен.” (2 Кор. 3:18)

В този пример Словото на Бога се сравнява с огледало. С четене на Божието Слово, ние се превръщаме в самия образ, който виждаме в него - самият образ, за който Библията говори. Има обаче още един пример в Словото Божие относно начина, по който ние гледаме в огледалото. Този пример се намира в посланието на Яков:

> “Бивайте и изпълнители на словото, а не само слушатели, да лъжете себе си. Защото, ако някой бъде слушател на словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото; понеже се огледва, отива си, и завчас забравя какъв бе. Но който вникне в съвършения закон на свободата и постоянствува, той, като не е забравлив слушател, но деятелен изпълнител, ще бъде блажен в дейността си.” (Яков 1:22-25)

Във втория пример отново виждаме Божието Слово сравнено с огледало. Обаче, за разлика от първия пример, където човекът, който се оглежда в огледалото се преобразява от слава в слава, тук във втория пример четем за някой, който гледа в огледалото, но веднага след като той се обърне и си отива, забравя това,

което е видял. Каква е разликата между тези двама човека? Защо единият човек се променя в това, което е чул, докато другият само чува Словото и не се променя? Отговорът се намира в стих 25:

> "Но който вникне в съвършения закон на свободата и постоянствува, той, като не е забравлив слушател, но деятелен изпълнител, ще бъде блажен в дейността си." (Яков 1:25)

Тези стихове ясно илюстрират един от основните проблеми, пред които е изправена църквата днес: нашите църкви са построени около идеята, че ученето само по себе си може да променя хората? Обаче, ученето само по себе си е безсилно, ако ние не вършим това, което сме чули. Ние не сме благословени или променени чрез това, което чуваме, а чрез това, което правим с това, което сме чули! Много Християни седят в църквата неделя след неделя, година след година, слушайки учения, но там няма признаци на някаква значима промяна в живота им. Те са повярвали, че ако просто продължават да ходят на църква и продължават да слушат правилните учения, нещо ще започне да се случва в живота им. Обаче, това е лъжа? Яков пише точно тук, че ние заблуждаваме себе си, ако не действаме според това, което чуваме. Ние лъжем себе си, когато това, което чуваме истински не ни променя. Ние добросъвестно може да ходим на църква всяка Неделя, но когато си тръгнем, ние веднага забравяме това, което току-що сме чули. Когато ни попитат след една седмица дали беше хубаво миналото служение или не, ние казваме - да, но когато ни попитат за какво говори пастора, ние не си спомняме.

За да можем да бъдем благословени и наистина променени в нашия живот, не е достатъчно просто да чуем Словото. Ние сме благословени, само когато станем изпълнители на словото. Ако вярваме, че самотното учене ще ни промени, тогава ние заблуждаваме сами себе си. Когато слушаме учението, без да го

вършим, тогава ние сме като онзи, който погледна себе си в огледалото и който след това веднага забрави как изглежда. Ние чуваме посланието, но веднага след като напуснем службата сме го забравили.

Ако аз не бях напуснал църквата, най-вероятно нямаше да дойда до мястото, където съм днес. Аз не казвам, че не съм се учил добре в църквата, защото се учих добре, но цялата система направи всичко това невероятно трудно за мен, за да действам въз основа на това, което съм чул. Представете си, че седим в една църква и чуваме нещо, за което знаем, че трябва да излезнем и да го приложи на практика. Обаче, в момента, в който вие прекрачите през църковната врата и сте навън в големия широк свят, ще откриете, че сте напълно сам в него и изведнъж всичко е трудно. Ние сме като ученик, който единствено е прекарвал времето си в училище и никога не е практикувал това, което е научил. Ето защо ние трябва да се върнем към начина, по който Исус е вършел нещата като казва "Ела и Ме последвай". "Ела и виж какво правя Аз и започни да правиш същото, докато Аз стоя редом до теб”.

В продължение на много години си мислех, че хората в църквата трябва да се приобщят заедно и да започнат да живеят ежедневно Християнския си живот. Обаче, аз осъзнах, че това всъщност е наистина трудно и ще бъде така, докато ние продължаваме да правим църквата по начина по който мнозина правят това днес. Откакто сме започнали да работим с малки домашни групи, сме видели хората да растат, както никога преди. Новопокръстените бързо растат до нивото на хората, които са ходили на църква в продължение на много години. Аз съм виждал новопокръстени, които само няколко седмици след кръщението им, как водят хора към Христос, кръщават ги във вода и се молят с тях за кръщението им в Светия Дух. Аз съм виждал християни, които само няколко месеца след като са спасени, споделят Словото с Християни и нехристияни, както ако те бяха ходили на църква в продължение на много години. Те бяха израснали толкова бързо, поради примера на другите. Аз

ще попитам отново: "Колко хора знаем, които са ходили на църква в продължение на 10-15 години, които все още не могат да споделят Словото, не могат да кръщават във вода и да се молят за кръщението в Духа? Колко хора познавате, които след 10-15 години все още се нуждаят да получават мляко от другите, защото те не могат да се хранят сами?”

> ”Върху това имаме да кажем много неща и мъчни за пояснявaне, защото сте станали тъпи в слушане. Понеже докато вие трябваше до сега, според изтеклото време, и учители да станете, имате нужда да ви учи някой изново най-елементарните начала на Божиите словеса, и достигнахте да имате нужда от мляко, а не от твърда храна. Защото всеки, който се храни с мляко, е неопитен в учението за правдата, понеже е младенец; а твърдата храна е за пълнолетните, които чрез упражнение са обучили чувствата си да разпознават доброто и злото.” (Евреи 5:11-14)

Можем да продължим да имаме служения по същия начин в продължение на следващите десет или петнайсет години без да видим каквато и да е промяна, но ако искаме да растем и да видим другите също да растат, ние трябва да променим начина, по който работи църквата. Ние искаме да градим живота си на Канарата. Ние не можем просто да слушаме Словото, но ние трябва да действаме въз основа на Него така, както Исус е казал в притчата за мъдрите и неразумните строители. Забележете, че в тази притча разликата не е в това, което чуват, но в това, което правят.

> “И тъй, всеки, който чуе тия Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара; и заваля дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; но тя не падна, защото бе основана на канара. И всеки, който чуе тези Мои

> думи и не ги изпълнява, ще се оприличи на неразумен човек, който построи къщата си на пясък; и заваля дъждът, придойдоха реките и духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; и тя падна, и падането й бе голямо.” (Матей 7:24-27)

Библията подкрепя това, което показва изследването. Ние се променяме и се учим най-добре чрез това, което правим. По-долното си струва да го повторим:

Ние запомняме:

10% от това, което четем

20% от това, което чуваме

30% от това, което виждаме

50% от това, което чуваме и виждаме

70% от това, което изговаряме сами

90% от това, което ние самите вършим

Когато преподавам, се надявам, че слушателя ще получи все нещо от това, което споделям. Надявам се, че ще получите нещо от четенето на тази книга. Съмнявам се, обаче, че вие ще получите толкова повече от тази книга, колкото аз. Според изследователите, когато преподавам, тези които ме слушат ще запомнят двадесет процента от това, което съм казал. Но за мен, като учител е напълно различно. Аз отивам и се моля за това, което ще споделя. Размишлявам върху това, изучавам го и когато то истински се превърне в част от мен, отивам и говоря за него. Това означава, че аз съм получил много повече от отколкото тези, които ме слушат. Всеки, който се е опитал да учи знае за какво говоря. Това ти отнема много повече сам да

говориш за нещо, отколкото просто да слушаш някой, който говори.

Ето защо ние се нуждаем да създадем “трибуна”, където всеки да има възможността да сподели нещо, не просто заради "слушатели", а заради тези, които говорят.

Когато искам да насърча един Християнин, да чете повече от Библията и да научи повече през тази седмица, отколкото предишната, аз бих го попитал да сподели нещо на следващото събиране. Поради това той ще търси Бога, ще копае дълбоко в Словото, ще чете и учи, желаейки да има какво да сподели. Когато той е намерил темата, той ще започне да мисли и разсъждава върху нея, докато дойде времето да я сподели. На следващият ден, ако попитам тези, които са слушали, какво си спомнят, те може би ще си спомнят нещо. Обаче, ако попитам този, който говореше, той ще бъде в състояние да каже цялата тема отново. Това е една от причините, поради която аз вярвам в малките събирания и общения, където ВСЕКИ има възможността да сподели нещо - точно както в първите общения.

Глава 17

Екипирани за Служене

След като Исус се възнесе на небето, Християните продължиха с метода за учене на Исус. Дарбите, които имаше Исус бяха разделени между общението така, че дори и днес можем да функционираме като тялото Христово тук на земята.

> "И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители, за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло, с цел да се усъвършенстват светиите; докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота; за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешката заблуда, в лукавство, по измамителни хитрости;..." (Ефес. 4:11-14)

Тук четем за поддържащите служения, които Исус предаде на нас. Ние наричаме тези поддържащи служения (апостоли, пророци, благовестители, пастири и учители) петкратното служение. Предназначението на петкратното служение е за екипирането на светиите, за да служат те, точно както четем.

Предназначението на благовестителя не е просто да излезе на улицата и да проповядва благовестието. Не, основната му задача е да екипира вярващите, да ги научи как да благовестват и да служат!

Същото важи и за учителя. Задачата на учителя не е само да обучава вярващите, но също и да упражнява вярващите как да пречупят задръжките и как да споделят Словото сами. Това е

толкова важно за нас да го разберем; в противен случай общението няма да расте както трябва.

Мнозина днес имат погрешно разбиране, че предназначението на благовестителя е да излезне и да провъзгласява Евангелието, така че останалите Християни да нямат нуждата да правят същото. Мнозина смятат, че учителите трябва да ни обучават, така че ние не се нуждаем да четем Божието слово за себе си. А също смятат, че пророците трябва да пророкуват, така че не е нужно сами да слушаме Бога. Това изобщо не е това, на което ни учи Новия Завет.

Истина е, че не всеки е призван да бъде благовестител, учител, пророк и т.н. Това е част от служението, което всеки е получил. Петкратното служение е било поставено в църквата, за да екипира светиите, така че те да могат да вършат работата на служението. Да служиш означава, първото и най-важното, че ние сме изпратени навсякъде по земята, в качеството си на представители на Христос (2Кор. 5:20). Когато сме чираци на Исус, ние живеем с Него всеки ден.

> "И Бог е поставил някои в църквата да бъдат: първо апостоли, второ пророци, трето учители, други да правят чудеса, някои имат изцелителни дарби, други с дарби на помагания, на управлявания, на говорене разни езици" (1Кор. 12:28)

Тук отново е списък на някои от службите, които Бог е поставил в църквата. Нека ви дам един пример за това, как това може да работи днес.

- *Дали всички са евангелизатори? Не.*
- *Могат ли всички да благовестват и да споделят Исус с всеки друг? Да!*

- *Има ли всеки дарбата на изцеление? Не.*

- *Може ли всеки, който е повярвал, според Библията, да се моли за болните, и те да бъдат изцелени? Да!*

- *Как тогава това функционира?*

Един пример, аз работя като евангелизатор и имам дарбата за изцеление на болните, но причината, поради която Бог ми е дал този дар не е, за да може всеки да ме види на подиума, да прогласявам Евангелието и да изцелявам болните. Това може да е част от това, което означава да бъдеш евангелизатор, но това не е моята основна роля. Бил съм даден в общението да екипирам светиите с даровете, които Бог ми е дал. В домашните общения, в които сме били част, около деветдесет процента от хората споделят Исус в ежедневието си. Същото се получава с дара изцеление; около деветдесет процента от хората в тези общения са се молили за болен човек и са го виждали изцелен.

Тези цифри са много по-високи от това, което виждаме на други места. Единствената разлика е тази, че в домашните общения ние сме склони да се възползваме от даровете, които Бог ни е дал много по-често, отколкото тези, които стоят в традиционната църковна обстановка. Тези от домошните общения използват даровете си, за да правят чираци чрез силата на примера, точно както Исус е правил. Те използват даровете, които Бог им е дал, за да екипират светиите, за да могат да служат, наред и с другите неща, включващи споделянето на Исус и изцеляването на болните. Направих едно учение, наречено “Изцеляване на болните - един час е всичко, което ви е необходимо”. Това е кратка лекция за това, което Библията казва за изцелението на болните, с много практична насоченост.

Преди много години бяха поискали да преподавам на симпозиум в един Библейски лагер. Реших, че учението ми ще се казва “Изцелението на болните - един час е всичко, което ви е

необходимо.” Това бе кратка лекция, за това което в Библията се казва за изцелението на болните, с много практическа насоченост. Истински исках свежо свидетелство, а не само празни приказки, когато казвах, че само ще отнеме един час да “научиш” как да изцеляваш болните. Така че предишният ден се свързах с един нов Християнин, който само преди месец бе спасен, за да го уча. Попитах го, дали би искал да се моли за болни, да ги види изцелени и дали мога да му отнема един час от времето му? Той се съгласи. Погледнах си часовника и видях, че бе 3:36 ч. следобяд. Казах му, че ще се върнем на същото място преди 4:36 ч. следобяд, до тогава ще сме споделили Евангелието на Исус, ще сме се молили за болен и ще сме видели този човек изцелен.

Скочихме в колата и се отправихме към града. По пътя аз му дадох кратък урок за това как да се моли за болните. Когато пристигнахме му казах: "Ела и ме следвай". Повървяхме малко наоколо и на едно място се заговорих с едни хора на улицата. Момчето ме последва и видя какво говорих и какво направих. Една жени имаше болки в гърба и аз се молих за нея. След това казах на новия Християнин: “Ела с мен. Сега е твой ред.” Ние се разходихме наоколо, докато му осигурих възможност да направи това, което беше видял, че аз извърших. Зърнах един млад мъж и усетих, че трябва да отидем при него. Казах на новия Християнин, какво трябва да каже. Той положи ръцете си на младежа и се моли. Коляното на мъжа оздравя моментално и двамата бяха много развълнувани от това, което се бе случило.

В рамките на този час, четирима души бяха изцелени и ние споделихме Благовестието с още повече. Новият Християнин се бе молил за двама и аз също се бях молих за двама. Той беше изключително ентусиазиран и като се върнахме отиде из Библейския лагер разказвайки на хората какво точно се бе случило, въпреки че аз му бях казал, да не казва на всички, за да споделим свидетелството утре на срещата ми с тях. Това ми напомня на Исусовите чираци; те не можеха да запазят мълчание за това, което бяха преживяли.

> “Прочее, те ги повикаха та им заръчаха да не говорят никак нито да поучават в Исусовото име. А Петър и Иоан в отговор им рекоха: Право ли е пред Бога да слушаме вас, а не Бога, разсъдете; защото ние не можем да не говорим това що сме видели и чули.” (Деяния 4:18-20)

Този млад Християнин научи един урок, който никога няма да забрави. Няма нищо толкова вълнуващо, колкото усещането, че Бог работи чрез теб! Отново: *ние си спомняме много повече от това, което правим, отколкото от това, което само чуваме.*

Това е само един пример за това как трябва да се обучава днес. Ако започнем да използваме тези методи на обучение отново в нашите общения, хората ще започнат да растат, както никога преди това. Сега си представете, само за момент, че можем да видим цялото петократно служение да функционира по същия начин. Не ще има ограничения за това, което може да се случи. Общението ще расте, както никога преди, по балансиран начин, където всички дарби работят заедно.

Това което този нов Християнин научи само за един час, много Християни не могат да правят дори след 10 години ходене на църква. Те са чули, че лично те трябва да казват на хората за Исус и те знаят, че могат да се молят за болни, но правят ли го? Не! Често те не го правят, защото стъпката от седналото положение на църковната скамейка до излизането им навън в света и правенето на всичко това лично от тях, е просто прекалено голяма! Те са пълни със страх и аз не мога да ги обвинявам. Те са пропуснали елемента на чиракуването. Вие не можете да станете чираци чрез седене в продължение на години, само като слушате учения. Вие се превръщате в чирак, когато някой ви вземе за ръката и ви каже: “Ела и ме следвай.” Касае се да бъдем заедно и да споделяме живота. Става въпрос за това да бъдете научени от по-зрелите чираци, с които

прекарвате времето си. Чиракът е този, който превръща другите в чираци. Като чираци, ние трябва да се научим от тези, които са по-зрели в това, как да живеем Християнски живот в ежедневието си. Да се научиш как да бъдеш съпруг или съпруга, как да отглеждаш децата си, как да се грижиш за къщата и дома си, как да даваш и да достигнеш до всеки един и т.н. Този принцип всъщност се отнася за всички области на живота, не само за споделянето на Исус и молитвите за болните. Ние трябва да започнем да изграждаме библейски общения, общения които превръщат хората в чираци, защото това е, което Исус ни е заповядал да правим!

Няколко неща се случиха в Библейския лагер през този ден. В допълнение на четиримата души, които се изцелиха, новият Християнин имаше ден, който ще си спомня завинаги. Няма нищо толкова прекрасно, както да бъдеш използван от Бога. Това е нещо, което се нуждаем да преживеем отново и отново, за да ни държи горящи и да се чувстваме живи. Когато младежът се моли за последния човек, който бе изцелен в този един час, аз го оставих да направи всичко самостоятелно. Отдалечих се настрани заради него, така че той да знае, че изцелението няма нищо общо с мен и това, че той бе "трениран" и вече може да продължи самостоятелно без да ме има мен там. И той го направи, въпреки че бях се отдалечил.

Някои читатели навярно ще си помислят, че това практикуване звучи роботизирано и на мнозина не ще им хареса това, че казвам, че уча хората да изцеляват, защото единствено Бог може да изцелява! Истината е такава, че Той ни е дал този дар в общението, за да се гарантира, че ние Християните продължаваме Неговата работа на земята. Това може да изглежда странно на някой, че аз направих това единствено, за да имам един пример за това, което щях да говоря в следващите дни. Истината е тази, че въпреки че изглеждаше така, Бог присъстваше в това. Той е направил Своята воля чиста един път и завинаги:

“и изцелявайте болните в него, и казвайте им: Божието царство е наближило до вас.” (Лука 10:9)

Доказателството за това колко много Бог участва във всичко това дойде тъкмо същата вечер. Отидох на срещата, където ръководителката на хвалението изведнъж попита дали можем да се молим с нея за сина й, който не е живеел за Бога. Името му беше Джепи. Цялото общение започна да се моли за него. Когато му чух името, си помислих: “Джепи. Ние днес се молихме за някой, който се казваше Джепи”. Когато ръководителката на хвалението слезе от сцената, аз я попитах дали синът й е имал проблем с големия си пръст. Тя ме погледна напълно шокирана и каза “Да!" Тогава й казах: "Е, той вече няма!” Аз тогава й казах как се срещнахме с него, как новоспасеният Християнинът се бе помоли за него, и че синът й е бил изцелен. Всичко това потвърди, че моят малък "експеримент" беше всъщност отговора на молитвите на други хора.

Ако искаме да видим хората да растат и да служат на Господ във всекидневния им живот, ние трябва да използваме дарбите, които Бог е дал на общението. Чрез силата на примера, Християните могат да научат само за един час, това което мнозина не смеят да направят след десет или петнайсет години седене в църквата. Искаме ли да използваме тези дарби и да се върнем да работим и да тренираме чрез примера, така че този страх да изчезне?

Ако посмеем да поставим културата зад себе си, да забравим това, което обикновено правим и започнем да правим това, което Исус и първите Християни правеха, ние ще видим възход на общението, където хората са свободно живеещи като чираци на Исус Христос в техния ежедневен живот.

Има много различни служения и дарове в общението. Аз не казвам, че всеки трябва да направи същото нещо, което аз

правя. Аз казвам, че аз, като много други съм бил даден на общението да екипирам другите вярващи.

Много е отрезвяващо да се види един ново-спасен млад човек преживял повече в рамките на един час, отколкото мнозина Християни, които са стояли в църквите в продължение на години. Пътят напред е тези дарове да бъдат използвани по правилния начин отново. Църквата не се екипира чрез седенето и гледането на един евангелист как провежда една кампания след друга или когато един пророк дава едно пророчество след друго. Не, петократното служение трябва да екипира вярващите така, че всеки да може да започне, а не само чрез използването на техните дарове, но също да става обучаването и на другите, за да правят същото. Освен това, ние не можем да си помогнем взаимно да растем както чираците на Исус единствено чрез срещата помежду ни за няколко часа в неделя сутрин. Ако хората искат да се научат да живеят един живот на посвещение в Бога и Словото Му, тогава ние трябва да прекарваме времето си с хората и да ги тренираме чрез примера.

Нека Бог да издигне модел за подражание в нашата земя, така че общението да може да расте така, както трябва да расте.

Глава 18

Петкратното Служение

Какво би станало, ако един нов Християнин принадлежащ към общение, където той следва другите чираци ежедневно и се учи от техния живот, както и от петкратното служение, което Бог е поставил в църквата? Той би израснал с рекордна скорост, както е било в първите църкви, които са били малки, самостоятелни, домашни общения. Тези самостоятелни домашни общения имайки предвид независими, са били свързани помежду си от петкратното служение. Тези в петкратното служение всъщност са били пътуващи служители. Новите Християни предимно са се обучавали от другите чираци в общението, но понякога те са били посещавани от пътуващи служители, които също са спомагали за тяхното екипиране.

Това е, което Павел казва към общението в Рим:

> "Защото копнея да ви видя, за да ви предам някоя духовна дарба за вашето утвърждаване, то ест, за да се утеша между вас взаимно с вас чрез общата вяра, която е и ваша и моя" (Римл.1:11-12)

Павел е посещавал различни общения, за да им даде даровете на Духа, за да ги укрепи. Петкратното служение преди всичко се е състояло от пътуващи служители. Поддържащото служение "пастир" не означава, пастир на едно конкретно общение, както имаме днес. Пастирът е бил някой, който е посещавал и пътувал между различните, самостоятелни общения, който е отивал с конкретна загриженост за общението. Той е поставял тази грижа към вярващите там, така че те от своя страна по-добре да показват загриженост един за друг.

Малките общения, които виждаме в Библията са били водени от тези, които Библията нарича “старейшини”, или “надзорници”. Това са също така наречените “епископи”. Проблемът е, че днес ние идваме с нашите собствени определения за тези думи. Ако кажа "пастир", вие автоматично си мислите за един човек, който води църквата, събираща се в сграда и има църковни служби всяка Неделя. Такова определение не съществува в Библията.

Няма никакво ясно описание на различните служения в рамките на петкратното служение в Библията. Ние намираме повече информация за тях само в историческите книги. Много от това, което ние свързваме с тези служения днес идва от нашата църковна култура.

Спомням си, един човек, който дойде при мен преди няколко години и каза, че аз определено не трябва да започвам общение. Причината за това беше, че аз не бях пастир, а евангелизатор и евангелизаторите не били предопределени да правят това. Тъй като вярвах на това, което той каза, аз се преборвах с това дълго време. Един ден бях в Копенхаген със 7 души от 7 различни държави, които работеха с едно служение наречено "DAWN", което означава “Чираци От Всичките Народи". Основната цел на DAWN е да мобилизира цялото тяло на Христос и да екипира 20,000 сътрудници, за да тренират 2,000,000 църкви, така че те заедно да отгледат 20,000,000 други църкви преди 2020 г. Когато ги срещнах, някой попита какво беше моето служение. В този момент аз погледнах надолу към земята и отговорих, че вероятно съм един евангелизатор. За голяма моя изненада той отговори: "Фантастично! Ние имаме голяма нужда от евангелизатори, които да започват общения, тъй като пастирите наистина не са призовани за това”.

Отговорът му беше шок за мен. В този момент аз се почувствах доста потиснат, защото хората току-що ми бяха казали, че съм бил непокорен на Бога в желанието да започна

общение. Истината е, че в Дания ние живеем в един малък балон. Ние вършим нещата без да се замислим защо и дали това, което правим е правилно. Освен това, ако някой върши нещо по различен начин, те го считат, че най-вероятно е защото е непокорен и трябва да се постави обратно на мястото му; въпреки че хората извън нашия малък балон правят нещата точно по същия начин. Домашните общения са всъщност най-бързо растящото църковно движение в целия свят. Въпреки това, много църкви в Дания не осъзнават това все още и не виждат, че те се борят срещу тази тенденция. Това, което всъщност се опитвам да кажа с всичко до тук е, че ние не трябва да се съсредоточаваме толкова много върху това, какво служение има всеки един човек. Ние просто трябва да правим това, което ни се дава и да забравим за титлите.

Когато бях спасен преди повече от 15 години, имах само едно нещо на сърцето и това беше да достигна до нехристияните. Християните около мен не ми казаха нищо по това време, но когато моето служение растеше, вниманието ми и сърцето ми се промениха. Днес аз повече не се виждам първо като евангелизатор, но по-скоро като апостол, нещо, което е било потвърдено от много хора.

Целият въпрос за призванието и служението е нещо, в което ние растем и нещата се променят с течение на времето. Ти може да имаш едно служение в определен момент от време и друго след няколко години. Често ние твърде бързо се класифицираме един друг. Както казах преди, ние определяме различните служения, основавайки се на нашата църковна култура, а не върху това, което четем в Библията. Аз ще Ви обясни това с един пример.

Ако аз кажа думата "апостол" какво ще си мислиш за това? Вярвам, че повечето от нас ще си мислят за някой важен човек, може би на най-високата позиция в църквата днес. Ако вие си мислите именно така, най-вероятно няма да ви е лесно да чуете факта, че аз виждам себе си като апостол. Може би ще кажеш:

"Как може той да каже такова нещо? За какво се мисли?" Това просто ви показва как ние мислим. Написах това, за да покажа, че определяме понятията предимно въз основа на нашата култура, а не въз основа на това, което казва Библията. Нещо повече, това показва, че ние всички страдаме от влиянието на другите и затова всъщност всеки един се пази от изпъкване. Но това е за друг път.

Когато четем за петкратното служение в Ефесяни, изброени ли са служенията по реда на значимост или дали те показват една определена йерархия? Ако е така, то най-важното служение е това на апостол, след това на пророк, а след това на евангелизатор, след това на пастира и най-накрая на учителя. Но ако те са дадени по реда на йерархията, защо тогава служението на учителя е трето поред в списъка в Посланието до Коринтяните? А какво да кажем за другите служения споменати тук? Къде са те в йерархията?

> "И Бог е поставил някои в църквата да бъдат: първо апостоли, второ пророци, трето учители, други да правят чудеса, някои имат изцелителни дарби, други с дарби на помагания, на управлявания, на говорене разни езици." (1 Кор. 12:28)

Къде отиват евангелизаторите и пастирите? Защо учителите изведнъж са издигнати с две места? Истината е, че ние не трябва да се фокусираме прекалено върху въпроса за важността или йерархията на служенията. В крайна сметка всички ние сме просто братя и сестри.

Но какво Павел в действителност говори за апостолите?

> "…защото струва ми се, че Бог изложи нас, апостолите, най-последни, като човеци осъдени на смърт; защото станахме показ на света, на ангели и на човеци; ние безумни заради Христа, а вие разумни в Христа, ние немощни, а вие силни, вие

> славни, а ние опозорени. Ние до тоя час и гладуваме и жадуваме, и сме голи, бити сме и се скитаме, трудим се, работейки със своите ръце; като ни хулят, благославяме; като ни гонят, постоянстваме; като ни злословят, умоляваме; станахме до днес като измет на света, измет на всичко.” (1 Кор. 4:9-13)

Това е картината, която Павел дава, за това какво всъщност означава да си апостол, една картина, която не е точно в съответствие с картината, която имаме днес. Един апостол днес не е човек, който е презрян. Точно обратното, той често е черешката на тортата. Апостолът е този, който е взет с голям автомобил и който пристига в средата на богослужението. Поне, това е така на някои места. Думата "апостол" всъщност означава “изпратен навън”, но знаете ли откъде идва тази дума?

По времето на Павел голяма част от населението се е състояло от роби. Една трета от населението е имала роби и другата една трета, самите те са били роби. И много от останалите са били бивши роби. Един господар е използвал слугите си за много различни задачи, една от които е била да доставя съобщения. Днес ние използваме пощата и компютрите, за да изпращаме съобщения, но в онези дни това е било задачата на един роб да излезне и отиде с послание от господаря си. В онези дни, отиването с послание не е било безопасна задача.

Поради тази причина господарят често е изпращал и войници с робът пратеник, за да се гарантира, че робът ще пристигне с посланието и ще се върне благополучно. Понякога не е имало придружител на разположение или просто е струвало твърде скъпо. В този случай господарят е изпращал най-маловажния роб и който би бил най-малката загуба, ако нещо му се случи. Господарят избирал най-презряния роб и названието на този роб е “апостол".

Аз осъзнавам, че не е това, което си мислим, когато чуем думата "апостол", но това твърде много подкрепя, което Павел е писал за това какво значи да бъдеш апостол. Аз не казвам, обаче, че един апостол има по-малка отговорност, отколкото другите служения, защото това не е така!

> "...понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като е краеъгълен камък сам Христос Исус..." (Ефес. 2:20)

Тук четем, че на първо място апостолите и пророците са тези които полагат основите на общението. Те дават посока на това, което Бог е планирал да направи, което естествено им дава по-голяма отговорност. Също така, учителите ще бъдат оценявани по-строго, защото имат отговорността да не доведат някого до заблуждение.

> "Братя мои, не ставайте мнозина учители, като знаете, че ще приемем по-тежко осъждане." (Яков 3:1)

На различните служения са били дадени различни отговорности. Това е важно и ние го признаваме, но да имаш по-голяма отговорност, не означава непременно, че сме поставени над другите. Помнете, че всички ние сме братя и сестри, и никое от тези служения не трябва да владее над останалите части от Тялото. Освен това, петкратното служение няма йерархия, но всички стоят рамо до рамо. Те не са, за да властват над хората, както ние толкова често виждаме днес. Тези служения са за да служат и да екипират вярващите. Те са тук, за да положат основите, така че тези, които вярват да имат нещо, на което да изграждат.

Когато пристигнете в една къща не казвате: "О, каква прекрасна основа има тази къща". Основата въобще не се забелязва. Единственото нещо, което забелязвате е самата

къща. Същото е и с тези служения. Те са там като една основа, а не за да получават почести.

> “Според дадената ми Божия благодат, като изкусен строител аз положих основа; а друг гради на нея. Но всеки нека внимава как гради на нея.” (1Кор. 3:10)

Предназначението на тези служения е да служат и да екипират вярващите, така че те също да могат да служат. Целта е всички вярващи да са екипирани за служение и това трябва да бъде фокусът на всяко общение. Петкратните служения не трябва да вършат работата на светиите, но трябва да екипират светиите така, че те да могат да вършат всичко това сами, за Господа.

И така бъди свободен и правим това, което Господ те е призвал да правиш!

Глава 19

Водачеството

Голяма пречка за общенията днес е как да функционират както ранната църква в структурата на водачеството. В повечето случаи тази структура прилича на една пирамида с един водач на върха на организацията. Ако се вгледате в начина, по който църквата е била структурирана в Новия Завет, ще видите, че тя е имала много плоска структура.

Тази плоска структура беше нещо, което аз имах трудности да възприема отначало. Аз дойдох от общение с пирамидалната структура и вярвах, че това е единственият начин, по който могат да се правят нещата. Днес мога да видя, че Библията говори само за плоска структура и в двете, в ръководството и в цялото общение също. Пирамидална структура, която намираме в повечето църкви днес всъщност се основава на Стария завет. Ние не я откриваме в Новия Завет повече, защото точно това е, което Исус премахна.

Нека да разгледаме няколко неща, за които Исус каза и които директно застават срещу много от това, което виждаме да се практикува днес. В Евангелието на Йоан можем да прочетем за това, как Исус уми краката на своите ученици. Той направи това, за да ги научи на един урок, който те никога нямаше да забравят - един урок за водачеството. Ние четем:

> “А като уми нозете им и си взе мантията седна пак и рече им: Знаете ли какво ви сторих? Вие Ме наричате Учител и Господ; и добре казвате, защото съм такъв. И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви умих нозете, то и вие сте длъжни един на друг да си миете нозете. Защото ви дадох пример да правите и вие както Аз направих на вас. Истина, истина ви

> казвам, слугата не е по-горен от господаря си, нито пратеникът е по-горен от онзи, който го е изпратил. Като знаете това, блажени сте, ако го изпълнявате.” (Йоан 13:12-17)

Защо Исус уми нозете на чираците? Отговорът е, защото те са били мръсни! В онези дни хората е трябвало да седнат на земята, когато са се хранили и по такъв начин, нозете на съседа са били близо до главата им. Затова винаги краката им са се измивали преди хранене. В онези дни, домакинът обикновено е имал роби, които са вършели тази работа. Те е трябвало да измият краката на господарите си, преди да се хранят. Исус измива нозете на чираците, за да демонстрира едно нещо. Той взе длъжността на роба и им каза, че те са длъжни да правят същото. По-късно Той дори дойде с това предупреждение:

> “Но вие недейте се нарича учители, защото Един е вашият Учител, а вие всички сте братя. И никого на земята недейте нарича свой отец, защото Един е вашият Отец, Небесният. Недейте се нарича нито наставници, защото Един е вашият Наставник, Христос. А по-големият между вас нека ви бъде служител. Но който възвишава себе си ще се смири; и който смири себе си ще се възвиси.” (Матей 23:8-12)

Така че трябва ли да си измиваме краката един на друг, както това правят някои днес? Не. Исус не изми краката на чираците Си, за да започне една нова религиозна традиция. Вместо това, ние трябва да разберем какво Исус ни казва, ние трябва да служим един на друг. Ние всички сме братя и сестри, точно както Той казва тук. Същото важи и за водачите. Ние не трябва да измиваме краката на хората днес, защото това не е част от нашата култура. Ние не седим върху трапезата и нямаме прашни, мръсни крака. Обаче, ние трябва да намерим начин да

служим един на друг. Например, можем да измием колите помежду си, ако са мръсни.

Исус дойде да служи и Той представи една структура, която е различна от това, което виждаме днес. Исус не представи пирамидална структура, където Той постави един “Божий човек" на върха, на когото всички останали "служат". Тази структура със сигурност ще се провали, защото гордостта предшества падението. Никой човек не е призван сам да седи на върха на пирамидата.

Идеята за "Божий човек", която виждаме да се практикува на много места днес, не следва мисленето на Новия Завет въобще. Ако искате да намерите подкрепа за тази идея в Библията, трябва отново да се върнем към Стария Завет. Аз не казвам, че не трябва да има някой, който да води. Аз също не казвам че не е имало определени служения в общението, които трябва да приемаме и уважаваме, но трябва да има добър баланс.

В Откровение 2, четем за служението в Пергам. Не всичко, което е казано е много положително:

> “Така също имаш и ти някои, които държат, подобно на ония, учението на николаитите. Затова покай се; и ако не, ще дойда при тебе скоро и ще воювам против тях с меча, който излиза от устата Ми.” (Откр. 2:15-16)

На друго място четем, че Исус мрази ученията и делата на Николаитите. Какво е учението на Николаитите? Думата Николаити произхожда две думи: “Νίκος" и “Λάος”, което означа “победа над хората" или “царуване над хората”. Произлиза от думата “Λάος” от която получаваме думата “мирянин” (*неръкоположен член на църквата, б.а.*). Така че Исус мрази учението, където определени личности владеят над миряните. Фактът, че имаме лидери и пастири днес, които

господстват и вземат решения над хората е противоположно на това, което намираме в Библията. Това е едно учение, което Исус ясно мрази. Идеята, че само свещеници, пастири и лидери могат да кръщават, да дават причастие, да споделят Божието Слово и т.н. е нещо, което не намираме в Новия Завет. Според Исус не съществуват такива неща като "мирянин" или “професионалист”. Ние всички сме братя и сестри и имаме един и същи достъп до Бога, заради жертвата на Исус. С други думи, всеки един има същото разрешение да чуе от Него, да кръщава други и т.н. Дори и днес ние трябва да страним от учението на Николаитите, идеята че свещениците имат по-висок ранг отколкото миряните. Това ясно е небиблейско и Исус го мрази. Както казах, има конкретни служения и лидери в общението, но те са били поставени там, за да изградят основата, а не да бъдат на върха на създадената от човека йерархията. Те са там, за да покажат пътя и първи да преминат, а не да насочват и да решават.

Много пъти съм имал опит как църковни водачи поставяха себе си в издигната позиция над хората в общението. Тези водачи могат да ви учат, че трябва да се "покорявате на вашия водач", за да задържат хората на местата им. Даже те забравят, че въпреки че те са лидери, все още и преди всичко са братя и сестри. Хората в тези общения имат същия достъп до Бога и могат да чуват от Него по същия начин, както могат водачите.

Наскоро една млада жена дойде при мен и ме помоли за съвет. Тя била участвала преди в краткосрочни мисии и си прекарвала чудесно времето. Сега, за пореден път тя започнала да усеща, че Исус я призовава да преследва между-културно служение. Водачът на общението, което тя посещавала й казал, че тя не е готова, и че "Бог винаги ще говори на водачите за подобно нещо като това", така че тя трябва да се вслуша в тях. Аз добре познавах момичето и знаех, че тя е зряла. Затова можех да кажа, че ако Бог е казал "иди", тя трябва да отиде. Идеята, че Бог винаги трябва да потвърди нещата чрез един водач е лъжа!

Някои със сигурност ще сметнат това като бунт, но аз силно вярвам в този принцип.

Може би ще попитате: "Как можеш да й кажеш това, когато нейният лидер й е казал нещо друго?" Аз мога, защото тя е тази, която ще бъде държана отговорна за собствения си живот и за това, което Бог й е говорил. Един водач може да даде съвет и упътване, но не може да решава живота на другия човек.

Можем да видим в някои църкви, че лидерите използват страха, за да контролират своите членове. Те идват отново и отново с плашещи примери за хора, които не са се подчинили на техните водачи и какво им се е случило в резултат на това. Косвено, те им казват, "Това може да се случи и на теб също, ако отидеш срещу своя водач." В отговор на това бих искал да кажа, че аз единствено съм стигнал до тука, където съм днес, защото не винаги съм се подчинявал на моите водачи. Ако бях се покорил на водачите си, моето служение щеше да приключи, както казах в началото на книгата. Въпросът е дали ще се покорявам на водача си или на Бога.

Много пъти съм виждал да се злоупотребява като се използва този текст от Библията с цел да се контролират хората.

> "бъдете послушни на вашите наставници и покорявайте им се, (защото те бдят за душите ви, като отговорни за тях), за да изпълнят това бдение с радост, а не с въздишане; защото да бдят с въздишане не би било полезно за вас." (Евр. 13:17)

Ако вникнете в оригиналния текст, този стих се прочита ето така: "Слушайте тези, които ви напътстват и бъдете убедени от тях ..." Става въпрос за слушането и да бъдете убедени от Словото, не за сляпото следване на всяка заповед на водача, игнорирайки това, което Бог ти е говорил.

Когато виждам един християнин, който живее в съзнателен грях, въпреки това и той не се вслушва в своя водач, аз също ще му прочета този стих от Библията. Бих му казал, че той трябва да слуша водача си и да бъде убеден от Божието Слово. Но ако водачът казва на един зрял Християнин: "Ти не трябва да заминеш като мисионер" или "Аз вярвам, че ти трябва да продадеш колата си и да ми дадеш парите", аз бих им казал: "Не ги слушайте, защото това, което казват не е библейско! “

Можете ли да видите как с нещата може да се злоупотребява, когато те са извадени от контекста? Представете си, ако аз бях водач и отидех да посетя някои хора от общението. Смятате ли тогава, че имам право да реша къде напр. трябва да бъде пианото им? И ако те не ме послушат, имам ли правото да кажа: "Аз съм вашият водач и вие трябва да ми се покорявате?” В никакъв случай! Когато отида пред тях и ги водя чрез Словото, тогава аз със сигурност съм техния водач, но аз нямам право или власт да вземам решение в техния живот. Аз единствено мога да ги напътствам въз основа на истината от Словото, но те имат правото да позволят на себе си да бъдат убедени.

В книгата, Идеята на Павел за Общността, Робърт Банкс показва как Павел използва своята власт. Павел никога не е използвал властта си, за да доминира над хората или да решава вместо тях. Той дори не вземаше решения над общенията, които беше започнал сам. Той ги водеше като баща и ги призоваваше, но той никога не доминираше над тях или да вземаше решения за тях, както ние виждаме днес хората да правят. Неговото взаимоотношение с другите апостоли също показва това, че той не е бил поставен под тях по никакъв начин. Например, той не се е страхувал да коригира Апостол Петър, когато е направил грешка, макар че Петър е ходил с Исус. Но той винаги отправяше възраженията си чрез Словото, което е най-висшата власт. Като водач вие не сте както господар над хората; ние сме съработници както Павел казва тук:

> "...защото не господаруваме над вярата ви, но сме помощници на радостта ви; понеже, колкото за вярата, вие стоите твърди." (2 Кор 1:24)

Авторът на Евреи ясно описва за какво се отнася водачеството:

> "Помнете ония, които са ви били наставници, които са ви говорили Божието слово; и като се взирате в сетнината на техния начин на живеене, подражавайте вярата им. Исус Христос е същият вчера днес и до века." (Евр. 13:7-8)

Петър имаше да каже това на водачите в общението:

> "Пазете Божието стадо, което е между вас; надзиравайте го, не с принуждение, а драговолно, като за Бога; нито за гнусна печалба, но с усърдие; нито като че господарувате над паството, което ви се поверява, а като показвате пример на стадото. И когато се яви Пастиреначалникът, ще получите венеца на славата, който не повяхва." (1 Петр. 5:2-4)

Водачеството не е за да направиш себе си владетел над живота на друг човек. Водачеството е, за да бъдеш един пример. Да бъдеш водач не е за да застанеш над другите; то е за да вървиш пред другите. Водачът отива напред и оставя другите сами да решат дали искат да го следват или не. Когато тези, които Бог е поставил като водачи в общението разберат това, тогава те ще изпитат по-голяма свобода също така.

Това е освобождаващо като разберем, че не сме отговорни за живота на другите хора. Като водач, човек само трябва да върви първи и да показва пътя. След това, това зависи от другите да го последват.

Виждал съм почти демонично учение в някои свободни църкви днес, което съм нарекъл "духовно покривало". То започва с думите, че вие трябва да имате духовен водач над вас, защото в противен случай вие не сте защитени. Това учение посочва също, че е необходимо да имаш духовен водач, за да изпиташ Божието помазание върху живота си. Водачите, които учат другите на тези неща, също имат някой, когото те наричат свой водач или духовен авторитет, но тези хора обикновено са в чужбина или са много далеч. Много по-лесно е да се "покоряваш" на някого, който е много далеч, отколкото да се покоряваш на братята си, които са наблизо.

За дълго време този въпрос беше голямо предизвикателство за мен. Аз дойдох от една свободна църква, където този начин на мислене беше дълбоко вкоренен в мен. Беше трудно за мен, защото толкова много пъти съм бил в ситуации, когато този избор беше поставян пред мен: Трябваше ли да се покорявам на моите водачи или трябваше да следвам това, което усещах, че Бог ми говореше? Това беше един от тези особени моменти, в които получих посещение от Стиив Хил за първи път, и се случи така, че той тъкмо обучаваше именно върху тази точка. Неговото учение наистина ми помогна да се освободя в тази област.

Не всеки може да разбере за какво говоря тук за съжаление, но все пак много хора осъзнават. Стиив Хил ми показа какво е всъщност истински християнски водач и баща във вярата. За първи път, с цялото си сърце, аз можех да разпозная истинският водач. Внезапно осъзнах, че причината, поради която аз съм имал такъв проблем преди не беше заради мен или заради това, че съм бил непокорен. По-скоро това беше така, защото бях в една система пълна с контрол, която не бе съградена върху структурата, за която четем в Новия Завет. Нещо повече, това е видът на контрол, който влияе така, че само малцина влизат в призванието и служението, което Господ им е дал. Това неправилно учение за "духовното покривало" държи хората затворени, пленени в една система, където те не могат да продължат напред.

Послушанието е важно. В Библията се говори много за покорството и подчинението. Дори се говори и за подчинението един на друг:

> "...като се подчинявате един на друг в страх от Христа." (Ефесяни 5:21)

Така че ние наистина трябва да се подчиняваме един на друг, не на водача, който живее много далеч и дори не знае как живеем ден след ден. Ние имаме нужда от плоска структура, която може да направи хората освободени, свободни да чуят сами Бога и да поемат отговорността за собствения си живот. Структурата, която имат много църкви днес, ограничава растежа и функционирането на твърде много части на тялото.

Ние всички сме братя и сестри, и Главата на общението не е пастира, нито водача; Исус Христос е! Той иска да ни говори на всички нас. Когато първите общения са се събирали заедно, те всички са търсили Исус и са Му позволявали да говори чрез тях. Ние не говорим за създаване на анархия или хаос, от което много се страхуват. Има Един Господ, Който ръководи Църквата и Той е Исус Христос.

Аз знам много добре, че в много общения няма да имаме възможността да имаме тази плоска структура без това да изглежда за тях напълно налудничаво. Причината за това е, че много от членовете в общението не са истински "преминали". Те все още живеят като господари на себе си и следват своите собствени страсти, вместо Божията воля. Но ако вие сте предали себе си изцяло на Христос и имате само Божията воля и Неговите очи, тогава тази идея за плоска структура няма да бъде проблем - точно обратното!

Има, разбира се, водачи в Божието общение, но те не са призовани да доминират над хората и да вземат решения за тях.

Когато ти застанеш като водач, ти продължаваш да си и брат на останалите в общението. Ти вървиш напред, така че останалите да могат да те следват.

Аз вярвам, че това е толкова важно, ние да започнем да виждаме и да функционираме в съответствие с Божията структура отново. Аз съм убеден, че Бог ще издигне добри, стабилни водачи, които, като духовни бащи, да могат да положат една добра основа за общението, за да израстват всички в Христос.

Глава 20

Светият Дух

Ясно си спомням един път в моя живот, когато се намирах под невероятен натиск. Бях в едно общение и имах отговорност за хората в това общение. Вярвах, че отговорността за живота им лежи върху мен, защото бях техния пастир. Ако те имаха труден период, вероятно това беше, защото аз бях лош водач. Ако всичко им беше наред, тогава това беше, защото аз бях добър водач.

За щастие Бог ми показа колко погрешна беше тази идея. Той ме освободи и ме научи на няколко урока, които никога няма да забравя. Преди да получа тези уроци аз не можех да се справя дори с воденето на нашето малко общение само от няколко новоповярвали. След уроците, това не би било проблем, ако имах да водя дори милион нови вярващи. Разликата е, че Бог ме научи на две много важни неща.

Първото е по отношение на това как ние виждаме водачеството. Аз ясно съм водач, но не мога и няма да направлявам живота на хората или да упражнявам контрол върху тях. Аз мога само да положа основата и тогава от всеки човек зависи как ще изгражда върху нея.

Исус беше най-добрият водач в историята, въпреки че Юда избра да Го предаде. Това означава, че и ние вероятно няма да можем да избегнем подобни преживявания. Научих, че за да бъдеш водач, не е толкова важно нищо друго, колкото да се научиш да оставяш хората да вървят. Въпреки че Исус е бил най-добрият Водач, който някога е съществувал, Той каза на чираците Си, че е по-добре за тях, ако Той ги остави.

> “Обаче Аз ви казвам истината, за вас е по-добре да отида Аз, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви го изпратя.” (Йоан 16:7)

Ако това беше по-добре за тях, че Исус, най-добрият Водач някога, ги остави, как можем след това да вярваме, че ние сме незаменими? Може би, защото нямаме достатъчно доверие в Святия Дух? Това води до друго важно нещо, което научих.

Един ден приятелят ми Стиив Хил ми зададе въпрос: “Каква е работата на Светия Дух?” Аз отговорих, че Той е за да ни напомня какво Исус бе казал, също така да ни изобличава за нашия грях, за правда и за присъда. Той след това ме попита колко добър е бил Святият Дух в това. Не знаех, какво друго да отговоря, освен че Той наистина е добър в това. След това той ме попита как си мисля, че трябва да се раздели работата между нас, дали аз бях отговорен за 40% и Светият Дух за 60% или обратното.

Това наистина ме накара да се замисля. Няма нито един човек, който да е по-добър от Светия Дух в извършването на всички тези неща. Именно поради тази причина Иисус каза, че е по-добре Той да Си отиде. Този ден аз научих малко повече за Святия Дух и това наистина ме освободи от моята роля на водач.

Разбирам защо много водачи и пастири страдат от стрес в църковната система, която имаме днес. Всичко зависи от тях! Ако църквата расте, пастирът е добър. Ако тя не расте и ако хората имат проблеми, тогава също това е по вина на пастира. Не е възможно да се живее по този начин в дългосрочен план, и това никога не е бил Божият план, на първо място. Ние трябва да се върнем към плоската структура, където Исус е Главата на общението и на Светият Дух е позволено да работи във всички нас.

Мога да свидетелствам за много велики неща, които се случиха, когато оставих нещата да се движат. Хора се спасяваха и растяха, както никога преди. Всички ние разбирахме, че аз нямам отговорност за тях, което накара те да поемат отговорността за себе си. Те разбраха, че това е задачата на Светия Дух, да ги учи и да им напомни за греха и т.н., което ги направи повече да се вслушват в Светия Дух. В резултат на това те се промениха. Сега броят на хората, не е проблем повече, защото Светият Дух е достатъчно голям за всички хора и всички техни нужди.

Нека да прочетем нещо от 1 Йоаново, което е невероятно радикално, нещо което знам, че много хора днес имат трудности да го разберат:

> "...а колкото за вас, помазанието, което приехте от Него, остава във вас, и нямате нужда да ви учи някой; затова, както Неговото помазание ви учи за всичко, и е истинско, а не лъжливо, пребъдвайте в Него, както ви е научило да правите." (1 Йоаново 2:27)

Аз не казвам, че цялото обучения е ненужно. Когато четем този стих ние трябва да осъзнаем, че в него има нещо, което сме забравили. Помислете! Той всъщност казва, че ние не се нуждаем някой друг да ни учи, защото ние сега имаме Светия Дух! Същото нещо е обяснено по един различен начин в писмото до Евреите когато се говори за Новия Завет:

> "Защото, ето заветът, който ще направя с Израилевия дом След ония дни, казва Господ: Ще положа законите Си в ума им И ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог, И те ще бъдат мои люде; И няма вече да учат всеки съгражданина си И всеки брата си, като му казват: Познай Господа; Защото всички ще Ме познават, От малък до голям между тях. Защото ще покажа милост към неправдите им И

> греховете им (и беззаконията им) няма да помня вече.” (Евреи 8:10-12)

Ние четем тук за един напълно нов завет. Днес всички ние имаме достъп до Бога чрез Исус Христос. Ние всички можем да познаваме Бога и да бъдем водени от Него. Както четем тук, Той изпрати Святия Си Дух да ни води и да ни покаже Кой е Той.

Защо ние нямаме по-голямо доверие в това? Защо ние продължаваме да вярваме, че хората се нуждаят от посредник - един пастир - за да знаят Божията воля и да живеят живота, към който Бог ни е призовал? Може би това е така, защото ние имаме църкви където мнозина дори не са спасени. Много хора са преживяли Божието докосване и са се молили на Него, и сега вярно ходят на църква, но те никога не са истински "преминали" към спасение и сега се опитваме да организираме "детегледачки" за тях.

Тъй като те не са истински “преминали”, ние няма да видим Святия Дух да върши същото в тях, както Го виждаме да го прави в други, които истински са спасени. Вместо това, ние сами се опитваме да бъдем Светия Дух. Ние се опитваме да ги повдигнем да живеят като истински чираци на Исус, но с това не им допринасяме някакви полза. По-скоро обратното. Ние трябва да им покажем, че те в действителност още не са преминали. Когато те се обърнат напълно и преживеят новорождението, както говори Исус, тогава Светият Дух ще поеме ръководството и ще работи в тях. Тогава те ще бъдат водени от Духа, вместо от плътта, както се говори в посланието до Римляните. Това е знакът за един истински Християнин.

Отново, касае се за проповядване на Евангелието толкова радикално и директно, колкото без да му слагаме захаросано покритие. Тогава ще видим хора да се покайват и да се спасяват. След това Светият Дух ще дойде и ще работи в тях точно както четем в Библията.

Не Бог е Този, който се е променил, но ние сме променили Евангелието по такъв начин, че църквата често е пълна с хора, които всъщност не са истински спасени. В днешно време, виждам пастири, които прекарват часове, седмици и дори месеци давайки съвети и помагайки на хората вътре в техните църкви, обаче много от тези въпроси ще бъдат решени твърдо и автоматично, ако хората просто се покаят и се спасят. Ние трябва да си използваме времето, за да ги водим към спасение, вместо да бъдем техни съветници на всички видове въпроси и да се опитваме да вършим работата на Святия Дух.

> "И той кога дойде ще изобличи света за грях, и за правда, и за съдба; ... Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; ..." (Йоан 16:8, 13)

Когато бях спасен на 5-ти април, 1995 г., аз идвах от един свят, напълно извън църквата. Имах преживял греха точно както много млади хора в света имат днес. Обаче, от деня, когато бях спасен, Святият Дух започна да работи в живота ми точно както четем в Библията. Святият Дух ме учеше чрез Словото и аз започнах да изоставям стария си начин на живот. През всичките си години като Християнин аз не съм изпитвал необходимостта някой да ме контролира. Никой никога не ми е напомнял, че не трябва да живея в грях вече. Никой не ми е казвал да помня, че трябва да чета Библията, или да помня, че трябва да ходя на събранията. Не, нищо от това не беше необходимо, защото бях наистина спасен. Святият Дух ми показваше какво трябва да се промени и как трябва да живея. Святият Дух беше Този, Който ме учеше, точно както четем в стиха по-горе. Поради това Той е тук.

Виждам същото нещо да се случва днес, когато другите напълно се обърнат към Него. Когато това се случи, те не се нуждаят от някого, който да им каже всички тези неща, защото това е нещо, което Святият Дух прави. В началото, когато бях

спасен, имаше моменти, когато някой грях или старите ми приятели се опитваха да ме привлечат, но аз просто не можех да се отклоня от Бога. Аз бях като един от чираците, когато той отговори на Исус, след като мнозина Го бяха оставили:

> “За туй Исус рече на дванадесетте: Да не искате и вие да си отидете? Симон Петър Му отговори: Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот, и ние вярваме и знаем, че Ти си Христос, Син на живия Бог Светият Божий.” (Йоан 6:67-69)

В Деяния на апостолите, глава 8 прочетете за това как Филип кръсти етиопския евнух. След като евнухът се кръсти, Бог отведе Филип на друго място, и скопецът остана сам. Той беше напълно нов във вярата, и единственото нещо, което имаше беше текста от Стария Завет. Въпреки това, той не е бил напълно сам. Той имаше Светия Дух! Бог придоби пълен контрол над евнуха и отведе Филип надалеч. Бог беше дал на евнуха Помощник за живота, Светият Дух.

Ако ние започнем да проповядваме евангелието, както това бе предвидено от Исус и позволим на Святият Дух да дойде, тогава Той ще изобличи хората за греха им, така че те истински ще се покаят. Той ще започне да ги учи и ще продължи да върши добро дело в тях, което Сам Той е започнал. (Филипяни 1:6) “… като съм уверен именно в това, че оня, който е почнал добро дело във вас, ще го усъвършенствува до деня на Исуса Христа.”

Първите общения виждаха как Светият Дух присъстваше сред хората. Святият Дух беше голяма част от техния живот и те можеха да кажат: "Защото се видя добре на Светия Дух и на нас..." (Деяния 15:28). Това не беше само на хората в общението, които вземаха решения. Не, те оставяха на Светият Дух да заеме полагащото Му се място в общението!

Това е още една причина общението по това време да е много по-различно от това, което виждаме на много места днес. Общението е можело да функционира като плоска структура, без какъвто и да е хаос и без хора, които причиняват шум, защото присъствието на Исус е било много силно представено чрез Светия Дух. Никой друг, само Исус е бил Глава на общението и това е било ясно на всеки.

Днес църквата е изпълнена с "плътски" хора и това е основната причина, че тази Новозаветна църковна структура, която виждаме на много места просто не ще работи. В резултат на това плътско, ние сме били водени да развиваме структурите, които имаме днес. Това е просто заместител на истинското нещо. Същото важи и за начина по който ние провеждаме събранията си днес. Просто помислете за цялата енергия, която изразходваме, за да се създаде усещането, че Святият Дух е близо. Ние нямаме нужда от тъмна стая със свещи или емоционална музика или нещо друго, ако Светият Дух е наистина там. Напротив, това е един белег, че Той не се представя по начина, по който го виждаме в Библията.

Ние не можем да си позволяваме да бъдем измамени да вярваме, че тази нововъведена структура и стил (тази привлекателна опаковка) е правилният начин да се правят нещата. Ако изграждаме църкви с "плътски" хора, те ще издържат само до деня, когато наистина ще застанем лице в лице с Бога.

"Но ако премахнем всичко това, всеки един ще спре да идва!” - мнозина ще кажат. Да, но може би това е още по-голямо основание да отхвърлим тези неща, защото тогава ще видим какво наистина е построено от Бога. Помнете, Исус е Този, Който ще изгради Своята църква, а не ние! Ние сме, обаче, "живи камъни" и Исус ще изгради Своята църква така, както Той иска!

Днес ние виждаме това, което мнозина наричат “правило 20/80”. То идва от идеята, че в едно нормално традиционно

общение 20% от хората вършат цялата работа, докато останалите 80% идват само да се насладят на срещите. Това беше както в Китай, също, точно преди да дойдат комунистите и да вземат властта през 1949 г. Когато те дойдоха на власт това донесе голямо гонение на светиите и всички мисионери бяха прогонени от страната. Това означаваше, че всички църкви бяха затворени и 80% от тези, които по-рано са ходели на църква "са отпаднали". След гонението само около 20% са били останали - 20%, които бяха вършили цялата работа. Истината е, че 80% не са наистина "отпаднали", защото те никога истински не са били част. Ако те наистина са "преминали" към спасение, те никога не биха отпаднали, но биха били готови да платят цената. Това се е случило така и общенията са се състояли само от неколцина истински чираци, които бяха готови да платят цената, те биха могли да предадат себе си напълно на Господа. Това беше началото на голямото възраждане, което ние все още виждаме в Китай днес, където милиони се обръщат към Бога. Все пак, всичко това се случва чрез малки домашни групи, така че никой истински не знае точно колко милиона са новите вярващи, за които говорим.

Святият Дух е същият и днес! За съжаление, днес Той е заменен от система, която поддържа хора, хванати в капана на една фалшива вяра. Обаче, една система и йерархия никога не могат да заемат мястото на Святия Дух в живота на човек! Една система, която създава само фалшива представа за това как всъщност трябва да изглежда истината. Йерархията дава фалшива представа, че всичко е в ред. Реалността е, обаче, че мнозина живеят в бунт срещу Бога. Системата може да ни накара да вярваме, че хората са "преминали", когато те в действителност не са. Йерархията може да бъде тайна зона на комфорт за горди хора, които действително обичат да властват над хората.

Друга задача на Святия Дух е да ни напомня Словото на Исус и да ни води в истината.

> “А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.” (Йоан 14:26)

> “А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща.” (Йоан 16:13)

Мога да продължа с дълъг списък от всички задачи и функции на Светия Дух, като Помощник, Утешител, Свидетел и Един, Който ни дава сила и т.н. Ние сме чули да се казва, че е много важно да следваме хора. Истината е, че в Библията, ние не виждам никакво следване на хора, по начина, по който го правим днес. Днес ние чуваме, че следването на човеци е необходимост, защото наскоро спасените хора са като новородени бебета. Ние всички знаем, че новородените бебета не могат да оцелеят без родителите си! Бебетата се нуждаят от родителите си! И тази логика е приложена към новородените Християни; че без духовни родители те ще умрат.

Вярно е, че новородените бебета се нуждаят от техните родители. Така също е вярно, че духовно новородените хора се нуждаят от родители. Обаче, ние забравяме, че ние не сме тези, които сме ги родили. Бог ги е родил тях и Той със сигурност ще се грижи за тях! Той е Баща им и не ги е оставил сирачета. Той им е дал Светия Дух.

Аз не казвам, че ние трябва просто да оставим хората да вървят или че аз съм против всички форми на проверка върху хората. Ние трябва да превръщаме хората в чираци, както вече сме прочели. Има голяма разлика, обаче, между това да оставим хората да ни следват и да използваме нашето време, за да го отдаваме на тях. Исус каза: "Ела и Ме последвай", докато Той продължи нататък. Ако хората са получили "вътрешното свидетелство", че те са наистина новородени, тогава те

автоматично ще имат също и "външни признаци". Например, тези хора ще търсят Християнско общение. Това са хората, на които можем да кажем: "Ела и ме последвай". Можем да вървим пред тях без да е необходимо да се обръщаме назад през цялото време и да проверяваме дали все още са с нас. Ние трябва да помним, колко е важно това, че има някой, който върви пред тях. Не е възможно да се следва една кола, която стои на едно място. Колата трябва да се движи, за да можете да я следвате.

Ние, разбира се, трябва да си помагаме и да се подкрепяме един друг, но не е задачата на Исус да ни следи. Нашата задача е да продължим да Го следваме.

Така че да, мисля, че ние можем лесно да се отървем от всички атрибути и да имаме плоска структура без хора, които да отпадат от както те истински са “преминали” и имат Светия Дух живеещ вътре в тях.

Тези, които идват в общение с плоска структура, с правилната мотивация, ще растат и ще цъфтят във вярата. Там ще има свобода и място за всеки индивидуално да следва Бога и да върши точно това, което Той е вложил в сърцето на всеки отделен човек.

Глава 21

Много Нови Църкви

Ние разгледахме ранната църква и я сравнихме с днешната църква. Ние видяхме колко е важно тя да има правилната структура. Ние видяхме призива, даден на всеки един от нас да правим чираци и това се случва преди всичко чрез личния пример. Ние се запознахме малко с петкратното служение и с важността на работата на Святия Дух. Сега ще разгледаме друга причина, важността на малките домашни групи.

Малките домашни общения започват много по-лесно и по-бързо, отколкото традиционните свободни църкви. Когато започнете едно традиционно общение, често се нуждаете от съоръжения и много ръце, да ви помогнат. Всичко, от което се нуждаете, за да започнете едно домашно общение е един отворен дом.

DAWN (Чираци На Всичките Нации) работи със стратегията за планиране на нови общения. DAWN казва, че оптималният начин за осъществяване на Великото поръчение е да се започне едно ново общение на всеки 500-1000 жители, защото това е най-добрият начин за ефективно достигане на хората. DAWN идва с тези числа, чрез търсенето колко голяма е сферата на влияние от едно средно до голямо общение и след това прилага този брой върху цялото население, за да се определи колко общения са необходими за достигане на цялата нация, което е това, което Исус ни казва да правим с Голямото поръчение.

Въз основа на тази визия, Дания например, има нужда от много нови общения. Според DAWN, един Датски град с 30.000 жители трябва да има от 30 до 45 общения. Днес, град с тази големина има може би една Петдесятна църква, една Свободна църква, може би една Мисионерска църква, една Баптистка

църква и някои държавни църкви. Бихме могли да кажем, че обикновено град с тази големина има максимум 5-6 живи общения. Според визията на DAWN, не достигат все още между 25-40 общения, за да се изпълни мисията, която Исус ни е дал.

> “Тогава Иисус се приближи към тях и им говори, като каза: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. И така, идете, правете ученици всичките народи и ги кръщавайте в Името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал. И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света. (Амин.)” (Мат.28:18-20”

Исус ни е заповядал да правим чираци всичките народи. Той не ни е заповядал да правим чираци само няколко човека от всяка една нация, но да правим целите народи. Когато истински осъзнаем какво Исус ни е заповядал да правим, тогава ще придобием съвсем различна представа за истинската мисия на църквата, отколкото повечето от нас имат днес.

Ако Исус беше казал, че целта е да се направят няколко човека от всеки народ в Негови чираци, тогава би било логично за една църква да има визия, да нарасне до 300 члена. Също така би било добре за църквата да започне по едно ново общение на всеки 10 години. Обаче, една църква с 300 члена, когато започва ново общение на всеки 10 години, никога няма да бъде в състояние да изпълни мисията, която Исус в действителност ни е дал.

Когато наистина разберем какво казва Исус тук, ние ще започнем да осъзнаваме, че мнозина днес са насочени в погрешна посока и са пропуснали целта. Когато разберем, че Исус говореше за правенето на чираци всичките народи, тогава ще бъдем принудени да работим много по-различно от това, както работим днес. Например, нашата цел ще бъде да се изпратят хората навън, които могат да започнат нови общения

колкото е възможно по-скоро. "Войната" за членове между общенията ще приключи и ще можем да работим заедно, за да постигнем общата ни цел. Дания се нуждае от много нови общения, ако това е най-добрият начин да се направи Датския народ в чираци на Исус. Това се отнася и за всички народи.

Всичките цифри показват, че едно общение расте най-много в рамките на първите две години, след като е основано. Впоследствие, растежът намалява и често дори спира след като общението достигне определен размер. Това отговаря на моя собствен опит. Когато започнахме едно общение, другите пастори в града казваха, че причината да растем толкова много, в сравнение с тях е, че ние бяхме нови и че трябва да очакваме това да се промени след няколко години. Логическият въпрос който задавам тогава е този: *Ако това е вярно, тогава защо да не започнем да изпращаме хора, които да започнат повече нови общения вместо да се опитваме да събираме повече хора на едно място в продължение на много години?*

Истината е, че новите общения са склонни да растат много повече от старите общения. Там може да има много причини за това, но една от причините със сигурност е, че новите общения са по Божието сърце.

Наскоро чух за една църква в Австралия, която не е имала растеж в продължение на много години. Един ден там станали разногласия, които разцепили църквата на четири по-малки общения. Отначало това изглеждало като че ли нещо ужасно се е случило, но накрая, само сатана е бил този, който е изгубил. Това, което се е случило било това, че изведнъж всичките четири "нови" общения започнали да растат отново. След две години всички тези четири общения са станали също толкова големи, като първоначалното общение преди разделянето му. Това е истински интересно и същото нещо се е случило на много други места.

Много от тези, които работят със статистика за църквата казват, че разделянето може понякога всъщност да е Божият начин за движение напред. Те се позовават на факта, че първата Християнска мисия е била да излезнат навън и да проповядват Евангелието, но те не са го направили. Така че Бог издигна един човек на име Савел. Той преследваше църквата, така че тя се е разпръснала навън и където и да са отивали там е започвал бурен растеж. Аз нито внушавам, нито очаквам, че това ще бъде необходимо, защото разделението винаги е болезнено и често идва с много трудности.

Според Operation World (www.operationworld.org) има общо 200.000 градове в Европа, без нито едно съществуващо общение; 200.000 града, всичките от които се нуждаят от общения. Това е по Божието сърце. Проблемът е, просто, че работниците често са малко, особено защото те са толкова заети с църковни дейности и издържането на техните църковни сгради.

Ако едно общение няма растеж в течение на много години, не е ли време да се направят някои промени? Едно от нещата, които можем да направим, е да изпратим хора навън за да започнат нови събрания. Нещо със сигурност ще се случи.

Ние преминахме през едно общение, което имаше 50 възрастни члена. Жена ми и аз напуснахме общението, за да започнем наше собствено. Изведнъж станаха две общения, с 48 възрастни в едното и 2-ма възрастни в другото. След известно време ние пораснахме с около 10 нови Християни, което беше повече от голямо развитие на общението. Но нека да кажа например, че нашето старо общение също беше се увеличило с 10 нови Християни. Какво ни говори това? Да, именно, че всички статистически данни показват, че като са по-големи общенията това не означава, че непременно имат по-голям растеж.

Представете си едно общение с 48 члена, които всичките правят същите неща, които и ние. Те излизат навън и започват

свое собствено общение. Ние не говорим за основаване на голямо общение с една сграда, със стотици членове, групи за хваление, членства, правила и служения всяка Неделя. Ние говорим за малко, домашно събрание с цел достигане до най-малко 10 човека с Евангелието в рамките на първите 2 години. Запомнете, че това със сигурност е възможно, тъй като новите общения растат най-много в началото.

Разбира се, това може да изглежда нереалистично за повечето Християни. Те са ходили на църква в продължение на много години, без да виждат някакъв растеж. Сега те са насърчавани да си мислят, че изведнаж може да достигнат ръст в общението им от 10 души само за 2 години. Ние трябва да разберем обаче, че когато ходим според Божието слово, тогава Той ще благославя делото ни! В книгата за Деяния четем, че ръстът дойде, защото Бог прибавяше към общението всеки ден. Той ще направи същото и днес, ако сме покорни. Този модел на растеж не е невъзможен, ако вие получите правилно обучение и правилната практическа помощ. В други страни виждаме, че това се случва отново и отново.

Нека да предположим, че тези 48 членове на общението излезнат по 4-има, така че да не се налага да започват сами. И вместо да се започнат 24 нови малки домашни групи те ще започнат 12. Нека да кажем, че тези 12 малки домашни групи са били в състояние да растат само на половина от това, което сме се надявали. Тогава това все пак ще означава, че тези 12 нови общения ще достигнат общо 60 нови човека за Исус в първите две години.

Къде можем да намерим такъв растеж? Не, никъде, доколкото зная. Представете си, че всяка една от тези 12 малки групи реши да организира един път в годината събитие с насоченост навън. Това не е невъзможно, като говорим относно само по едно в годината. Това би означавало, че градът ще преживее общо 12 събития всяка година.

Какво общение има възможност да организира 12 такива мероприятия всяка година? Истината е, че тези нови, малки общения наистина са добра идея, защото това означава, че можем да достигнем до много повече нехристияни. Повече малки общения заедно имат по-голям потенциал за растеж отколкото няколко големи общения.

Какво можем да научим от това? Можем да научим, че вместо събиране на хора в една църква Неделя след Неделя без да вършат нищо, ние трябва да използваме това време, за да ги превърнем в чираци, така че те да могат бързо да "напуснат дома" и да започнат свое собствено общение. Те правят същото както едно обикновено семейство: децата напускат дома си и започват свои собствени семейства. След като Исус обучи чираците Си за кратък период от време, Той ги изпрати навън с тези думи:

> “И в която къща влезете, първо казвайте: Мир на тоя дом! И ако бъде там някой син на мира, вашият мир ще почива на него; но ако няма, ще се върне на вас. И в същата къща седете, и яжте и пийте каквото ви сложат; защото работникът заслужава своята заплата. Недейте се премества от къща в къща. И като влизате в някой град, и те ви приемат, яжте каквото ви сложат, и изцелявайте болните в него, и казвайте им: Божието царство е наближило до вас.” (Лука 10:5-9)

Исус положи основите за правенето на чираци за първите Християни, когато те бяха изпратени навън. Става дума за намиране на "човек на мира" и започването на едно общение в дома на този човек. Това е начина, по който те започнаха! "Човекът на мира" е човек, когото Бог вече е призовал. Някой, който е готов да се покае, така че той и неговото домочадие да може да бъдат благословени. В Деяния 16 четем какво преживяха Павел и Сила. Ние четем за това как началникът на

тъмницата и всички, които са били в дома му са били спасени и още едно ново общение се е зародило. Също това е начина, по който Петър започна ново общение в дома на Корнилий.

Може да отнеме много години за започването на традиционно общение днес, но може да отнеме само един ден за започването на домашно общение. Единственото нещо, от което се нуждаете е човек на мира. Вие започвате да се срещате в дома му или в дома й, започват да канят техни приятели и виждате как общението расте. По този начин, хиляди общения по целия свят са започнали днес. Това всъщност не трябва да бъде толкова трудно, без значение къде сте.

Днес изглежда, че много хора са залостени в системата и пастирите имат трудности при изпращането на хора навън. Ние не виждаме в Дания да започват много нови общения. Вместо това, виждаме все повече и повече общения, които се обединяват и стават по-големи и по-големи, но това за съжаление само води до повече и по-пасивни Християни, които не са били превърнати в чираци. Цялата статистика показва, че когато две общения се обединят, след няколко години те все още ще бъдат със същия размер, както са били преди да се обединят. Обединяването на две църкви не води задължително до растеж, а само до по-голям брой пасивни хора.

Аз лично знам за няколко общения, които се свързаха заедно и резултатът е същият. След няколко години те все още бяха толкова, колкото преди да се обединят заедно. Единствената разлика беше, че сега имаше едно общение по-малко в града достигащо до хората. Ето защо това е една лоша идея. Разбира се, има някои изключения и това са тези няколко успешни истории за които чуваме. Моят съвет е, обаче: да се вслушваме в статистиката и да се учим от нея!

Когато започнахме различни общения, преживяхме ръст, най-вече в началото. След известно време растежът спря, също както останалите пастири и статистиката казваха. Има нещо, което се

случва в едно общение, когато то достигне от 30 до 50 човека. Когато пастирите ни казваха, че това ще се случи, ние си помислихме: "Не, това няма да стане по този начин за нас. Ние ще продължим да растем, докато станем мнозина." Но те бяха прави. Ние не знаем защо това е така или как бихме могли да избегнем това тогава, но сега знаем.

През последните няколко години сме научили какво можем да направим, за да продължим да растем. Това, което трябва да направим е да продължаваме да започваме нови общения през цялото време, навсякъде. Ако това не работи, вие просто можете да го затворите отново. Затварянето на едно общение не е непременно нещо лошо. Това не е поражение, когато хората просто започнат да се срещат някъде другаде. Започвали сме общения, които са били закривани след това. Това разпръсна хората на други места, където са видели растеж. Ние не трябва да бъдем толкова уплашени от това. Не става въпрос за събиране на хора на едно определено място или общение, но става дума за разпращане на хора навън. Вместо да бъде едно голямо общение, ние можем да започнем общения сами или да помагаме на другите, за да започнат една от многото малки части от тялото Христово.

Хората, които работят с тази концепция често се разделят на малки общения, когато станат "твърде много". Ние също опитахме това, но то не проработи за нас. Разделението на едно общение е трудно, защото често също се разделят и добрите взаимоотношения. Вместо разделение е по-лесно да се предотврати събирането на едно място на твърде много, чрез създаването на нови общения. В едно от нашите общения, които имахме, например видяхме семейство в съседен град, което беше спасено. Когато семейството започна да идва при нас в нашия хол, имахме твърде много хора. Вместо те да идваха при нас, ние трябваше да изпратим някои хора при тях, за да им помогнат да започнат ново общение в собствения им дом. За съжаление, ние не осъзнавахме това още тогава, защото бяхме твърде заети да се опитваме да растем колкото е възможно

повече. Ако бяхме направили така, щеше да има две общения, вместо едно и ние все още можехме да се срещаме веднъж или два пъти месечно, за да хвалим Бога заедно.

Убеден съм, че именно това е, което Бог иска да види да се случва. Ние ще видим много повече самостоятелни общения наоколо в различни градове. Тези общения могат да се събират заедно на всеки 14 дни или веднъж месечно и да бъдат заедно, за да имат парти и да хвалят Бога. По този начин ние можем да бъдем малки самостоятелни общения и в същото време да имаме големи събирания, които също са от значение.

Това без съмнение е пътят напред за църквата в Дания, както и за останалите държави. През последните няколко години ние всъщност имаме кръстени над сто души в различни групи, на които сме помогнали да започнат директно или чрез взаимоотношенията, които сме изградили. Аз не зная за някакво друго общение, което да е видяло същия ръст чрез толкова малко хора. Причината за този растеж е, че църквата и мисията не се ограничава до точно определено място или до няколко човека. Растежът се разпространява и разстила както кръгови вълни във водата. Нови вярващи започват общения в домовете си и водят други семейства и приятели към вяра в Исус Христос. Именно тези нови вярващи са, които кръщават новите такива, защото са ги водили към спасение. Това наистина може да се обърне в една революция, която не може да бъде спряна, революция, която се разпространява навсякъде. Ние трябва да започнем да правим отново чираци така, както Исус ни е заповядал.

Аз не искам да нарека растежа, който преживяваме в новите общения "пробуждане". Обаче, дори малките неща, които изпитваме, че Бог прави днес могат да се превърнат в нещо наистина голямо, ако те продължават да растат.

В последните няколко пъти започнахме ново общение около 10 нови човека, които са били спасени в рамките на 2 години,

което само по себе си не звучи като много. По отношение на периода за растеж, обаче, това означава ръст от няколко стотин процента. Представете си едно общение от 50 души, което расте само със 100 процента годишно! След една година то ще има 100 души, след още една година - 200, след това 400; 800; 1600; 3200 и т.н. - като за 15 години само това единствено общение ще има 1,6 милиона членове и ще бъде най-голямото общение в света. Най-големият ръст на църквата в света в момента е може би в Китай, където общението се състои от малки самостоятелни събрания. Това най-вероятно обяснява защо растежът е толкова значителен. Тези нови християни също са били тренирани да следват Исус и се разрастват бързо, защото тези малки групи са оптималната среда за ученичество и личностно израстване.

Повечето от църквите в Дания с 200-300 членове всъщност имат много малък процент на растеж. Може да изглежда, че те в действителност растат, но процентът на растеж често е много нисък в сравнение с общия им размер. Затова в пътя им напред трябва да се започнат много нови малки общения.

Когато говорим за общения днес, ние имаме склонността да слушаме някои от пасторите от САЩ, които са започнали една църква, която се е разраснала до 10 000 членове само за 15-20 години.

Това е отлично, разбира се, но факт е, че техният растеж в проценти всъщност не е толкова голям, особено когато се броят само новите Християни. Голяма част от растежа на тези църкви се дължи на нови членове, идващи от други общения. Ръстът, който те имат все още, е отличен, но всъщност не може да се доближи до това, което виждаме на много други места по света. В Китай, например, ние виждаме съвсем различен вид на растеж. Тук ние говорим за малки общения, които растат с няколко стотин хиляди за същите 15-20 години, където темпът на растежа се увеличава с течение на времето. Вие просто не сте чували толкова много за това.

Представете си, че имахме 1 000 Християни в Дания, които ще започнат 500 малки общения по цяла Дания. Ако те имаха растежа, който ние имахме, тези 500 нови общения ще направят 5 000 нови Християни само за 2 години. Уау, това ще бъде голям растеж.

Помислете какво би станало, ако те направеха тези 5 000 нови вярващи в чираци, така че те да могат да правят същото. След няколко години би имало 50 000 нови Християни. Ако това продължи, тогава за 15-20 вече биха били 5.000.000 нови Християни в Дания. Единствено подходящото назоваване на такъв ръст е пробуждане! (Населението на Дания е приблизително 5,6 млн. в момента на написването на тази книга).

Но какво ако нашият хипотетичен експеримент не е съвсем реалистичен? Да кажем, че ние виждаме реално само 10% от прогнозирания растеж. Една десета все пак ще означава много стотици хиляди нови Християни за няколко години. Вместо да очакваме нещо наистина голямо да се случи, ние можем да започнем с правенето на малките и прости неща така, както много други правят. Да започнем с вършенето на това, което Библията ни поръчва да правим!

Глава 22

Прости Събрания

В цялата книга аз целенасочено съм използвал термина "домашно общение", но тези думи не изразяват истински какво имам предвид. Причината за това е, че днес ние виждаме много домашни общения, които приличат на традиционните църкви. Те имат един лидер, който почти винаги е този, който говори. Те имат и определена програма. И кръщението е нещо, за което е отговорен лидерът. С други думи, те са една малка версия на традиционно общение и тяхната църковна сграда е един дом вместо обществена сграда.

Знам, че много хора имат една и съща идея за домашните общения, защото те изглеждат така на много места. Лично, ако аз трябваше да избирам между такова домашно общение и една традиционна свободна църква, вероятно бих избрал традиционната (свободна) църква. Не става дума просто за пренасяне на общението в някой дом вместо в църковната сграда. Става дума за всичко останало, за което сме чели в тази книга. Става дума за правенето на хората в чираци Христови като по този начин се покоряваме на Неговата безусловна заповед; и за това вие дори не се нуждаете да се срещате в някоя къща. Може да се срещнете в едно кафене на плажа, или на всяко друго място - да, дори и в църковна сграда. Това понякога изисква малко повече усилия, обаче, тъй като много от тях имат тенденцията да стават толкова удивително религиозни, когато стъпят в църковна сграда. Поради тази причина, аз всъщност бих искал да избягвам думата "общение", ако можех, защото тя, подобно на думата "църква" създава много представи, свързани с църковната култура. Трудно е да се избегне тази дума напълно, въпреки това, тъй като вие ще имате трудности да разпознаете за какво говорим в противен случай. Лично аз мисля, че названието "прости събирания" по-добре

описва, какво Бог иска да започне. Става въпрос за събирането на един с друг и с Бога. Това е относно факта, че ние сме чираци на Исус и ние сме, за да правим другите в чираци на Исус, чираци, които се покоряват на нашия Господ с думи и с дела. Става дума да вършим това по толкова прост начин, колкото е възможно, така че да е лесно да се умножава и разширява. Ние трябва да положим настрана църковната култура, която ни спира в изграждането на Църквата, която Бог иска от нас да бъдем. Полагането настрана на църковната култура може да стане по-лесно, ако не използвахме названията "църква", "общение" или дори “събирание” изобщо.

Ако бих попитал някого от една традиционна църква дали има желание да започне ново общение или не, повечето от тях ще кажат: "Не, благодаря, не". Тяхната представа и понятие за това какво е необходимо за основаването на общение ги плаши. Те са видяли някои от проблемите, които идват с това да си водач на традиционно общение. Мислят за всичките пари, които са необходими, за правилата, планирането, църковната политика и т.н. Това отнема много усилия, за да започнете едно традиционно общение и вероятно поради тази причина ние рядко виждаме започването на нови общения днес. Това също е и причината, поради която все повече и повече общения са действително с липсващ пастир.

Аз не искам да бъда пастир на общение където и да е. Днес, обаче, не би било проблем, ако трябваше да започвам ново общение всеки ден, ако Бог позволи това да се случи. Не е необходимо да бъде толкова сложно, колкото ние го правим. Не са нужни правила, интернет страница за общението, програма и т.н. Не е нужно да носите цялата отговорност сами, когато в едно просто събиране с плоска структура всеки работи заедно, за да се храни стадото и всеки помага на другите. И в този случай единственото нещо, което наистина е необходимо за вас е да започнете да се срещате с някои хора и заедно да се съсредоточите върху това как всички ние можем да бъдем чираци, които се покоряват на това, което Исус ни е заповядал.

Можете, например, да започнете с една обща вечеря заедно и споделянето на Исус един с друг.

Когато сте посетени от приятели и си говорите за Исус, дали някой от вас ръководи вечерта? Дали предварително сте създали програма за това, което трябва да се случи? Не, ни най-малко! Защо да се прави такова голямо организиране и провеждане на срещата ви според определен план и тя да стане точно като църква, като една редовна църковна среща в Неделя? Исус обяснява единствените критерии, които са необходими:

> “Защото, гдето двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях.”(Мат. 18:20)

Поканете хора във вашия дом на вечеря! Яжте заедно и спомняйте си за Исус в споделянето на причастието заедно! След като сте се нахранили всеки може да споделя част от това, което е преживял през последните няколко дни. След това, можете да се молите заедно и да търсите Бога, за да чуете това, което Той иска да ви каже. Един или повече от вас може да споделят нещо от Библията и можете да говорите за това. И това е само един пример как нещата биха могли да се направят. Просто се уверете, че тези неща не се случват по един и същи начин, всеки път, когато се срещате, защото това лесно може да се превърне в ритуал отново.

Истината е, че повечето хора вече са направили това с техните приятели и роднини, но те просто не са мислил за това като за църква. Те просто са имали една хубава, приятна вечер и всеки е получил много от нея. Да, често дори повече, отколкото те биха получили от една "нормална" църковна служба. Въпреки всичко това, ние не мислим за такава среща като за "истинска църква" и поради това ние не го практикуваме като нормална основа и не им даваме предимството.

Но защо е така? Защо да не продължим срещите си както тази и понякога да поканим и не-християни вкъщи, вместо в църквата? Ако ние направим това, ще видим растеж! Защо да правим всичко толкова сложно?

"Да, добре, но имаме нужда от пастир, разбира се, за да започнем едно общение" Не, не се нуждаем! Къде е казано това така в Библията? Според първите общения вие сте намерили "човек на мира" и оставате с него. Вие се срещате в неговия дом и правите нещата, за които сме чели. Вие се храните заедно, споделяте причастието и животът заедно. Молите се заедно и споделяте Словото. Вие сте заедно с Христос. Слушате това, което Исус иска да ви каже и след това го правите. Новите чираци задават въпроси и се учат от тези, които са по-зряли във вярата. Вие не се концентрирате върху това кой трябва да бъде старейшина или пастир, защото вие всички сте заедно като едно семейство. След известно време това, разбира се, ще стане ясно за всички, кой е старейшина или домакин на събирането - този, който върви напред и обединява всички заедно. Но този човек не контролира всичко. Вие ще положите ръце върху този човек и ще го определите за старейшина.

За да се назначи един старейшина при първите Християни не е било както днес, когато човек предоставя власт на определен човек. В първите общения всичко по-скоро е било едно потвърждение на дара и призванието, което вече е било ясно за всеки в общението. Това не е нещо, което се е случвало още при първата им среща заедно. Това е ставало след известно време, когато всички са разбирали ясно, кой е старейшината. Ние четем за това, което Павел казва на Тит:

> “Оставих те в Крит по тая причина, да туриш в ред недовършеното и да поставиш презвитери във всеки град, както аз ти поръчах;” (Тит 1:5)

Тези "назначени старейшини" са били добре познати на другите в общението и по този начин те са могли да започнат да служат на независимите общения. Става дума да се запазят нещата толкова прости, колкото ги виждаме в Библията. Вие не се нуждаете от членство, правила, програми, сгради, интернет страници и всичко това. И по отношение на финансите, вие просто давате това, което чувствате, че трябва да дадете. Можете да давате, за да си помагате взаимно, за да се разпространява Евангелието, да давате и на пътуващите служители, които идват да ви посетят.

Първите общения не са имали никакво название. Ето какво Павел е написал, когато е мислел за едно определено общение:

> “Поздравете братята, които са в Лаодикия и Нимфана с домашната й църква.” (Колосяни 4:15)

(Забележете, че жените също са могли да служат в първите общения също и аз не говоря за сервиране на храна)

Така че "общение в къща или апартамент Х" или "събиране в къща Х" е достатъчно добро! Разбира се, че е естествено да има име, но отново, пазете го просто!

Първите общения са били малки, самостоятелни общения-събрания, които са имали много проста структура. Те са били свързани в мрежа от пътуващи служители, които са идвали в определено време да споделят своите дарби и да екипират светиите.

В книгата на Ханс П. Педерсен "2000 години със Святия Дух", той пише:

> "Общенията бяха самостоятелни, но направени в идеално духовно събрание. Те бяха свързани едно с друго, помагаха си взаимно, а също и общите цели

> ги свързваха заедно. Общенията бяха свързани заедно чрез пътуващи проповедници, които бяха екипирани с харизматични дарове и които милееха за духовното хранене и растеж. Други водачи са били апостоли, пророци, учители, пастири и евангелизатори, които продължаваха да служат в общенията в по-кратки или по-дълги периоди. Не съществуваше истинска организация между общенията. Първите християни не са били парализирани от институции или затворени в организации, но са се оставяли да бъдат ръководени предимно от Светия Дух. Чрез Светият Дух общенията са били обучавани и назидавани и предстоящите събития са им били предизвестявани." (*Hans P Pedersen, 2000 ar med Den Hellige And, Proskrift, 1999, PG 21*)

Когато Павел е написал посланията си, той ги е предназначил да бъдат прочитани и в другите събрания също.

> "И като прочетете това послание помежду си, наредете да се прочете и в лаодикийската църква; и онова, което е от Лаодикия, да го прочетете и вие." (Кол. 4:16)

Така че запазете простотата! Започнете да се срещате и нещата ще започнат да се оформят след това, така както Духът води.

Когато говорим за църквата ние бързо забравяме какво всъщност е предназначението на църквата. Ние сме склонни да се съсредоточим повече върху това как да се направи църква, отколкото за това как да правим чираци, както Исус ни е заповядал. Така че нека да се съсредоточим върху правенето на чираци и да оставим Исус да изгражда Своята Църква.

Когато хората ме питат какво мисля, кой е най-добрият начин да се направи църква, аз обикновено казвам:

> “Заемете се през следващите шест месеца да правите чираци. Единственият ви фокус и цел трябва да бъде да правите чираци на Исус. Правете каквото можете, за да виждате Християните да растат в живота си с Бога и да виждате нови хора да идват във вярата и растат в своята вяра. Когато това е вашата цел, тя автоматично ще ви насочи в това, което трябва да се прави по-нататък. Когато след това сте направили това в продължение на половин година, аз вярвам, че ще погледнете назад и ще си кажете: Това каквото сме направили през последните шест месеца е църква. Макар и да не може да изглежда като това, което обикновено свързваме с църквата.”

Това е един добър начин да започнете. На Запад ние сме склонни да сложим твърде голям акцент върху детайлите и по този начин забравяме действителното предназначение на това, което правим. Тогава всичките детайли и направените перфектно неща са станали цел сами по себе си. В следващите глави ще разгледаме малко за това как да започнем и как са се срещали първите Християни. Но останете съсредоточени; всичко се свежда до правенето на чираци!

Глава 23

Храна, Общение и Молитва

> "И те постоянстваха в поучението на апостолите, в общението, в преломяването на хляба и в молитвите." (Деяния 2:42)

Прочитаме в книгата за Деянията четири неща, към които първите Християни са се придържали плътно.

В тази глава ще разгледаме учението на апостолите. Ние четем, че събранията са били нещо, към което те са се придържали непоколебимо. Те не са били само членове, които за известно време са принадлежали към едно и също паство. Не, те са били семейство. Те са се събирали заедно всеки ден и те са продавали имуществото си, за да си помагат един на друг.

> "... И продаваха стоката и имота си, и ги разпределяха на всички, според нуждата на всекиго." (Деяния 2:45)

Общението е важно. Ние всички имаме нужда от приятели и хора, които са наблизо. Голямата църква не означава непременно, че вие имате повече приятели. Всъщност обикновено е по-трудно да се намерят близки приятели в едно голямо общение. Ние помежду си се поздравяваме на срещите ни и помежду си знаем имената, но взаимоотношенията ни често остават на това ниво. Това е още една причина, поради която ние се нуждаем от малки събрания, където наистина можем да се опознаем помежду си. Малките събрания са като малки семейства.

Те не само са се срещали по домовете си в тези първи общения, те също така са се срещали в града, особено в района около Храма, който беше като пазарно мястото за тях. Вършейки това те също са срещали други братя и сестри и заедно са споделяли Исус Христос с хората, които са минавали там, хора, които не са Го познавали, все още. Те са давали примери там на новите Християни и са се насърчавали помежду си по практичен начин.

Точно така и ние имаме нужда от малки събрания, както важно е да се срещаме в по-големи събрания, така че да осъзнаем, че сме част от нещо по-голямо. Наистина е добра идея да имаме връзки с други общения, така че понякога също може да се събираме заедно.

Ние четем, че Бог прибавяше всеки ден тези, които се бяха спасили. Тези новоповярвали бяха спечелени предимно в мястото на храма и след това ставаха част от малките събрания.

> “И всеки ден прекарваха единодушно в храма, и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие, като хвалеха Бога, и печелеха благоволението на всичките люде. А Господ всеки ден прибавяше на църквата ония, които се спасяваха.” (Деяния 2:46-47)

Друго нещо, което беше голяма част от практиката на първите общения беше разчупването на хляба. Това разчупване на хляба е част от съвместното време на хранене, където те се хранеха заедно и имаха приятно прекарано време. В Данската Библия “Everyday Danish Bible" терминът "разчупване на хляба" е преведен с "общо време за хранене", което се обяснява по следния начин:

> "Текстът тук говори за "разчупване на хляба". Това беше отчасти един ред на съвместното време за хранене между Християните в дома и отчасти празнуване на вземането на Господна трапеза." (*Everyday Danish Bible, PG 177*)

Идеята да се яде заедно е важна част от всяка култура. Когато ядем заедно, можем да се опознаем едни други по-добре. Ние се отпущаме и разговорът може да бъде по-естествен. Нищо не помага по-добре на едно приятелство да расте, както доброто съвместно време на хранене.

И накрая, ние четем, че апостолите са се държали здраво за молитвата. Молитвата е това, което задвижва нещата да се случват. Без молитва нищо не се случва. Молитвата е една важна част от нашите събирания с другите и с Бога. Причината за това е, че молитвата е толкова интимна. Когато се молим на глас, ние изявяваме на другите това, което е в сърцата ни. Чрез това ние можем да се опознаем помежду си добре.

Преди няколко години Лене и аз отидохме на тренировъчно училище. Там имаше няколко руснака в училището. Всички руснаци можеха да говорят на английски, но много малко от тях се молеха на английски език. Когато бяха изминали трите месеца и училището за трениране привърши, бях преживял важността на молитвата, когато става въпрос за опознаването помежду ни. Бях развил истински взаимоотношения само с руснаците, които се бяха молили на Английски. Сякаш се бяха разкрили техните сърца и най-дълбоките им копнежи чрез молитвите им, които можех да разбера и приема. Ето защо молитвата е толкова важна част от събранието. Общата молитва ни помага да се опознаем помежду си. Имаме възможност да видим какво е вътре в хората, какво има в сърцата им.

Молитвата е също една важна част от срещата ни с Бога. Молитвата е не само ние да говорим на Бог, но и Бог говори на нас. Молитвата винаги е предназначена да бъде едно

двупосочно общуване. В молитвата ние говорим с Бога, търсим Го, стоим притихнали пред Него и Той ни говори. Молитвата променя нещата. Няма да има каквото и да е пробуждане без молитва. Нищо не се променя без молитва!

Тези три неща, съчетани с поучението на апостолите (които ще разгледаме в следващата глава), където са голяма част от практиката на първите общения. Общението е било като семейство. Те ядяха заедно и си споделяха причастието, търсеха заедно Бога, и се държаха здраво за поученията, с които дойдоха апостолите. Там не е имало никаква сграда, членство или организация, която да ги държи заедно.

В тази глава аз говорих за основните градивни елементи на малките общения. Разбира се, има и още други аспекти, които участват и всяка среща ще има своя собствена идентичност и фокус.

В някои събирания фокусът може да бъде повече върху евангелизирането, докато в други може да е съсредоточен повече върху общение и търсенето на Бога. Поради тази причина, пътуващите служения са много важни, за да помогнат да се развиват всичките различни аспекти, за да бъдат силни и балансирани. Всяко отделно събрание трябва да се съсредоточи върху “насочеността нагоре”, “насочеността навътре” и “насочеността навън”. Или нагоре към Бога, навътре един към друг и навън към другите хора. Поради тази причина Бог е дал петкратното служение да обикаля и да екипира общенията в различните аспекти.

Глава 24

Учението на Апостолите

Чрез тази книга силно съм акцентирал върху важността да имаме правилната структура за нашите общения. Наличието на правилна структура ни позволява ефективно да превръщаме хората в чираци на Исус. Въпреки това, правилната структура сама по себе си не е достатъчна, за да се постигне това.

Аз съм убеден, че ние стоим пред една трета и вероятно последна реформация, преди Исус да дойде отново. Тази реформация главно ще бъде за структурата вътре в общението. Аз също знам, че ако сатана не може да спре това по един начин, той ще се опита да направи това по друг. Ако той не може да спре едно ново нещо чрез разрушаването му, тогава той ще се опита да го фалшифицира. Той ще се опита да създаде нещо, което прилича на нещо ново, което като че ли Бог прави, за да ни объркa и да се създаде негативно отношение към нещата, които действително идват от Бога.

Още една от тактиките на сатана е да посее объркване и съмнение за това, което Бог наистина казва. Той прави така, защото той знае, че без Божието Слово ние ще бъдем заблудени. Когато сатана изкушаваше Ева в градината на Едем, това стана със следните думи:

> "...Истина ли рече Бог да не ядете от всяко дърво в градината?" (Битие 3:1)

И когато по-късно дойде да изкуши Исус в пустинята, тактика е точно същата. Обаче, този път той взема Словото извън

контекста, за да създаде впечатление, че Бог е казал нещо, което Той в действителност не е казал.

> “Тогава Го заведе в Ерусалим, постави Го на крилото на храма, и Му рече: Ако си Божий Син, хвърли се от тук долу; защото е писано: - "Ще заповяда на ангелите Си за Тебе, да Те пазят; И на ръце ще Те дигат, Да не би да удариш о камък ногата Си”. А Исус в отговор му рече: Казано е: "Да не изпитваш Господа твоя Бог.” (Лука 4:9-12)

Сатана работи по същия начин и днес. Той казва: "Дали Бог наистина е казал ...?" Той сее съмнения и объркване за това, което Бог е казал. Или той казва, "Писано е ..." вземайки Словото извън неговия контекст и по този начин изопачава Божието Слово. Точно това виждаме да се случва около нас днес.

Павел пише до общението в Коринт:

> “...защото ревнувам за вас с божествена ревност, понеже ви сгодих с един мъж, да ви представя като чиста девица на Христа. Но боя се да не би, както змията измами Ева с хитростта си, да се развърти умът ви и отпадне от простотата и чистотата, която дължите на Христа. Защото, ако дойде някой и ви проповядва друг Исус, когото ние не сме проповядвали, или ако получите друг дух, когото не сте получили, или друго благовестие, което не сте приели, вие лесно го търпите. Обаче мисля, че аз не съм в нищо по-долен от тия превъзходни апостоли!” (2 Кор. 11:2-5)

След това Павел продължава да говори за фалшивите апостоли. Той говори за това как ние не трябва да се отвръщаме от чистото и просто посвещение на Христос. Става въпрос за Исус и за това как ние, като Негово общение, трябва да бъдем

свята и чиста Невяста. Ние трябва да бъдем бдителни към всяко учение, което отвлича вниманието ни от Исус и нашето чисто посвещение към Него.

Библията ясно казва, че в последното време мнозина ще изпаднат от вярата, затощо те слушат измамни учения (1 Тимотей 4:1). Това писание е казано за времето, в което ние живеем. Затова е важно да се държим здраво за учението на апостолите точно както правеха първите общения. Днес вече не са с нас първите апостоли, но това, което те казаха, е записано в Библията. Четирите Евангелия за Исус Христос и останалата част от Новия Завет са това, което ние наричаме учението на апостолите.

Мисля, че Павел описва времето, в което ние живеем днес наистина добре тук:

> "А Духът изрично казва, че в послешните времена някои ще отстъпят от вярата, и ще слушат измамителни духове и бесовски учения, чрез лицемерието на човеци, които лъжат, чиято съвест е прегоряла." (1Тимотей 4:1-2)

По-късно той идва с това предупреждение до Тимотей:

> "Заръчвам ти пред Бога и пред Христа Исуса, Който ще съди живите и мъртвите, и пред вид на явлението Му и царуването му: проповядвай словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай, с голямо търпение и непрестанно поучаване. Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравото учение; но, понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти, и, като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните." (2 Тимотей 4:1-4)

Ние наистина живеем във време, когато мнозина от тях са си натрупали учители, такива, каквито обичат да слушат, докато те са си затворили ушите за истината и за здравото учение.

Павел казва по-късно, че здравото учение е учението, което води до страх от Бога. В кои църкви днес ние чуваме това здраво учение, което води до страх от Бога? Да ви кажа честно: респекта, уважението към Един свят и праведен Бог често липсва в нашите събрания в днешно време. Светското мислене бавно се е промъкнало в много църкви, въпреки че Бог казва, че ние трябва да се отделим от света, така че Той да може да дойде и да ни приеме. “Затова - "Излезте изсред тях и отделете се”, казва Господ, "И не се допирайте до нечисто”; и "Аз ще ви приема,” (2 Коринтяни 6:17)

Днес позволяваме неща в нашия живот и в общенията ни, за които Божието Слово казва, че не трябва да приемаме. Много Християни живеят като "хората от света". Единствената разлика е, че те ходят на църква в Неделя. Това не е Християнство! Това единствено показва, че много хора, които ходят в църквите днес все още не са спасени. Те трябва вече да започнат Християнският живот и въпреки всичко трябва да се отвърнат от стария си живот, след като са били кръстени в Исус.

“Който даде Себе Си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие и очисти за Себе Си люде за Свое притежание, ревностни за добри дела.” (Тит 2:14). Днес виждаме как млади хора от църквата живеят в блудство, имат сексуален живот преди брака. Виждаме, разводи и повторен брак, като че ли всичко това е най-нормалното нещо на света. Всички тези неща, обаче, са симптоми на един вътрешен проблем. Те показват, че сме отпаднали от истинския живот в силата на Светия Дух и от здравото учение за страх от Бога.

Новото нещо, което Бог прави, трябва да върви заедно с нас изградено върху Божието Слово и ние да имаме Божието Слово като най-висш авторитет в нашите общения. Ние лесно можем да направим добър съд, но ако това, което сложим вътре в него е грешно, никой няма да пие от него, независимо от това колко е хубав съда.

Забележете думите на Исус за последните времена:

> “Но понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее.” (Матей 24:12)

Забелязвате ли, че е беззаконието, а не законничеството, което ще вземе връх? Днес някои говорят толкова много против законничеството, че сме паднали в ямата на противоположната страна на пътя, в беззаконието! Дори и когато Исус ясно казва това, че най-големият ни проблем не е законничеството, а беззаконието. Днес едно цяло поколение в църквата живее в беззаконие. Те живеят в грях и в бунт срещу Божия закон; моралният закон, Десетте Божии заповеди.

Божият закон трябва да бъде в тяхното вътрешно същество, ако те наистина са били новородени.

> “Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие.” (Матей 7:23)

"Вие, които вършите беззаконие". Вие, които сте беззаконни и живее в грях, така както светът прави. Това е, което се разбира под думата “беззаконие."

Толкова е важно, да се държим здраво за учението на апостолите, което намираме в Библията.

Ето някои примери за това какво може човек да чуе днес: "Дали Бог наистина казва, че Той иска да осъди някого в ада? Дали наистина Исус каза, че вратата, която води към живота е малка и пътят е стеснен? Дали наистина Исус каза, че блудниците, лъжците, крадците и алчните хора няма да наследят Божието царство? Дали наистина Исус каза, че ние трябва да вярваме в Него? Не се ли касае за вярата в себе си?”

Ето защо, ние трябва да бдиме, така че да не се отвърнем от простото и чисто посвещение на Исус Христос и Неговото Слово. Ние трябва да се държим здраво за учението на апостолите. Ние трябва да живеем в силата на Светия Дух като истински чираци на Исус Христос, за което се говори в моята книга "Християнин, Чирак или Роб”.

Ако съдържанието не е вярно, тогава структурата напълно няма никаква стойност. Божието Слово трябва да бъде с най-висш авторитет в нашите събирания. Когато сме заедно, всичко, което правим, се основава на Божието Слово и на поучението на апостолите. Всеки път, когато имаме въпроси, трябва да отидем в Божието Слово. Общението ще расте по здравословен начин, когато приемаме Божието Слово за най-висш авторитет и даваме място за работа на Светия Дух. Но всеки път, когато едно от тези две неща липсва, общението ще пропадне, независимо от това как изглежда структурата му.

Глава 25

Нека Реформацията да Започне

Преди осем години аз получих едно пророчество от един признат пророк от Швеция, който вече си премина при Господа. Неговото име беше Джон Брандстрьом. Когато получих това пророчество, аз вярвах, че знаех за какво става дума, но се оказа, че изобщо не знам. Едва сега започнах да го разбирам. Ето, това е пророчеството, което получих, което също така се отнася и за вас:

"Идва един нов ден, когато вече не ще се отнася повече около програми или системи. Аз искам да движа Моята църква отвъд това и нека тя да бъде ръководена от Светия Ми Дух. Нека Аз да съградя Моята църква чрез Светия Дух и ще има откровения и ти ще бъдеш един от първите, които ще живеят с това."

Да,това става един нов ден за всички нас. Бог наистина е на път да изгради Своята собствена Църква. Искаш ли ти да бъдеш част от нея? Дали ще се осмелиш да се пуснеш от църковните програми и системи и да позволиш на Светият Дух да влезе в теб? Дали ще се осмелиш да излезнеш навън с Божието Слово като най-висш авторитет?

С тази книга ще бъде същото, както с други книги. Някои от вас ще приемете посланието, а други няма да го приемете. В Евангелието на Марк, глава 4 можем да прочетем за различните видове почви. Има различни видове отзиви когато Божието Слово се проповядва. Същото ще бъде и с тази книга. Ако трябва да направя кратко обяснение на посланието от Евангелието на

Марк, така че да отразява посланието в тази книга, то ще изглежда така:

> "Това, което пада на пътя са тези, които четат тази книга, но не я разбират и затова те не могат да я приемат. Това, което пада на канаристо място са тези, които веднага приемат посланието в тази книга, но то не се вкоренява в тях и заради това те попадат обратно в старата система, забравяйки какво са прочели. Това, което попада между тръните и плевелите са тези, които разбират посланието, но не могат да се справят с последиците от това, което са напуснали, което вече е установено в тях и не могат да излезнат и отидат в новото. Тяхната обкръжаваща среда и страхът от опозицията задушават Словото, така че то не променя нищо в живота им. Тогава там са тези, които разбират посланието и го приемат. Те започват да го приемат вътре в себе си и да ходят с по-голяма и по-голяма свобода, като Бог им открива за какво е всичко това. След това те започват да ходят в едно обикновено събиране и лично, самите те започват да изграждат прости събрания. Това означава, че те ще дадат плод, някои тридесет, някои шестдесет и някои стократно."

"Какво ще стане, ако всички си тръгнат и напуснат традиционната църква и започнат прости събирания?" - можете да попитате. Да, това е добър въпрос, на който наистина ми е трудно да отговоря. От една страна, ние трябва да се отнасяме с внимание към традиционната църква и начинът, по който прави неща. В крайна сметка по-голяма част от нас, където се намираме днес, се дължи на нея. От друга страна, ние се нуждаем от тази радикална реформация на системата ни. Така че да, ние трябва да уважаваме избора на хората, но в същото време, ние трябва да сме смели и открито да говорим. Църквата се нуждае да разбере какво Бог казва в Словото Си и какво

означава наистина общението. Ние сме призовани да правим хората в чираци, а не само посетители на църква.

“Как ще се приеме това послание?” Аз съм убеден, че няколко традиционни общения ще приемат това, което казвам и ще научат нещо добро от него; особено ако водачите се намесят в това. Това, в края на краищата, е трудно, да се промени тази система такава каквато е, да се промени отдолу нагоре. Едни ще бъдат принудени да напуснат системата, докато други ще се опитат да направят микс от нея, но това няма да работи, защото ще бъде като държане на ново вино в стари мехове. Но, надявам се, че ще има и някои хора в традиционните общения, които ще изминат целия път и ще променят цялата система. Те ще се разделят на малки, прости събрания, и ще започнат да се срещат редовно, като една мрежа от събрания.

Така че, да се каже истината, това е труден въпрос за отговор. Има едно нещо, което знам обаче, и това е, че Бог иска да направи нещо ново. Исус понастоящем изгражда Своето общение: Една чиста, сияйна и свята Невеста, готова за Неговото завръщане.

Както Исус казва тук, старото и новото не работят заедно. Младото, новото вино трябва да се държи в нови мехове. Но Той казва, че това е така, защото в противен случай и виното и меховете ще се съсипят.

> “Каза им още и притча: Никой не отдира кръпка от нова дреха да я тури на вехта дреха; инак и новата дреха се съдира, и кръпката от новата не прилича на вехтата. И никой не налива ново вино в стари мехове; инак новото вино ще пръсне меховете, и то само ще изтече, и меховете ще се изхабят. Но трябва да се налива ново вино в нови мехове.” (Лука 5:36-38)

Ето защо, ние трябва да помним, да се отнасяме с внимание към "старото", също и да дадем място на "новото", което Бог иска да направи. Сега пиша "старо" и "ново" в кавички, защото това, за което пиша в тази книга всъщност принадлежи на "старото". Ние просто погледнахме как са функционирали първите общения. Те не са имали повечето от нещата, с които ние сме свързали църквата днес. Всичко, което виждаме около нас днес, е нещо ново, което е дошло след това. Обаче, както можем също да прочетем в следващия стих, че “старото" е оригинала, който е най-добрия, а когато сте опитали първо него, не можеш да се върнеш към второто най-добро.

> “И никой, след като е пил старо вино, не иска ново, защото казва: Старото е по-добро.” (Лука 5:39)

Когато вие за първи път вкусите всъщност какво наистина е общението и усетите свободата, когато вършите нещата по прост начин, никога няма да искате да се върнете обратно към “системата". Да, това може да бъде трудно, но то има своята цена, но няма значение какво ви струва, вие няма да пожелаете да се върнете обратно, защото това е нещо истинско. Както четем, и двете - старото и новото ще се запазят, най-малко до деня, когато преследването ще сложи край на това. Нашите традиционни църкви не може да функционират, когато има преследване. Така че, когато преследването дойде при нас, както виждаме в много други страни, това ще означава краят на традиционната църква. Когато това се случи, Бог вече ще е изградил едно общение, което може да устои и да помогне на тези хората, които трябва да влезнат в него.

Вярвам ли, че това ще мине гладко, когато хората започват с тази реформация? Не, изобщо не. Това е, което обясних в началото на книгата. Надявам се, разбира се, че тя ще заеме място толкова гладко, колкото може, но когато хората започнат да разбират това и искат да поемат този път, това ще създаде конфликти. Това е неизбежно.

Получих тези пророчески слова преди няколко месеце:

> “Виждам картата на Дания и виждам, че Дания ще бъде отделена и разкъсана. Трябва да се откажете от себе си ако сте готови да платите цената.”

Да, това е нещо, което всички трябва да направим: да се откажем от себе си, защото има цена и това ще ни раздели.

Къде ще стоите във всичко това? Да, това е, което времето ще покаже. Може би вие тръгвате да вземете нещо от това и да бъдете един от тези, които Бог призовава; които ще помогнат в изграждането на Неговото общение и ще проправят пътя за други, така че дори и повече да могат да влезнат в зелената и плодородна земя. Ако е така, вие трябва да сте готови да дадете живота си, за да бъдете в състояние да направите това, което трябва да се направи. Може би вие ще започнете да изследвате тази идея за общението малко повече. Може би вие ще започнете нещо. Или може би ще споделяте това с други хора във вашето общение? Независимо от това къде стоите, важното е, че вие търсите Бога за себе си. Ако търсите Бог с цялото си сърце Той ще ви води.

Надявам се, че тази книга ще бъде благословение за вашия живот. Надявам се, че по един или друг начин, това може да бъде част от една реформация, която започва във вашия живот.

Исус иска да изгради Своята Църква със Своят Свят Дух и Той иска да ви използва като живи камъни. Така че нека да Му позволим да го направи и нека третата реформация да започне.

Бог да ви благослови.

Торбен Сьондергард
чирак Исус Христов

www.TheLastReformation.com

За Автора

Торбен Сьондергаард живее в Дания в град Хернинге със совята съпруга Лене и трите си деца.

Торбен е израснал в нехристиянско семейство. На 5 април 1995 година след посещение на църковна служба с приятели,

той се обръща към Бога и е преживял силна лична среща с Исус, което напълно изменя живота му. Пет години по-късно, въз основа на Писанието и с отчаяна жажда да има повече от Бога той започва 40 дневен пост, който преобразява много неща в живота му. Неговите очи стават по-отворени за Божието Слово и Евангелието. Той започва да разбира колко хладки и далече от истината са станали Християните. Той вижда, че Бог го е призовал да говори Неговото Слово без компромис!

Торбен вижда много спасени хора, изцелени и освободени от демони. Той е написал седем книги и става основател на мисията "Последната реформация". Той е известен с директния си подход към Библията и с личния си живот с Бога. Много хора го познават от Датската национална телевизия, където много пъти са излъчвани срещи с него. Торбен е известен и с видеата си по видеоканал www.YouTube.com. Вие можете да прочетете повече на неговия сайт:

www.TheLastReformation.com